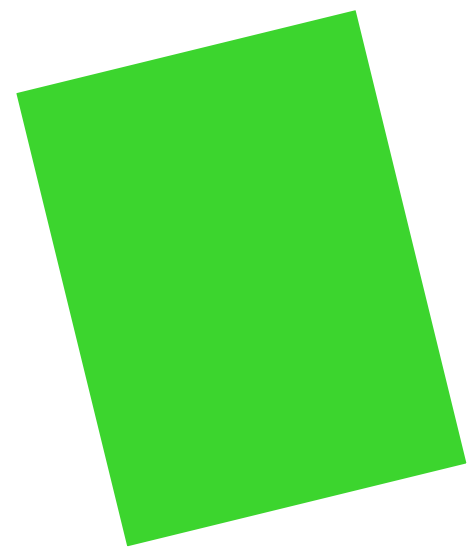
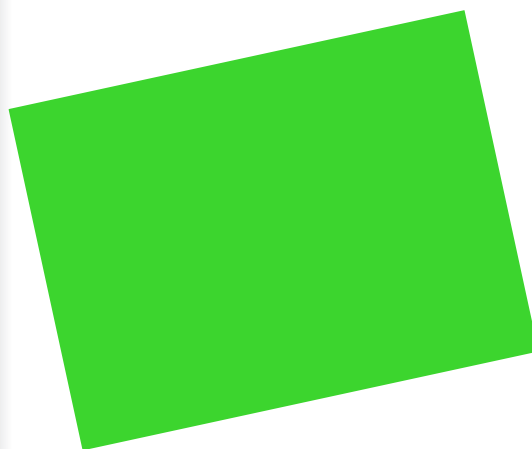
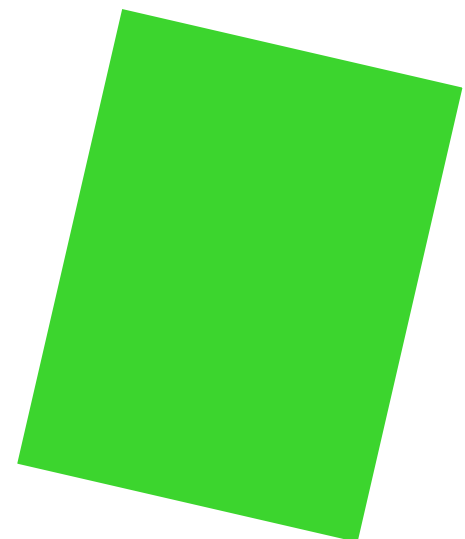
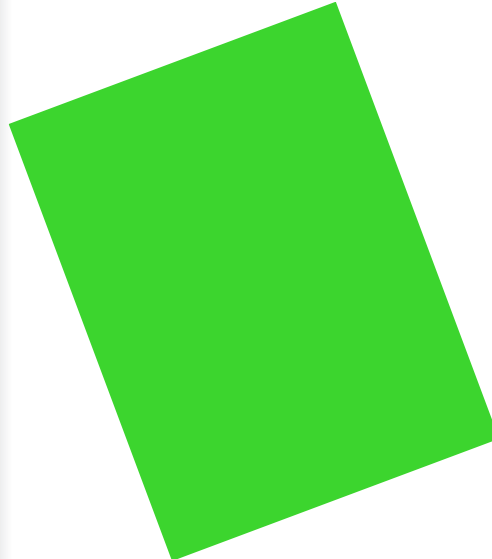

Václav Janoščík

Nespavost

**UMPRUM
display**

Recenzoval: Mgr. Palo Fabuš

© Vysoká škola uměleckoprůmyslová
v Praze, 2018

© Display – sdružení pro výzkum
a kolektivní praxi, 2018

Texty © Václav Janoščík,
Boris Ondreička, 2018

Překlad resumé © Ian Mikyska, 2018

Ilustrace © Tomáš Vaněk, 2018

Grafický design © Štěpán Marko, 2018

ISBN 978-80-87989-54-8

(Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze)

ISBN 978-80-906381-4-3

(Display – sdružení pro výzkum a kolektivní praxi)

Nespassivost

Václav Janoščík

Obsah

2026

strana 7

2016

strana 19

2017

strana 61

2018

strana 101

2014

strana 115

2015

strana 127

2016

strana 165

Václav Janoščík

SMS

strana 52–59, 90–99, 108–113, 158–163, 174–181

Tomáš Vaněk

Post I

strana 183

Václav Janoščík

Post II

strana 217

Boris Ondreička

Resumé

strana 236

Bibliografie

strana 238

2026

19. 1. '26

Měl bych jít spát.

1. 2. '26

Omezovat práci s počítačem. Chodit spát vždy v jedenáct. Roky ve dnech. Pravidelnost televizního zpravodajství. Myšlenky na minulost.

6. 2. '26

Hledat rytmus mezi čtením a psaním. Výdech a nádech. Psát a číst, kritika i spekulace. Ne jako odborné aktivity, ale jako odpovědnost.

7. 2. '26

Psaní jako tělesná činnost. Každý rytmus se nakonec obrací k tempu těla. Možnosti a limity, den a noc. Práce a... psaní.

8. 2. '26

Nejsou to argumenty, ale těla, co dělá revoluci. A stejně tak: není to mysl, ale tělo, co generuje čas.

10. 2. '26

Cítím se jako na konci detektivky. Máme oběť, ale ne viníka. Schovává se jako Kantova věc o sobě, zatímco oběti jsou všude kolem – životní prostředí, postpravda, populismus, xenofobie. Prekariát. Práce na zkrácené úvazky, na jednotlivé projekty, na dpp a dpč, na živnostenské oprávnění, schwarzsystém, práce z domova, flexibilní pracovní doba,

sezónní práce, brigády, výpomoc, internship. Snad stále lepší než salariát. Stravenky, kancelářské židle, open office, jistoty existenční i psychologické, jistoty stereotypů, jistota, že mám co ztratit.

16. 2. '26

Za archeologii současnosti jsou dnes považovány dějiny farmakologie.

25. 2. '26

V roce *1832 Justus von Liebig vytvořil chloralhydrát. První z řady sedativ a anestetik. Pak už jen barbituráty, benzodiazepiny, kino, televize a světlé zítřky.

27. 2. '26

V roce 1950 je vytvořen chlorpromazine. První skutečné antipsychotikum, které pomáhá kontrolovat depresi. Kruh se uzavírá, máme k dispozici antipsychotika i sedativa, medikaci depresivní i manické fáze. Zrychlení i zpomalení. Vstupujeme do farmakokapitalismu.

28. 2. '26

1962 Marilyn Monroe umírá na předávkování sedativními hypnotiky, chloralhydrátem a pentobarbitalem. Od roku 1963 je běžně dostupný také diazepam pod značkou Valium.

1. 3. '26

Poprvé jsem si vzal dormixin. Za dvě a půl hodiny jsem vzhůru. Čím dál víc lidí praktikuje spánek na jeden cyklus. Vstát ve čtyři ráno. Do devíti home office, psaní, nebo procházky městem. Snídaně, cesta do centra. Pak oběd, a kdo chce, může si vzít dormixin podruhé a za necelé tři hodiny se zase probudit. Trochu práce. Večer alkohol a po půlnoci další dormixin.

Lidi už nedělí kultury nebo společenská identifikace, neodděluje nás to, kde žijeme. Ale kdy žijeme. Dvourychlostní společnost. Ti, co mají peníze (a dormixin), jako by se vzrůstající rychlostí vzdalovali těm, kteří ještě musí **spát** v noci.
Farmakokapitalismus.

2. 3. '26

Nedokážu plánovat, jen odhaduji.
Horizont překrývá mlha. Moje existence a naše politika se stávají záležitostmi meteorologie. Tlaková níže nad oblastí srdce a sdílení.

3. 3. '26

Propadáme se do světa, ve kterém se slova nespojují; ve kterém mohou jednotlivé věty ožít, cirkulovat, měnit význam i náš svět. Možná, že někdy vládly knihy a svazky (od kořene fasci k fasciklům i fašismu)..., dnes vládnu fráze, polopravdy a lajky. Musíme znovu ovládnout větu, tok textu, záznam a čas myšlenek.

4. 3. '26

Ritalin, Abderall, Modifilin... jako by tu vše už bylo. Ale zatímco dřívější farmako-filosofie byla založená na urychlujících katabolických látkách pro pozornost, nebo naopak tlumících látkách, dormixin kombinuje jak **akceleraci**, **tak zpomalení**. Některé procesy jsou urychleny (okysličování, buněčný metabolismus), jiné potlačeny (aktivity nervové soustavy).

5. 3. '26

V hudbě, v práci, ale i v soužití s kapitalismem – trik je v nalezení rytmu.
Zpomalit, ale hned zrychlit. Vyrovnat se s depresí a získat kontrolu nad manickou fází. Vydělávat a utrácet.

6. 3. '26

I do not write about PHARMAKON.
PHARMAKON writes through me.

7. 3. '26

Tabletka obsahuje statiny, které zpomalují některé metabolické procesy (aby člověk spal hlouběji, bez hnutí), ale zároveň několik stimulantů (aby tělo rychleji regenerovalo, hlavně aby odbouralo metabolity z nervových buněk), k tomu kortikoidy a další látky pro efektivnější okysličení krve. Tělo se cítí jinak, lehčeji. Jako bych se každý den probouzel do jiného.
Výrobce popírá, že by užívání mohlo zvyšovat riziko schizofrenie a maniodepresivity.

9. 3. '26

Farmakon znamená nejen lék, ale také jed. Nejen substanci, ale také náhradu.
Je protézou, nástrojem, vnějším doplňujícím naše prázdné vnitřky.

15. 3. '26

Při spánku na jeden cyklus nemáme sny. Omezuje se REM fáze. Jako bychom se probudili příliš brzy, dřív, než je mozek v REM fázi.

Společnost totální kontroly a rozdělení. Vše je podřízené efektivitě, prodlužující se dny pro práci a konzum, rychlé noci pro regeneraci.

Člověk byl vždycky jednorozměrný, ale také vícerychlostní.

Před lety jsem psal a četl o ladění se a orientaci mezi různými rytmy. Mluvili jsme o akceleraci. A dnes se to všechno stává skutečností. Hyperstition, Future coming together.

16. 3. '26

REM fáze je velmi zajímavá proto, že mozková aktivita je takřka na stejné úrovni jako při bdění. Jde o „paradoxní spánek“.

Podle nejrozšířenější teorie slouží REM fáze k utřídění myšlenek či vjemů. Filtruje nepodstatné a nahodilé a dává předchozí zkušenosti tvar a snad i celkový smysl.

Takový spánek by tedy byl nutný k tomu, abychom se cítili být sami sebou, soudržní uvnitř času.

Podle jiných teorií samotná REM fáze nemá žádný smysl.

17. 3. '26

Jde vlastně o návrat k tradičnímu dvoucyklovému spánku, který byl běžný až do 19. století. Lidé měli po čtyřech hodinách dvouhodinovou pauzu, ve které se věnovali domácnosti, a pak šli znovu **spát**. Akorát nyní jde jen o jeden cyklus. Jsme opět ve feudalismu času, jen dvakrát horším.

21. 3. '26

Myslel jsem, že **nespavost** a její obrazy jsou negativ snů, ale obrazy **nespavosti** beze snů nepřicházejí.

1. 4. '26

Stále více lidí je závislých na komunikaci s chatboty.

18. 4. '26

Vrátil jsem se do Bruselu, ale i do Prahy, Washingtonu a Budapešti. Alespoň na chvíli, třeba na víkend. Vzpomínám si na lidi a vůně. Dočtu knihu. U kávy. C'est bizarre. S klidným vědomím usínám.

19. 4. '26

Včera jsem našel knihu. Otevřel jsem ji jako nový začátek. Možná chci zapomenout. Nebo naopak rozpomenout se. Co pro mě tehdy bylo důležité? Jaký jsem byl? Nemohu **spát**. Čtu dál. Zjišťuji, že to není kniha. Zjišťuji, že **nečtu, ale píšu**. Není to město, kde jsem, ale díra v představivosti. Nové okno, do kterého se propadám.

20. 4. '26

I live solely from here to there,
inside a little word in whose
inflexion I lose my useless head.

21. 4. '26

Komputační/fosilní/ontologická mašinérie.
Svět jako výpočetní systém / distribuce zdrojů / struktura, které přece jen nějak rozumíme.

Jako bychom byli jen součástkami
v planetární megastruktuře: drony, chatovací
boti, slevové kartičky, trh s komoditami.
Ale stále je možné zastávat svoji identitu,
psát proti systému.

22. 4. '26

Možná tedy
musíme být
abstraktní spíš
více než méně.
Pokud nám
chybí smysl či
orientace, pak
musíme sledovat
linie jejich úniku.
Psát abstraktně!

23. 4. '26

Filosofie může fungovat ještě dnes, ale jen když poskytne
východisko. Myšlenkový bunkr ve válce se současností.
Stejně jako je naše planeta bez skrupulí vysávána, také náš
jazyk je vyprazdňován. Filosofie – nikoli jako ochranná práce

disciplína (historie filosofie), ale jako záchranářská práce
(filosofie současnosti).

24. 4. '26

Abstraktní prostor a čas. Převod
věcí na souměřitelné komodity.
Vše je předmětem směny. Nejen
produkty a služby, ale i jejich zdroje,
lidský čas nebo místo a podmínky.

25. 4. '26

Podmínky odcizení. Prekarizace, laciná práce,
farmakokapitalismus, optimalizace pracovních procesů,
konzumní kultura. Jako bychom je znali všichni. Jako bychom
je nemuseli považovat za problém, ale za to, co sdílíme. Za
to, co nás může sblížovat.
Také v ontologii – v našem chápání světa – je odcizení
podmínkou proměny něčeho (původního, autentického,
tradičního) v cosi jiného (nového, revolučního). To, co nám je
dáno – sociální status, kultura, lidská přirozenost...
Odcizení je práce proti danosti, práce na osvobodování
nových možností.

27. 4. '26

Známe se, sdílíme podmínky, i když
se teď nemůžeme vidět. Ty i já.
Tvoříme komunitu bez komunity.

28. 4. '26

Chronopolitika minulosti. V jakém rytmu se nám vrací
minulost a její problémy. Problémy nejsou oddělené, nejsou
do sebe uzavřené, a proto je ani nelze řešit zvlášť. Jsou
spojité, vpletené do rytmu a akcelerací.

29. 4. '26

Psychopolitika přítomnosti. Perception management. Moc – svět – já.
Jako zpětná produkce v hollywoodském filmu. Víme, že krajina promítaná za autem je falešná. A přece jí věříme. Protože ubíhá dozadu. Jako bychom utíkali. A propadali se do popkulturního očištění.

30. 4. '26

Farmakokapitalismus je spíš symptomem širších rámců a rytmů psychopolitiky a chronopolitiky. Formy, jakým je podrobován náš čas a naše já. Vše usměrňováno chemickými substancemi, ale i autokontrolou a politickou neschopností.

1. 5. '26

Hra na realitu!
Politika není soupeření názorů či stanovisek. Je určování toho, co je a co není skutečné. Je přetvářením našeho světa. Prostoru i času. Geografie i historie.

2. 5. '26

Ctrl C, Ctrl V. Čas rozhraní a počítačů se vlévá do kultury a historie. Vše už bylo, a proto může být cokoli. Proto se nic nemění. Budoucnost nikoli vizí, ale budoucnost bezčasí; nových modelů, trendů a starých obav, přežitých identit.

3. 5. '26

How to share a message when every bit of news has to be
«breaking news.»
How to be someone when everyone has to be a (micro)celebrity.

4. 5. '26

Filosofie nemá být jen rezistentní a zpomalující. Může být záchranou brzdou, nouzovým padákem. Nejen kritikou, ale stejně tak kondenzací, kapslí času a uvolnění.
Weaponize knowledge!

26. 5. '26

Dlouho jsem nic nepsal... Spousta práce a radosti na nové knize s V. J. Na úvod jsme napsali: Co bude následovat, je možná příliš povrchní filosofií, anebo spíše příliš náročnou, dezorientovanou detektivkou. Jde o text, který nemá příběh, o případ, který nemá vraha.

29. 5. '26

Budoucnost je dlouhá.
Proto potřebujeme minulost.
Spekulovat, přepisovat, akcelarovat.
To znamená číst a zároveň psát.
Pracovat a zároveň spát.

2016

V letadle jsem přečetl pár stránek a dal si kávu. Na letišti Charleroi jsou vojáci. Jedu do centra, další káva a čtení. Stihnu několik vernisáží. Do čtyř ráno diskutujeme a popíjíme v kuchyni. „Je crée la molecule du bonheur.“
A teď jdu **spát** do dětského pokoje. Hledám prášky na astma. V tašce najdu knihu. Nevím odkud, možná jsem na ni jen zapomněl. Na první stránce čtu „V. J. **Nespavost**“, na spodním okraji je poznámka naškrábaná rukou: „Poznámky pro přežití dnešní noci.“

Jedu zas do Brna. Cestovat znamená sledovat určitou rychlost. Spát naopak znamená nechat všechny pohyby a rychlosti splynout. Přespím v kabinetu, v oranžové komůrce plné nefunkčního hardwaru a nábytku. Vrátil jsem se nad ránem, po cestě vidím fasádu. Prosvítá skrz ni slunce. Kousek odtud mají croissanty. Otvírají v pět.

Když nějaký čas nemohu usnout, vidím obrazy, diagramy. Dnes vidím přímku.

Otevřel jsem diář a bezděčně nakreslil tři tvary. Příмка protíná celou stránku. Vidím svou rodinu; nároky a roky odřikání. Ústup nedělních obědů a víkendových výletů. Pak přímkou sbíhající se v jednom bodu. Záblesk něčeho, co má přijít. Vzpomněl jsem si, že na dlani mám mezi rýhami

hvězdu. Podle vykladačů a chiromantů je to znak štěstí. Nakonec vidím kruh. Den a noc, práce a **spát**. Červená a oranžová a jinak černá. Kafe a další. Vše se vrací.

Ruce ve vlasech. Sbírat vlnu... wool collecting? Odpočítat vteřiny a na chvíli usnout. Jinak hlídám cizí sny. Má hlavu na mém klíně, neslyšně oddechuje.

Některé věci je třeba vyjasnit přímo. Nejde jen o převrácení Freuda (*sen* je prasklinou, kterou nahlížíme na internalizovaná traumata a *ideologii* – **nespavost** jako prázdno bez okraje, ve kterém se externalizují možnosti jinakosti); jde o to nebrat psychoanalýzu vážně. Nenechat se oidipalizovat a kastrovat.

Deleuze, Negarestani, Wark jsou stále ještě příliš prostoroví. Je třeba se vrátit k času. **Nespavost** je především rýha v trvání.

Musím prozkoumat souvislost **nespavosti** a periferie. Už teď je zřejmé, že bytí na periferii (bytí periferním) je rytmem, který souvisí s **nespavostí**. Být odvozený a odvozovat se; uvědomovat si závislost na obecných formách (sociálních, kulturních, ontologických) znamená být vědomý, když nemám být vědomý. Tedy nespát.

Najednou se všechny maličkosti, vzdálené pocity a podvědomé obrazy spojují.

Nikdy nevíš, kdy to přijde. Sedím v kuchyni, poslouchám Joan Baez a brečím. A nevím, proč by tě to mělo zajímat.

1. 5. '16

Sny. Nadrealismus. Podvědomí. Naopak: **Nespavost** je zmnožením. Kresbou v čase a prostoru. Jako bych ji uměl číst. Linie, hvězda, kruh.

2. 5. '16

Syntetický realismus – oddělovat fyzickou a virtuální realitu je čím dál absurdnější. Například proto, jak se svět, ve kterém žijeme, naše existence v něm nebo přibližování se světu a to, co nazýváme realismem, podřizuje možnostem i podobě virtuálních platforem.

Ale skutečnost byla vždy virtuální. Zpoza každého rohu číhá očekávání nebo strach, na každém parketu čeká nějaké štěstí, na to nepotřebujeme hrát počítačové hry.

Co se ale mění, je naše možnost skutečnost kompilovat a syntetizovat.

Před sto lety umění ovládla abstrakce. Umělci si odkryli ledovec pod šplouchající hladinou zobrazivého umění. Dnes podobně funguje syntetický realismus. Kouzelná hůlka Harryho Pottera je mnohem bližší našemu světu, mnohem „reálnější“ než dětská obrna v Africe.

3. 5. '16

V ateliéru...

Myslím, že **nespavost** je věda. Zkouším si zapisovat tvary. Tři se neustále opakují. Přímka, linie z jedné strany pokoje až na konec vesmíru. Hvězda, vždy s úzkými, ale dlouhými, nestejně velkými paprsky. Kruh, většinou neúplný.

Není to insomniologie, to mi připomíná psychoanalýzu, která je pravým opakem nauky o **nespavosti**.

Dvacáté století přineslo samá zjednodušení, marxismus i strukturalismus, fenomenologie i psychoanalýza, modernismus a postmodernismus. Sny a řešení jsou vždy zjednodušením. Je na čase dojít na dno propasti, které říkáme já, a neuhnout. Je nutné čelit **nespavosti**. (A zároveň si ji užít.)

Nespavost je věda. Systém.

To znamená, že má svůj prostor, východisko, snad i metodu. Skrze které lze popisovat vnějšek – svět spících. Každá věda je vztahem k vnějšku.

4. 5. '16

Potkal jsem V. J.

Tvrdí, že to není jen ve spánku, kdy se mozková aktivita mění, ale i při **nespavosti**. Posouvají se hranice citlivosti a obrazotvornosti.

Využil data ze svého sledování ve spánkovém centru.

Musí tu knihu vydat. Hned mu napíšu.

Pouštím si Sand Circles, Lafidki, High Wolf, Teams, Oneohtrix Point Never. Rytmus spánku i **nespavosti** zároveň?

5. 5. '16

Možná mi vydají knížku. Je jen jedna kniha. Je krátká, ale vleče se; zdvojuje se a množí. Drží se mě, jako **nespavost**.

8. 5. '16

Chtěl bych se znovu narodit a prožít život s tebou.

9. 5. '16

Často si přeju, aby Metafyzika (podobně jako Bible) skončila u první věty. „Všichni lidé přirozeně touží po poznání.“

14. 5. '16

Marguerite Duras – podle ní čteme vždycky v noci. „Čtení povstává z temnoty noci, i když čteme v pravé poledne, venku, kolem knihy, vzniká noc.“

15. 5. '16

Čtení, *nespavost*, fragment – nemají žádné místo, jsou to utopie. Jsou čirým trváním času. Mohu číst Nietzscheho v Proustovi, nebo naopak. Stejně tak mohu nespát v noci a nespát potom ve změněném rytmu celých dní a roků ve dnech.

16. 5. '16

Kdybyste si měli vybrat, kterých šest a jenom šest okamžiků si budete pamatovat, myslím, že se překvapíte. Myslím, že byste byli úplně jiní. Myslím, že jste úplně jiní.

17. 5. '16

Češi nejsou. Ale o některých věcech se snadno mluví... U piva, dvou, ale i tří. Pak už radši ne.

18. 5. '16

Zase v Petržalce. Být ve střední Evropě a zároveň být periferií. Snad jde zničit svou bezvýznamnost spolu se svou identitou. Jenže my jsme zničili jen Československo a ne Česko. Federace mohla být právě kvůli napětí, odmítání a problémům stávání se jiným. Volba byla mezi volnou cestou ke konzumerismu, nebo národním či folklórním sentimentem. Kdo volí takovým způsobem, nemůže získat. Petržalka je hezčí než Hrad.

19. 5. '16

Štěstí je relativní. Je systémem rychlostí a pomalostí, které v danou chvíli odpovídají našemu naladění. Někdy je třeba zastavit se u stánku se zmrzlinou; jindy odjet, rychle a daleko. Konzumerismus znamená nauku o rychlostech. Je absolutně pružnou sítí svazující rychlé i pomalé, sladké i perverzní.

20. 5. '16

Všichni mluví o virálních obrazech. Ale nejde jen o problém masové distribuce a šíření. Not viral but vireal. Představy a obrazy se vynořují a zapadají ve vlnách shareů. Internet a technologie nejsou něčím agresivním, protikladným vůči naší psychologii, ale naopak. Internet je konečně realizací myslí mimo naše hlavy.

21. 5. '16

Vynalezl jsem nový jazyk. Moc se neliší od češtiny, ale má jen slovesa, budoucí čas a první osobu.

22. 5. '16

to meet
is to have something
that is ours
hours in days
and days in hours

23. 5. '16

Risking everything

Všechno už bylo napsáno a všechno vymyšleno. Informace, příběhy a emoce se opakují. Už není třeba hledat obsah, jen intenzitu. Sebrat odvahu a skočit. Psát a mluvit čím dál víc znamená riskovat trapnost. Můžete buď mlčet, anebo riskovat o to víc.

25. 5. '16

Věnovat se filosofii (nejen číst, ale dělat filosofii, působit...) je jako být ženou. Věnovat se filosofii znamená otvírat v lidech díry, které není možné zacelit. Teorie Mladé dívky, od Deleuze a Guattariho k Tiqqun.

Za ontologii setkávání. Jestli chce filosofie existovat (mimo katedry a čtenářské kroužky), musí si připustit problémy. Tedy svoje problémy. Především svoji (intelektuální) sebestřednost. Nejen ve vztahu k dalším oblastem vědění, ale také k lidem. Pokud se mám někdy věnovat filosofii, bude to filosofie setkávání.

1. K věcem, světu a lidem kolem nás se vztahujeme buď tím, že je označujeme našimi pojmy a kategoriemi, anebo tak, že se my otevíráme vůči nim a jejich jazyku. V prvním případě neznámé násilně převádíme na nám známe, ve druhém se snažíme o setkání.
2. Nic se neděje a nic není reálné, pokud nedochází k setkání.
3. Setkání ve vážném smyslu je podmíněné radikální otevřeností. Musím nejenom zjišťovat něco „o“ druhém, nejenom komunikovat „s“ něčím či někým. Musím se stávat druhým.
4. Věci a lidi, a stejně tak to, co označujeme jako náš svět, nelze redukovat ani na objekty, ani na jejich vztahy. Mnohem spíše jde o určitou aktivitu, která vyžaduje náš radikální zájem o věci kolem nás.
5. Umění je jednou z nejdůležitějších forem a příležitostí setkávání.
6. Teorie umění i kurátorství, stejně jako estetika a filosofie, si musí přiznat odvozenou roli vůči umění, která je ale zároveň spojená s cílem vlastní umělecké práce. Jsou prostředkem setkávání, nikoli vysvětlování.
7. Být v kontaktu s uměním znamená být zdvojený a mnohý, znamená to ujímat se periferní a neustále diferencované pozice.

Po proudu v současnosti tolik populárního pojmu *hyperstition* (předpověra) je nutné postavit *minorstition* (okrajověra).

- Hyperstition – fikce, která se teprve následně stává realitou, osvobozuje skutečnost tím, že ji mění. Osvícenství i Trump existovali

nejdříve jako obrazy/fikce, pak se teprve zhmotnili, postupně, nedokonale a s mnoha nedorozuměními.

- Minorstition – realita, která se stává fikcí, aby se osvobodila a proměnila. Např. romská literatura nebo tato kniha.
-
- Prometheanismus – neustále směřovat dál a v závislosti na podmínkách proměňovat i sama sebe.
- Incepționismus – začínat/vkládat/sdílet myšlenky oproti opakování či stabilizaci stávajících hodnot a idejí. Využívat zakládající moc (*founding*) a nikdy ji nevyčerpat založeným řádem (*founded*).

What the hell happened this year. 2015, everything seems to be starting to start (to make sense). 2016, everything seems to be starting to end.

Maybe everyone needs to lose a phalus.
I miss my body though.

Watching Tu dors, Nicole
<https://www.youtube.com/watch?v=MMcBEOvxXj4#action=share>
 anebo
<https://www.youtube.com/watch?v=rIEf5T3U2YA>

Přemýšlet za chůze. Myšlenky přicházejí hlavně v pohybu. Měnit prostor, ale i rychlost a čas znamená vystavovat se změně možností. Možná to, co nazýváme nápad, myšlenka (víme, že jde o poměrně vzácnou událost), musí vyrůstat minimálně ze dvou prostředí a rytmů. V klidu se jen utvrzujeme sami o sobě. Pohyb nutí opouštět nejen místa, ale i ego. Je třeba odvalit já a zrychlit, zdvojit a zmnožit myšlení. Indiáni, když cestují na delší dobu, se tu a tam musí zastavit. Duše nemůže cestovat tak rychle jako tělo. Někdy je myšlenek až příliš.

Každý den se snažím změnit trasu, více chůze, zkratek, ale i okruhů. Uvědomit si, že procházím konkrétním prostorem, vždy znamená jít jinudy. Odporovat rychlosti a efektivitě, vyvléknout se z cirkulace těl a zboží. Nacházet nemísta a heterotopie, slepé uličky a zkratky. Zastavit se a opět rozeběhnout – otevřít město mimo ulice a domy, ponořené do pohybu a rychlosti. Stejně jako chůzí realizuji město, také čtením teprve uskutečňuji text. Čtení znamená moc nad jazykem, který by nás jinak uzavíral ve zkratkách, frázích a hluchotě monologů.

Jak jednoduché. Číst Michela de Certeau. Chodit a číst. Akcelerovat a klást překážky. A používat infinitivy.

When you read a text you generally have multiple intersecting layers of narration. We have the theme of insomnia; then there is the problem of being peripheral (and Czech); then of course there is the line connected with the real or the author; and from time to time, I even try to create somewhat narrative lines. Each of these layers can be read separately, yet they are deeply intertwined. The activity of reading consists not only of organising or assembling characters, happenings, situations, and emplotment or other narrative features – by (cognitively) mapping the space of fiction we are also mapping out the wholes of what may be absent/what remains unsaid/or even the implicit point.

–
Negarestani offers a peculiar form of such a reading, which he actually labels “hidden writing”. One reads through “( ) plot holes” in order to construe the narrative. Such reading/writing reflects and matches the degenerating (political/narrative/ecological) conditions. In an environment where the whole is deteriorating, regular narrative fails, and we need to devise more complex, hidden, or almost guerrilla-like narrative strategies.

Such strategies are quite pertinent, of course, to the Middle East. (It remains my prime interest to juxtapose this ( ) whole complex with the <> blind spot complex of Czechoslovakia (or even the whole of Central Europe.) As if the Middle East were the missing point of global politics. Possessing a hidden agency that we can extract in a manner similar to the extraction of oil.

Oil as the earthly, tellurian lube dialectically dissolves into dust (*Aufhebung*). Dust to dust politics being the affirmation of the dissipative system of the Middle East.

–
Central Europe has very a different dialectical framework

– East <> West. Contramodernity <> modernity. Being an intersection that not only shifts itself from one side to another in the course of its history, but which indeed refracts its whole time orientation past <> progress.

–
It is like love... L

Four people showed up today. Reading from Reza Negarestani's *Cyclonopedia*, a book about the agency of oil that forms the Middle East. We promise a strategy of hidden writing; reading about hidden writing and love.

11. 6. '16

Let do Bruselu má už tři hodiny zpoždění. „Letadlo trefilo ptáka...“ Snažím se psát, procházet starší fragmenty. Nedokážu se vůbec koncentrovat. Ne-místa (Marc Augé), a hlavně letiště, nejsou vymezena jen prostorem a technikou pohybu (haly, dálnice, eskalátory, koridory), ale také časem a rychlostí. Jsou prostorem efektivního překonávání rozdílů (prostorových, ale i kulturních a institucionálních), a tedy prostorem organizace času. Nejenom rychlost a účelnost, ale také zpoždění a čekání. Pohyb a klid přijímají rytmus technologie (letadla, ropy, města). Proto je nutné vnímat spíše rychlosti než věci, spíše okruhy (*circuits*) než vztahy. Za ty čtyři hodiny jsem si alespoň protřídil záložky v prohlížeči, downloads a pár dalších složek a skoro jsem nestihl zpožděný let. Nakonec to nebyl pták, co letadlo srazilo, ale dron.

12. 6. '16

The main problem with Reza and *Cyclonopedia* (even more

pronounced in contemporary art) is the cryptography it is embroiled with. I think we need both fictions and theories that are open – even in the sense *of* and *for* the price of being too “democratic” or plebeian.

19. 6. '16

Rakovina je vděčná metafora (nejen Kryl, i Těsnohlídek), jen jestli jí rozumíme správně. Samozřejmě – základní problém je v tom, že buňky se obrátí proti vlastnímu tělu a bují, metastázuje bez ohledu na svou původní funkci. Ale právě tato metafora rozkladu zevnitř není úplně přesná. Spojoval jsem ji příliš s genetikou, podceňoval vliv prostředí a chování. Možná je ale rakovina jako posthumánní revoluce. Zhmotnění vnějšku uvnitř těla. Ale to podstatné (medicině) uniká. Některé věci vás musí zastihnout bez přípravy. Dnes potvrdili podezření na „falešnou rakovinu“, *carcinoma in situ*.

20. 6. '16

Poznávat znamená objektivizovat. Znamená odlupovat od objektů to subjektivní z nás, co na nich uplívá. V tradičních společnostech má proces spíše opačnou formu subjektivace. Zvířata a rostliny i příroda mají schopnost jednat a vědět. Vědět o nich znamená umět jim přiřadit jejich vlastní schopnosti a vlastní „lidství“. Subjektivovat vše okolo. Jako by všechna zvířata, věci a prostředí měly pocity, život i touhy. Škoda, že nevěřím na žádnou mystiku – jinak bych subjektivoval celý svět, i vás. Určitě bych také v klidu spal.

25. 6. '16

Stále ještě přežívá předsudek, že člověk musí psát filosofické knihy, aby byl filosofem.
Filosofie je ale spíš o napínání času a rytmu.
Intelektuální aktivita ve vztahu k materialitě podmínek.

—
Možná proto jsem zatížený na generály-filosofy. Jejich cílem není (jen) vyhrát, ale ovládnout rytmus a vnútit ho nepříteli.
(Lee, Grant, Jackson, Napoleon, Xenofón, Alexandr)

—
Všichni jsou filosofové, byť proti své vůli.

1. 7. '16

5:00. Probudila mě horká, tepající bolest. Ranní **nespavost**, mnohem vzácnější než ta v čase „před usnutím“.

2. 7. '16

Troufám si tvrdit, že čím delší jsou filmy, tím kratší jsou série seriálů – pojí je čas a rytmus. Možná, že se v tomto paralelním procesu prodlužování a zkracování setkají.
Možná dojdeme k dokonalé kompromisní metráži čtyř hodin.
Zápletky se tak zdvojí a zmnoží, ale zároveň neupadnou do opakování. Přísné oko diváka pak bude uvnitř filmu, třeba jako Malý Quinquin.

4. 7. '16

Serialita a opakování – něco, co ovládalo život i kulturu, než začalo být rozrušováno nonstop provozem dnešní ekonomie pozornosti (attention economy). Něco, co se vrací, před obrazovkou, v kolekcích rychlé módy. Čím víc chceme být jedineční a individuální, tím spíš upadáme do stejného a netečného.

5. 7. '16

Přemýšlet znamená řezat kruhy, protínat cirkulaci. Jako tvary, které vidíte při **nespavosti**. Pokud existuje věda o **nespavosti** a kapitalismu, pak musí sledovat geometrii, ne matematiku. Vektory, nikoli čísla. Ne data, ale big data.

15. 7. '16

Too much life for a life. – Všude kolem jsou kočárky, auta a slogany vířící v rytmu nákupní horečky a nacionální křeče. Naše životy se scvrkávají, cyklí a uskromňují a privatizují. Alespoň posledních pět (tisíc) let. Možná je jedinou možností žít v konstantním vyčerpání. Je třeba odmítnout nostalgii i současnost. Žít navzdory je klišovité stejně jako autentické. Kávu a alkohol lít do prázdných očí.
Perly na zed'
a ruce k rukám.

16. 7. '16

Proslýchalo se, že píše knihu. Mezi schůzkami, přes den, mezi myšlenkami, v noci, vše řadil ve sloupci textového editoru. Psát lyrickou poezii není možné (Adorno); psát román není možné (Barthes); velké příběhy ztratily důvěru (Lyotard); a přece je nutné psát. V. J. neustával. Vše se zužovalo po ose příběh – psaní – fragment – parodie.

17. 7. '16

Touha a produkce – původní tragédie funguje jako uzavřený kruh. Chybění (láška) je vykoupeno trpěním a katarzí. Touha ukazuje svou pravdu v neschopnosti dojít naplnění. (Toužím po = chybí mi = nejsem kompletní → nikdy nebudu celistvý.)

Život a energie probíhají v kruhu koncentrace a expanze. Zdroj a spotřeba. Vše, co děláme, je buď opakováním kruhu, anebo jeho rozšířením. Touha je vedena nejen uspokojením, ale také otevírá prostor vždy další touhy.

Hlavní problém tak spočívá v tom, jestli jde o cirkulaci, nebo produkci.

18. 7. '16

Vouloir-Écrire – touha stávat se jiným. Touha psát. Touha, která je psaním.

19. 7. '16

Anti-gona

Antigona neodchází (Anti-gone)

= příběh transgrese (protržení normální morálky)

příběh pohybu bez prostoru, jednání bez podmínek a kritérií správného jednání

nelze vy-jít

musíme nevycházet

Anti-gone

2. 8. '16

Válka Severu proti Jihu – střet dvou chápání boje, ale i života. Sever spoléhá na materiální a početní převahu. Jih naopak na zkušené důstojníky (válka s Mexikem), na lidský faktor (pokud něco takového ve válce je). Generál Grant vyhrál nelidským pochodem za každou cenu a za jakýchkoli ztrát. Něco, co hráči dnešních počítačových strategií velmi přesně označují jako „A move“. Generál Lee se snažil vnutit konfliktu jiný rytmus; tempo útoku a stažení; využití zkušenosti a regenerace; rychlé a selektivní zásahy i komplikovaná koordinovaná přeskupení.

Právě události mezi lety 1860–1865 představovaly konec (jeden z mnoha) gentlemanského vedení války, konec

heroismu a začátek toho, co nazýváme i *military-industrial complex*.

Napříště už bude vítězit jen logistika a technika, souhra vojenské a ekonomické organizace.

14. 8. '16

Ničím divnějším ve svém životě už asi nebudete, romantičtější a krásnější nejspíš taky ne. Smířit se s tím, že to nejlepší, co jste zažili, je za vámi. Vlastně to není až tak těžké. Možná to ze mě snímá kus břemene (neustále se překonávat). Očekávání, budoucností i minulostí je někdy prostě příliš. Někdy je lepší zapomenout na čas a věnovat se... prokrastinaci.

19. 8. '16

Too much future.

20. 8. '16

Therefore speculative history.

22. 8. '16

Washington D.C. – vzpomínám si na procházky podél Potomacu. Balené cigarety, vdechovat kouř z cizích úst. Poslouchat Benjaminu Biolaye. Uchovat si smysl pro dekadenci v mocenském centru světa. Chlácholit se rebelskou pózou ve světě ženoucím se do korporátní budoucnosti.

23. 8. '16

Když narazíme na problém, obvykle je to kvůli zjištění, že věci nefungují. Zajímá mě ale opačný druh problémů. Například hermeneutice je velmi těžké protiargumentovat. Jejím problémem totiž je, že funguje. Jakoukoli snahu o kritiku či (re)interpretaci ihned zaplete do svých kruhů a spirál („Nesouhlasíš se mnou? To je velmi zajímavé...“), podobně jako kapitalismus. Všechny jeho typické procesy, osoby i místa jsou problémem, právě proto, že tak snadno, neproblematicky fungují. To znamená, že nejen plní běžné úlohy určené pragmatikou každodenního provozu, ale dokonce dokážou možné hrozby a kritiky předvídat a včas zahrnovat do svých okruhů. Tyto řádky nejsou ničím novým. Byly již anticipovány nebo napsány kdesi ve spleti vzdorů a vzdechů. (Forma i samo psaní se dnes zdají pochybné.)

25. 8. '16

Z nějakého důvodu jsme nebyli ve škole; čekal jsem se sestrou na seriály, Hvězdnou bránu, možná Star Trek. Zavola jsem ji k televizi, a pak jsme jen mlčky seděli. První hodinu jsem asi nevěděl, co to znamená (dnes nejsem moudřejší); neustále jsme sledovali kouř valící se z mrakodrapů. Jako by se vyvalilo něco, co už dlouho spočívalo pod prosklenými, ale neprůhlednými fasádami. Kouř neustále stoupal, jako by celé město bylo ze sazí. Na 11. září si pamatuji docela přesně.

29. 8. '16

Ať řeknu cokoli, bude to jako fráze, kterou dopředu znáš.

30. 8. '16

Kritika kapitalismu je sebekritika (zapomínají lidé zleva). Sebekritika je nutná (zapomínají lidé zprava).

1. 9. '16

Jde zaujmout pozici uprostřed (s klidem se dívat na nerovnosti a umírající uprchlíky, stejně tak jako na experimenty se státním socialismem)? Jde nebýt uprostřed (v prostoru, kde je teprve možné diskutovat)? Dnes je jen málo lacinějších věcí než kritika kapitalismu.

2. 9. '16

Filosofie a umění jsou jako pohyb po hřišti. Ve vymezeném prostoru si vedu vždycky lépe. Hlavně když mohu sám vytvářet mantinely. Co lze a nelze říct (Heidegger ano, Husserl nikoli). V moři společenské reality jsem byl vždy ztracený. Utíkal jsem mezi nudou a očekáváním, možností a nemožností jako dva obrovské kameny. Vše se změnilo ve chvíli, kdy jsem si sám mohl vybrat, jaké očekávání mám naplňovat. Dělat výstavy a texty není těžké. Důležité je vybrat si místo a rozsah. Metody čtení napoleonské (neustále vpřed), postup psaní naopak jako generál Lee, neustálé úhybné manévry (hledat linie úniku, řekl by Deleuze).

3. 9. '16

Obecnou obsesi lidí ohledně těla jsem teprve začínal chápat, stárnutí ji naučí asi každého, ale jejich posedlost fyzickou bolestí nejspíš nepochopím nikdy. Možná jsem prožil příliš mnoho bolesti a příliš brzy, než abych si jí uměl vážít. Je pro mě nanejvýš signálem ke změně pohybu. Nic neznamená, jako prázdný znak (ne nadarmo ji doktoři chápou jako nejtypičtější symptom, symbol problému). Lidé vždy spojovali bolest s tragédií a tragédií s bolestí. Ale myslím, že jde o matení pojmů. Bolest se nezajímá o příběhy, které si pro sebe tvoříme, abychom rozuměli světu.

Bolest je výsostně materiální.
Bolest se dále dělí na bolest hlavy a ostatní bolesti. Obvykle to bolí někde, bolesti jsou lokalizovatelné. Ale migréna je bolest samotné lokalizace, bolí vás nikoli někde, ale samo to, že (někde) jste.
Bolest probíhá velmi podobnými okruhy jako **nespavost**.

4. 9. '16

Možná se mi tu a tam daří popsat některé okruhy **nespavosti**, ale stále selhávám v tom postihnout geografii problému (mezi Krušnými horami a Karpaty) a jeho souvislosti. Samotné selhávání má význam. Poslední dobou se mi mnoho selhávání nestávalo, nebo alespoň rozhodně ne tolik jako dřív. Okruhy se rozšiřují a smršťují.

–
Střední Evropa jako prostor a čas, předmět i subjekt vlastního myšlení.

5. 9. '16

Bolest břicha už se nedá snášet.

6. 9. '16

Já to myslím vážně. Jen to neumím vážně říct.
Anebo je to naopak, vypadám k smrti vážně, zatímco je všechno jen ironie?
Ironie 2.0, faux-irony?
Jak hájit vážnost (problémů), zdravý rozum, morálku i podmínky možností?
Dnes.

7. 9. '16

Bolest se vrátila na obvyklou úroveň.

8. 9. '16

Vždycky mě zajímala práce s mimoobrazovým polem.
S textem je to těžší
plot wholes

–
Problémem psaní je vztah obsahu a absence, nebo také obsahu a formy. Jako by psát znamenalo být tu a zároveň tu nebýt. Nechat psaní, aby sledovalo vlastní linie a rytmus, vytvářelo mezery, zpřítomňovalo a nechalo mizet.
Je třeba se soustředit na mezery spíše než na text. Na rytmus. Na unikání spíše než na přítomnost nebo slova.
Možná nejde o nic nového (Valéry, Robbe-Grillet), a přece jde o dnešek.

↗ Dnes jsou podstatná metadata, cirkulace online; jako by už nikoho nezajímala obsah nebo pravda. Existuje množství online fór, která popírají kulatost Země a existenci Austrálie. Obvykle je to přičítáno přechodu od textu k obrazu (od informace k zábavě). Zajímá mě, jak pokračovat v psaní (po internetu). Jak využít sdílení, memetiku, virální šíření. Samozřejmě nikoli doslova, ale skrze mezery, přeryvy a rytmy.

9. 9. '16

Cyclonopedia je málo cyklická.

10. 9. '16

The future is as bleak as reading the Financial Times.

11. 9. '16

Probudil jsem se na tramvajové zastávce.
Město mi přijde úplně cizí, jako všechno ostatní, jako já.

12. 9. '16

„Neotenie neboli pedogeneze je stav, kdy živočich dosáhne pohlavní dospělosti, a přitom u něj přetrvávají juvenilní znaky. Jinak řečeno – neoteniční jedinci jsou larvy, které

jsou schopny pohlavního rozmnožování. Může se objevit u mnoha skupin živočichů. U některých živočichů se jedná přímo o jejich životní strategii. Nejznámějším příkladem je obojživelník axolotl mexický, u kterého je proměna v dospělce vzácnost. Dalším příkladem mohou být některé druhy mšic nebo bejlmerek či motolic.

Adolf Portmann pojímá člověka jako v mnohých aspektech neotenického primáta, u něž mnohé juvenilní rysy přetrvávají do dospělosti.“

Vždy mi to připomínalo vývoj moderního umění, hlavně malířství. Impresionisté, postimpresionisté, expresionisté, ale i fauvisté a na první pohled paradoxně hlavně dekadence; ti všichni jako by posouvali hranice umění nikoli vně, ale dovnitř; snahou nedokončit malbu, nechat postupně odkrývat její konstruovanost, malebnost a vývoj. Člověk díky neotenzii – tedy neustále méně a neustále rychleji dokončenému vývoji – prý ztrácí jednotlivé schopnosti (např. sílu smyslů, fyzickou odolnost...) a získává univerzální možnosti (uvolňuje se ruka pro jemnou motoriku, zdokonaluje se mozek). Umění také ztrácí pevné rysy (status obrazu před vynálezem technických obrazů) a získává tekutou všudypřítomnost (uměním jsou různá média a intermédia, ale třeba také moderní kopaná).

Logikou vývoje bychom došli k tomu, že lidé budou stále inteligentnější a umění všudypřítomnější. Určitě se máme na co těšit.

13. 9. '16

Hyperstition – obvykle ji definují jako **fikci, která se stává realitou**. Vize nebo tvrzení se teprve následně vepisuje do aktuální skutečnosti. V tomto pohybu nepochybně jde o svobodu a budoucnost. Vytvářet to, co je nebo bude na základě mnohosti a třeba i umění.

Ale pod tlakem akcelerujícího ekonomického provozu se vše virtualizuje; prodává se víc budoucího než aktuálního (naše touhy a vize, tuny nerostů, které nejsou ještě vytěžené, anebo jich na Zemi ani tolik není).

Co když prostor svobody spočívá spíš v pohybu, při kterém se realita stává fikcí. Spousta aktuálního, toho, co je, postrádá význam. Naše identity se slévají v těžko postřehnutelných rytmech nádechů a výdechů, měst a korporací. Možná je lepší skrýt se v pixelech a rádcích imaginárních světů. Nevím, jestli se mi podaří utéct. Přesto se přidávám do davu fikčních uprchlíků.

14. 9. '16

Úplný zbabělec; věci dělí na ty, se kterými neví, co má dělat, a na ty, se kterými ví, co má dělat, a stejně to nedělá. Dělat něco v dnešní nudě znamenalo heroický výkon.

15. 9. '16

Zbabělec si bude raději ve vaně číst průměrnou poezii, než aby se budil na ulici s geniální myšlenkou, kterou zapomene u dalšího piva.

16. 9. '16

Zbabělec, na kterého se neumím dívat. Připomíná mi mě samého, jak se dívám do zrcadla.

19. 9. '16

Writing is how I attempt to repair myself, stitching back former selves, sentences. When I am brave enough I am never brave enough I unravel the tapestry of my life, my childhood. I take things away. I smash things, relations are broken. I am the bad mother.

24. 9. '16

"The group exhibition *Insomnia* revolves around **sleeplessness** as a cultural symptom. Together, the artists create a place where **sleep** and wakefulness, rest and motion, dream-like absence and constant availability blend, and where the artworks keep the gallery awake around the clock. Cultural shifts in **sleeping** habits go hand in hand with major changes in our ways of living. Today we are witnessing a shift, in which the possibility of direct communication at any geographical distance shatters the 24-hour rhythm of time zones. We have the possibility of doing anything regardless of what time of day it is. *Insomnia* aims to draw a map of the **sleepless** state that this accessibility creates. It seeks to test whether this hyperactivity embodies a new kind of sensibility and presence that goes beyond previous sensory experiences. A wide-ranging, wide-awake communication that promises new experiences for consciousness and art. Or, on the contrary, is this utopia that we have woven out of optic fibres actually only an expression of an invasion of wakefulness into the formerly dark room reserved for dreams, thoughts, and creativity?"

26. 9. '16

Rodiče si nevybíráš. Ale partnera ano. Možná je to jediná věc, kterou si vybíráš.
Partner-in-crime – jako by zločin spočíval už v samotném výběru. Complicity – jste komplicem nikoli kvůli činu, ale kvůli spolupráci a propojení.
Complicity with anonymous materials...
–
Co-ruptio v latině vlastně znamená se spolu-odtrhávat.
–
Komplic pochází ze stejného kořene jako komplikace.

27. 9. '16

Od úplné prekarizace k částečné.
Od nivy k pecorinu. Od merlotu k aperolu. Letošní vyhlídky.

10. 10. '16

Možnost je z definice vždy něčím, co přesahuje skutečnost; něčím víc, než co se uskutečnilo. Možnost má excesivní charakter. Propadat možnosti, propadat šílenství. Neexistující ostrovy, imaginární lásky, falešné identity, zapomenuté věci, to všechno je důležitější. Nesnesitelná rychlost provozu, ambient music. Chce se mi skončit, ale nakonec vím. Možnosti tu jsou...

28. 10. '16

Člověk je křehkým rozhraním mezi pomalostí a rychlostí. Dokáže ovládat různá prostředí, přizpůsobovat se jejich tempu nebo mu vzdorovat; zatímco ostatní látky a materiály mají jen své, takřka přirozené tempo. Člověk nemá danou, přirozenou rychlost, a přesto se jí snaží dosáhnout. Zavodní auta a xanax, nebo v našich podmínkách káva a pivo.

1. 11. '16

Je crée la molécule du bonheur.

5. 11. '16

Nejdéle spí netopýři (některé druhy i dvacet hodin denně), koaly, ptakopysci, lenochodi a lvi. Výrazně se liší délka, ale i forma a intenzita spánku. I chobotnicím se údajně zdají sny.

6. 11. '16

„Obecně se dá říci, že zvířata, která mají více přirozených nepřátel, spí méně než ta, která si z důvodu většího bezpečí mohou dovolit odpočívat déle. U společenských zvířat pak délka spánku závisí také na pozici daného zvířete v hierarchii skupiny, kdy opět nejvýše postavená zvířata spí nejdéle.“

7. 11. '16

“In reptiles, **sleep** time increases following **sleep** deprivation, and stronger stimuli are needed to awaken the animals when they have been deprived of **sleep** as compared to when they have slept normally. This suggests that the **sleep** which follows deprivation is compensatorily deeper.”

8. 11. '16

Chce se zabíjet.
(necropolitics of desire, or the
desire of necropolitics)

9. 11. '16

Toho, co si nepamatujeme, je vždy nutně víc než toho, co si pamatujeme. Ovlivňuje nás víc prázdno, absence, neschopnost návratu či reprezentace. Jako bychom byli superhrdinové, jejichž jedinou nadpřirozenou schopností je mazat vlastní minulost.

10. 11. '16

Monitor a já. Text versus kontext. Bolest očí se zase zhoršila. Jako mury, které nemohou ovládnout volání světla, táhne i nás záře monitoru. Transcendence, únik z bláta hmotné existence a vykořisťování, které se odehrávaly v režii monoteismu, získávají neonovou příchut'. Stará média se stala novými. Bolest bez patosu, jako něco pozitivního a funkčního.

11. 11. '16

Jaký člověk jsem byl? Jak mu porozumět? Neustále vzpomínáme na to, „jací jsme byli“. Ale pokud se zbavíme banálního chápání identity (já je já je já), vše se rozplývá jako madlenka v šálku čaje.

20. 11. '16

Toužit po tělu. Ale po kterém (Roland Barthes)? Je mnoho těl, a přece jen jedno. Navíc tělo, které postupně ztrácíme, tělo, které jednou zcela nutně ztratíme. Ale proč? Myslím, proč je touha po tělu to nejkomodifikovanější (tělo jako povrch, obraz, idea, tělo jako ideál, jako reklama) a to nejtabuizovanější (tělo jako hloubka, cosi pod povrchem, nikoli pod kůží, ale pod kulturním povrchem, cosi, co má zůstat doma, uzamčeno v partnerském životě). Toužím po tomto tělu. Mám se cítit špatně? Je to mé tělo? Nebo cizí? Je mi cizí, a proto je mi odepřeno? Nebo je pouze mé, a proto je mi odepřeno? Zdá se, že sexuální revoluce nebyla tak úspěšná, jak se často tvrdí.

(Nebo přesně naopak až příliš úspěšná a matoucí? Tmbir

zná okolo 50 genderů: <http://genderfluidsupport.tumblr.com/gender>; např: „Tragender: a gender that stretches over the whole spectrum of genders“)

Má cenu nadávat na heteronormativitu (skutečnost, že to, co jsme, je zaštitěno ohlupujícími moralismy)? Snad někde jinde.

Mě zajímá, proč tedy toužím po těle.

Proč mám a nemám tělo.

21. 11. '16

Zdá se, že v listopadu a květnu píšu nejmíc.

23. 11. '16

Chmelová brigáda. Myslím, že ten den jsme překonali normu, a to ještě chvílemi přšelo. Bahno jsme smyli a sloupali až ve sprše. Ležíme a já začal jsem Kubu přemlouvat, aby nečetl jen Ginsberga, že je nutný znát Kerouaca. Někdo zavolal, ať držíme hubu. Otevřel jsem *Anděle pustiny* a něco přečetl. Z protější palandy se ozvalo. „To nemůžeš číst tady. Na to musíš mít čas.“ Pak jsme do rána diskutovali o tom, kde se má číst, a potom, jestli se má vůbec číst. To bylo někdy v roce 2001. Málo vzpomínám.

25. 11. '16

Konce budoucnosti – nejsou před námi, jsou minulostí – a už to není ani paradoxní.

1. Adam Curtis – budoucnost skončila v roce 1975.

Wall street přebírá kontrolu nad New Yorkem a dalšími metropolemi. Kissinger obelstí Assada politikou „divide et impera“. To znamená, že stará představa, že společnost, věci veřejné, mají být ovládnány politicky, skrze vyjednávání a diskusi a konkurenci různých ideologií, je nahrazena novou myšlenou, totiž že věci veřejné lze ovládat ekonomicky a manažersky, způsobem, který nemá a nepotřebuje alternativy, diskusi či jakoukoli konkurenci zvnějšku.

2. Franco „Bifo“ Berardi – budoucnost skončila v roce 1977.

USA ruší zlatý standard – peníze jsou uvolněny pro rychlost digitální ekonomiky. Ve stejném roce umírá Chaplin, poslední symbol kapitalismu s lidskou tváří.

3. Aleida Assmann...

26. 11. '16

The only thing I really want is to do a few good things. A few substantial things before we eventually die.

There is simply not much more than that.

And don't talk to me about Heidegger,

anxiety, or fear. I am so tired of people's fear.

How to live in a world afraid of its own future.

28. 11. '16

Je nás mnoho.

Čím menšinovějšími se stáváme [becoming minoritarian], tím více nás je.

29. 11. '16

Proč psát, proč produkovat. Další fragmenty existence. Protože toužíme. Produkovat, odlupovat povrchy z našich těl a myšlenek, vysílat tyto obrazy a přijímat další. Toužit po obrazech a povrchu. Toužit. Psát. Produkovat.

30. 11. '16

„Je dnes možné psát román?“ – Otázka neustále opakovaná a stále případná. Tedy nikdo se o ni nezajímá (a to je součástí její zajímavosti). Forma přece jen sleduje obsah, i když v nekonečně komplikovaném vztahu.

Let's be fanatics for once. Let's demand the ultimate.
Let's change the world. Nothing beyond that makes sense.

[nedatováno]

Most

carbon agency

Edvard Kelly – utekl do Jezeří ???

(movie shoot)

a Chomutov

pervitin?

pomsta?

paneláky

panel jako *sentient being* – entita vzniklá z touhy

postněmecký vztah ke krajině

evident minorstition

–

Planeta jako seberegulující se systém (Lovelock, NASA)

nebo jako globální zásobník (Bratton)

kybernetika a ekologie

–

celulární automaty

[nedatováno]

Hi. I didn't really want to write to you (not because I didn't want to, but because I didn't want to remind you of the things you seem to want to forget). Yet I still think about you.

Let me just set one thing straight so I can face it. I am sad and I am upset. Not because what happened in reality, since I knew that you don't feel the way (I do). I haven't lost you or I haven't lost only you. I have lost also or rather a fantasy; an ideal. A vision of a better me. A vision of a possible future.

A vision of pure love (uninhibited and unrigged by shared pasts and pretensions). Maybe it is selfish and pretentious, but now I see you have been a vast space for my projections and hopes. You have been the promise that makes one alive. And now I have to face the real, the lack, the me. And I have no idea what to do. Other than to just continue...

Rychlost, klid cesta

Mít je všechny rád takové, jací jsou
... jací by měli být.

Z díry v zubu po vypadlé plombě mi vypadl kus tymiánu. Už léta jsem necítil tak intenzivní vůni. Jak málo máme času, málo okamžiků pro místa, obrazy nebo vůně. Času jít na procházku nebo k zubaři.

J'ai créé la molécule du bonheur.

Lidé berou život jako poleno. Prostě jak jim přijde do ruky. Ale jde taky o to se rozhlížet a nepodléhat prvnímu dojmu. Sledovat struktury a letokruhy, dotýkat se prasklin a třísek. Spekulovat, zda jsou dílem náhody, nebo přírody.

Lidé jako polena. Neotesaní, každý jiný, s jinými záhyby a suky. A všichni hoříme.

28. 12. '16

Ignorace stejně jako indiferentnost neznamená nic nevědět, znamená ignorovat to, o čem nevím. Ignorace nám tvrdí, že je poslední ctností. Ctností těch, kteří zapomínají, opomíjejí a jsou na to hrdí.

—
Naopak akcelerace, touha (vědět) není jen o samotném vědění. Ale právě o hodnotě toho, co nevím. O horizontu možností, který se nepřestává rozšiřovat.

29. 12. '16

Oni mluví. I já mluvím. Někdo možná poslouchá. I když dnes spíše stroje než lidé. Poslouchat je náročnější než mluvit. Poslouchat znamená vystoupit z komfortní zóny (současného konzumního ega). Poslouchat je čím dál náročnější. Jazyk a kódy se zmnožují a komplikují. Znalosti samotného kódu, tedy i algoritmické a memetické znalosti, jsou čím dál tím důležitější. Možná postupně vytlačí všechny ostatní znalosti. Vše, co víme, bude lokalizováno v síti. Proliferace jazyků, symbolů a kódů, a zejména nedorozumění. Pokud nezachráníme schopnost a hodnotu kreativně si nerozumět, nevím, jestli ještě něco zachráníme. [Jediné téma celého roku. Jak zamezit rozšiřování propasti. Všech propastí. Mezi námi a jimi. Mezi jazyky, které došly naprostého oddělení.]

30. 12. '16

Slušná rodina je všude tam, kde hřejí kamna a stereotypy.

31. 12. '16

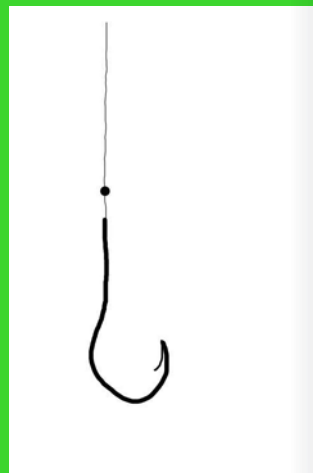
Dvojí dialektika blízkosti
Čím bližší mi lidé jsou, tím méně mi rozumějí. (V tom musím

dát za pravdu těm, kdo mi vytýkají povrchnost.) Ale nejde o to, že bych se zajímal o odtažitá, nepřístupná témata. Naopak, nerozumějí mi právě proto, že si nedokážou připustit, jak blízké jim jsou problémy, o kterých mluvím. (Nyní zas musím souhlasit s obviněními z domýšlivosti.) Čím blíž jsem, tím dál utíkám. Čím rychleji běžím, tím méně vím kam.

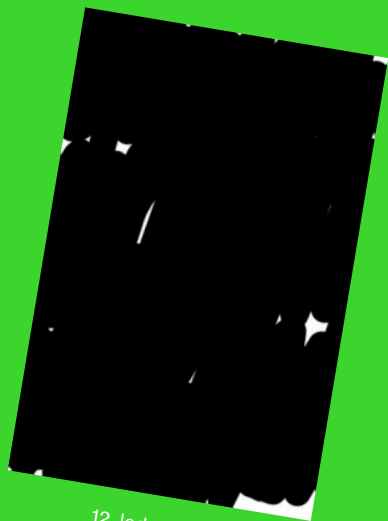
SMS 2016

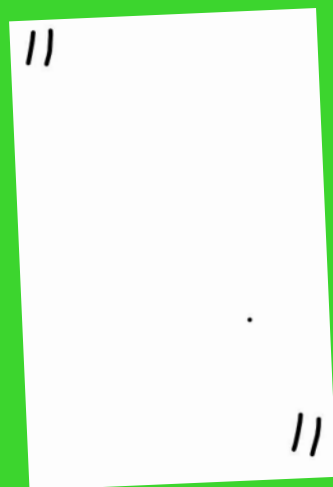
1. ledna 2016

5. ledna 2016

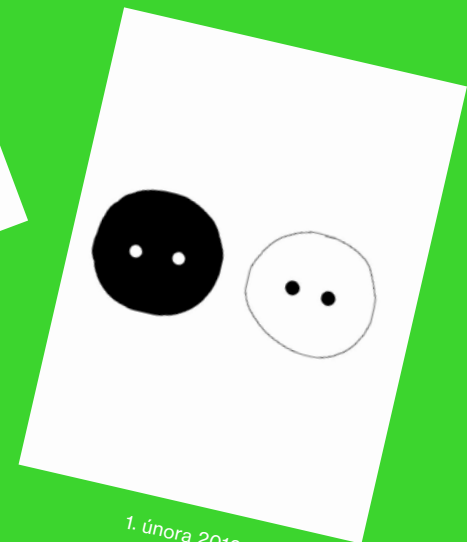
12. ledna 2016

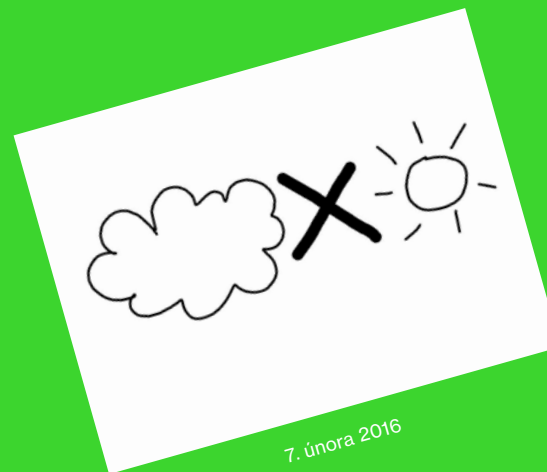
13. ledna 2016

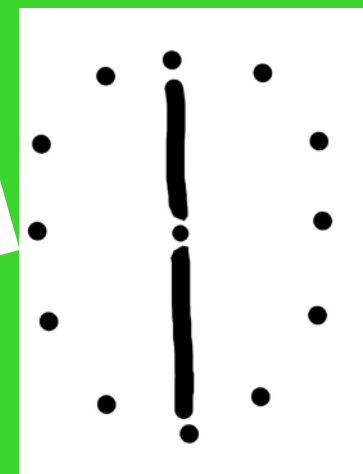
26. ledna 2016

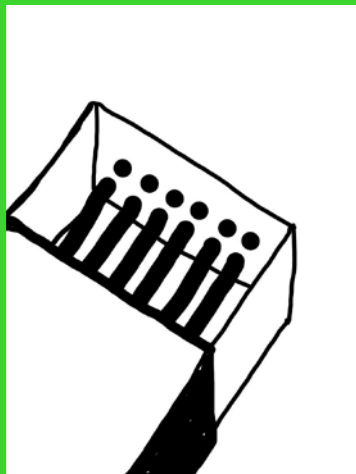
1. února 2016

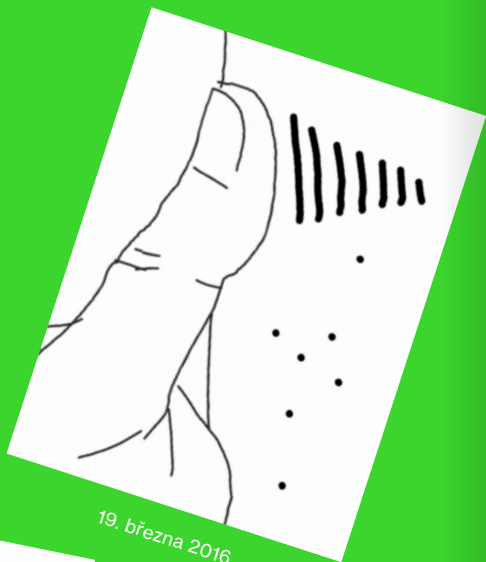
7. února 2016

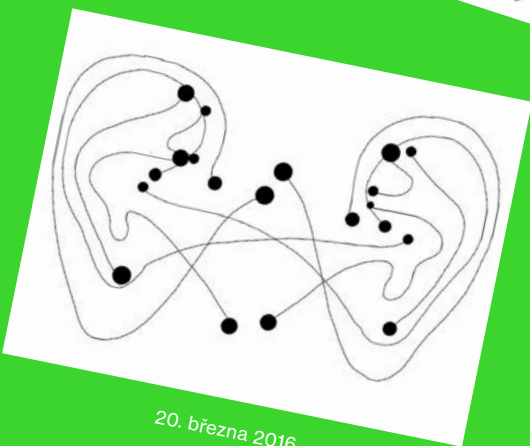
12. února 2016

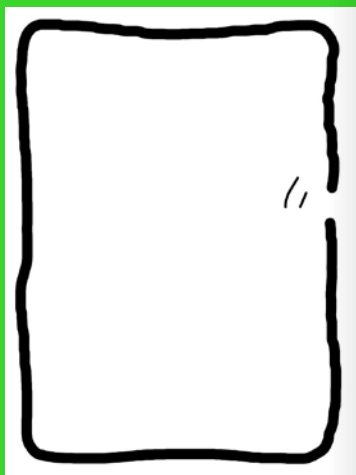
19. února 2016

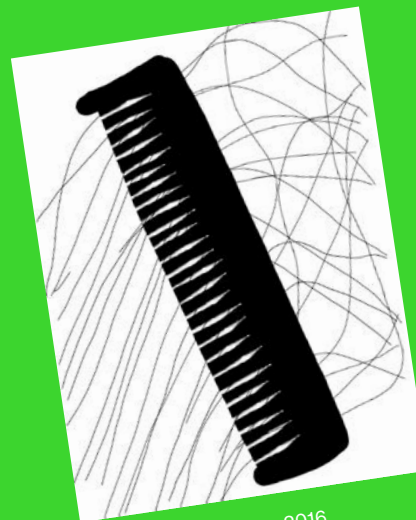
19. března 2016

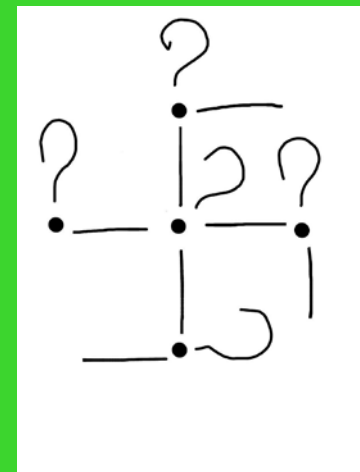
20. března 2016

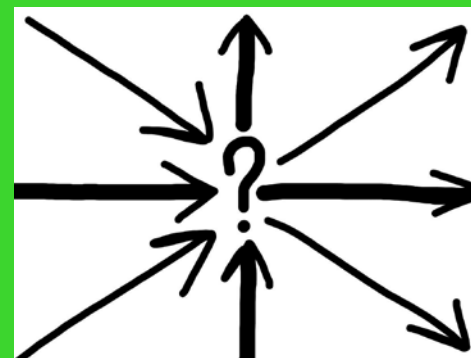
7. dubna 2016

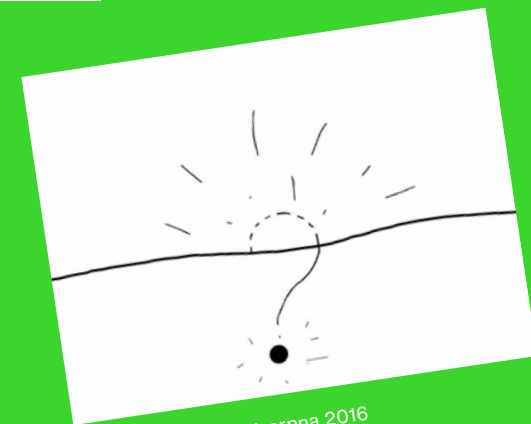
15. května 2016

22. května 2016

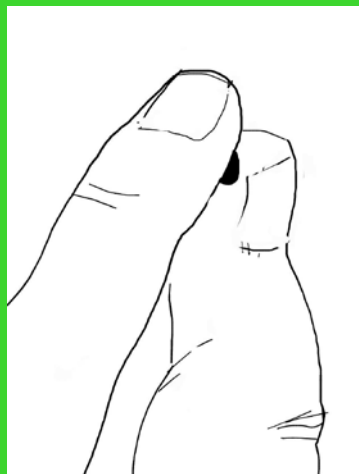
26. června 2016

1. srpna 2016

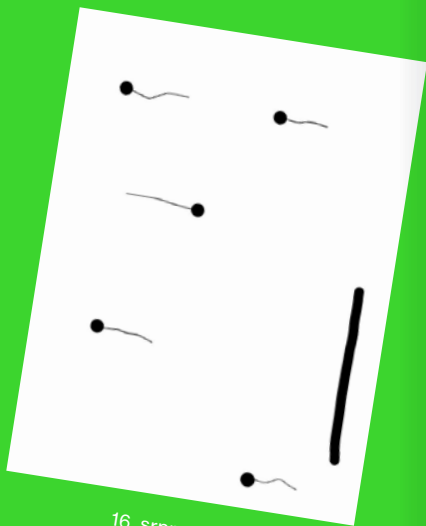
2. srpna 2016

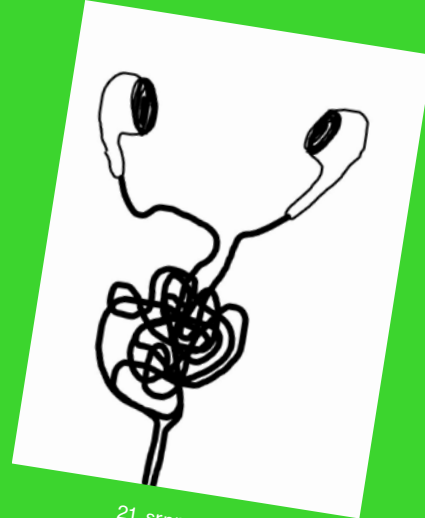
8. srpna 2016

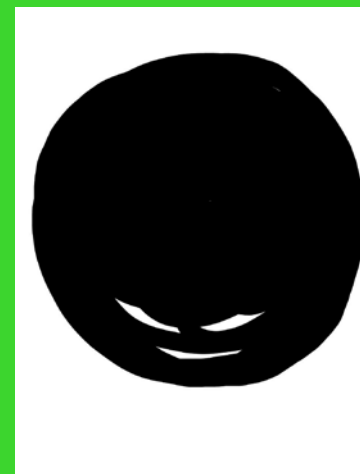
13. srpna 2016

16. srpna 2016

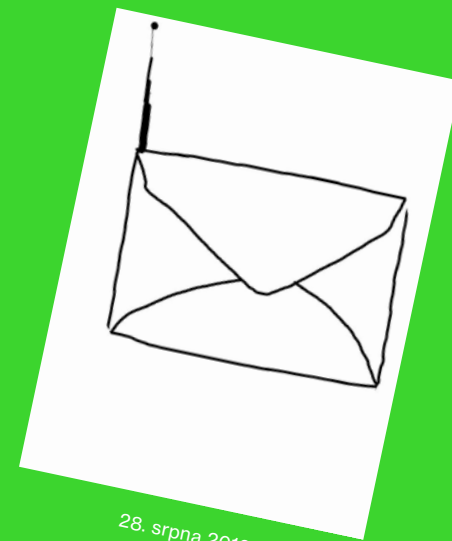
21. srpna 2016

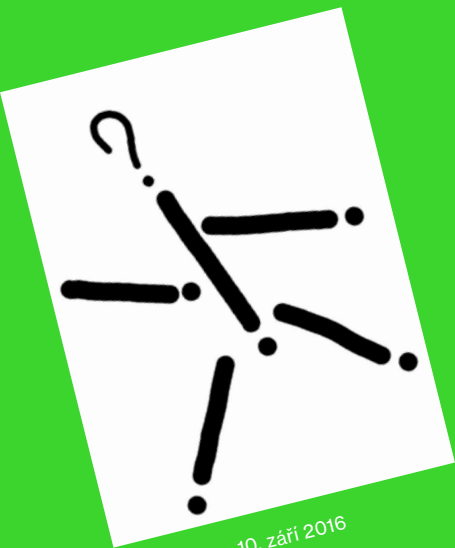
23. srpna 2016

26. srpna 2016

28. srpna 2016

10. září 2016

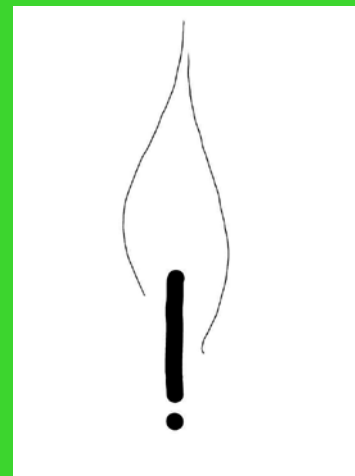
13. září 2016

25. října 2016

3. listopadu 2016

17. prosince 2016

21. prosince 2016

24. prosince 2016

29. prosince 2016

2017

5. 1. '17

Někdy si myslím, že mohu mluvit jen s tebou. Někdy si myslím, že můžeme se vším skončit. Utéct ze života a hyperzaměstnanosti. Že si rozumíme jen ty a já. A hned si uvědomím, že je to proto, že tu nejsi, že neodpovídáš, neprotestuješ a poslušně přijímáš moje slova a můj jazyk. Nejsi tu, a proto mi rozumíš. Chybí mi blízkost.

6. 1. '17

Hyperzaměstnanost

Čas se roztéká mezi povinnosti a entertainmentem. Cykly prekarizace a prokrastinace v čím dál užších smyčkách obkreslují prostor, ve kterém se apokalypsa zdá stále veselejší možností, zatímco přežití se stává deprimujícím.

7. 1. '17

Všichni píšeme romány. I když o tom většinou nevíme. Třeba Honza píše román o reklamních agenturách a nonstopech, o lahváčích a známostech. „Už se těším, až to spláchnu pivkem,“ napsal do něj dneska.

—
„Už záhy jsem pochopil, že dokážu přežít jen za cenu výpůjček něčeho, co mi bylo cizí.“ (Louis Althusser)

8. 1. '17

Western culture from a nonstop point of view.

9. 1. '17

„Fakt nevím, jak to děláš. Se životem.“
„Nežiju ho. Píšu a čtu.“

20. 1. '17

Něha je stávat se částí cizího těla.

23. 1. '17

Usnout znamená trochu umřít.

6. 2. '17

“The aim of the exhibition *Stimulants: Circulation and Euphoria* is to explore the stimulants – coffee, sugar, cocoa, tobacco, and opium – that began to circulate at a global level following the trans-oceanic voyages of discovery that took on a special importance in the 15th century. These substances, introduced via the routes that sprang from the process of colonisation and economic expansion, generated a circulation that transformed consumer habits in western societies. Flows of exchanges that ushered in an era in which economic reason came to be considered the foundation for collective life.”

7. 2. '17

Recenze.

Literární senzace / literatura úniku. Od chvíle, kdy recenzent této knihy napsal ta slova, neustále na ně myslím. Co to znamená, literární senzace? Překvapení? Jako by text neměl

vzniknout, nebo naopak je překvapivé, jak je případný?
Je možné napsat senzaci, ve chvíli, kdy je všechno ze své konzumní podstaty senzací? Možná právě dnes, kdy se stupidita stala konzumní podmínkou senzace, bere na sebe nudná kritika také podobu „literární senzace“.

—
A naopak eskapismus. Neschopnost vypořádat se se svými osobními problémy, snad z dětství. Psaní jako prořezávání paralelních prostorů. Takové byly prý první ohlasy na Kafku. (Jako by šlo o únik z reality, přitom jde naopak o kontakt s ní.) Psát tímto způsobem, psát ve fragmentech, to znamená být uvnitř, přítomný v tomto fragmentárním světě. První z těch dvou recenzí mířila výš.

8. 2. '17

Ostatně nikdo z nás nebude mít dlouhodobější vliv než Macuo Bašó.

9. 2. '17

Snadno cítíme sílu, zdraví a čas, jak přicházejí. Když odcházejí, je to příliš pomalu, a právě pomalost nám dává možnost zapomínat. Být pomalý znamená usnout.

10. 2. '17

Život je opravdu dlouhý, ale jen vzhledem k rychlosti toho, jak fungujeme a zažíváme. Jednoduchý důkaz: dříve či později si všichni přestáváme klást otázku po smrti. Žijeme příliš dlouho, než abychom ji měli na paměti. Přibývající zkušenost, vršící se a přepisující vše, co bylo před tím, nás vřazuje do rytmu, ve kterém se okraje partitury nekonečně vzdalují.

11. 2. '17

Rychlost je svůdná (např. ve sportu), protože zkracuje a zhmotňuje trvání. Bez průběhu v čase nemá čas žádný rozměr. Čím rychleji se pohybujeme (např. v historickém vývoji), tím víc času máme pod kontrolou. Čím jsme pomalejší, tím víc se horizont zmenšuje, ubíhá sám do sebe, až nakonec usneme.

12. 2. '17

It all comes down to one question. Whether we accept the conditions that have been given to us, or whether we question the nature of our reality. Because in the latter case, in the course of such an endeavour, we will continually unmask and realise that all that seems natural or real is in fact constructed and biased, rigged and unfair, incomplete and indeterminate. Today, this truly means nihilism. How to live with such consciousness. ?

—
The resurgence of this nihilism today concerns more than just the proverbial postmodern disbelief. More specifically, it is the fact that we have the time to wonder and care about the problem. We are continually less and less bound to the cyclical orders of nature or subsistence, and conversely more and more bound to the cyclical logic of consumerism and labour, which constitutes a technique of forgetting (about the problem posed by nihilism).

13. 2. '17

Prý dokdy bude potřeba feminismus. Až do té doby, kdy se všichni budeme stávat ženou či mladou dívkou. Kdy se každý z nás bude cítit natolik blízký „ženě“, že ji nebude schopen odlišit od vlastního já (které je stejně vždy provizorní, iluzorní a mužské). Samozřejmě nejde jen o feminismus. Je

třeba mluvit a bojovat o všechny na okrajích, nereprezentované – dokud nebudeme schopni naladit se na jejich rytmus a vřadit se do jejich horizontu. To znamená, že feminismus bude potřeba neustále.

21. 2. '17

Nespat a nepsat.
Psát a nepsat.
Nepsát a spát.
Psát a spát.

1. 3. '17

Přišel čas vyjít ze zákopů a přiznat si konflikt, válku, do které jsme se dostali. Válka všech proti všem (třeba na trhu práce), ale ještě více konflikt se sebou samým. Čím víc se zvyšuje tlak na individualitu, personalizaci, na náš obraz, tím víc se tento obraz a individualita vyprazdňují. Mladá dívka z billboardu touží být autentická – ale je to právě proto, že ví, že jde o naprostou lež.

Obvykle tuto skutečnost potlačujeme a popíráme, což nás takřka neodvratně vede ke skepsi, depresi, pesimismu či vyhoření. Právě optimisté mají dnes tak blízko k pesimismu. Pesimista je optimistou, kterému jen došly možnosti.

To, co nás tlačí do depresi, je třeba překovat ve zbraň, která nás bude pohánět a aktivovat.

Bylo to zrovna tehdy, když jsem si koupil nové tenisky a triko – hned jsem běžel domů dodělávat resty z práce a v tom mě napadlo, že je potřeba si přiznat, že jsme ve válce.

5. 3. '17

Knihy nečtu,
probíhám je.

6. 3. '17

Myšlení non plus ultra.

7. 3. '17

Způsoby vedení války – čím dál tím aktuálnější přístup k realitě. Stáváme se napoleony. Běžíme neustále vpřed, nehledě na ztráty. *Preemptive strike and preemptive framing. Diversion and deflection, our language has been militarised. Přepínání jazyků. Změny v kódech a šifrování. Outnumber the enemy no matter with what; you can use fake weapons, decoys, promises. There are no more heroic soldiers, no more close combat, only cynics bombarding each other with empty shells.*

8. 3. '17

V politice, válce i ve vztazích – existovalo období, ve kterém ti, kdo vedli zákopovou válku, vyhrávali (1850–1950). Ti, kteří se o něco podobného pokoušejí nyní, prohrají. Logika války se zdá být neúprosná – nejdříve konvenční konflikty a tažení, pak industrializace války a zákopy, dnes válka informací, síť a hlavně viditelnosti. Nebo také souslednost vítězů – početní výhoda – poté technologická či vzdušná převaha – dnes nejen exces informací, ale také obrazů a významů.

9. 3. '17

Cílem má být předem zamezit útoku – *preemptive strike*, nebo zločinu – *pre-crime*. Výsledkem jsou databáze, vektory a cílená reklama – *preemptive personality*. Není to terorista, zločinec, odchylka, co se formuje – naopak je to naše subjektivita a „normalita“, vždy již nabouraná a vědomá vůči metodám dohledu, kontroly a privatizace budoucnosti.

11. 3. '17

Velmi dlouho byla noc v bezpečí. Živil ji nejen strach, ale hlavně setrvačnost a repetitivnost života.

Až po rozšíření osvícenství a veřejného osvětlení se noc otvírá jiným společenským aktivitám. První noční klub, Webster Hall, vznikl roku 1886. V tomtéž roce byla otevřena i Socha Svobody.
Rozšíření občanských práv i noční zábavy mají společnou historii.
Ve stejném období začalo fungovat také Café de Flore jako prototyp moderní kavárenské kultury.

12. 3. '17

Pamatuji si noci u kamarádů z dětství. Pocit, že můžeme všechno. Všichni vždy plánovali, že nepůjdeme **spát** celou noc, co všechno uděláme nebo co uvidíme v televizi.
Často jsem byl vzhůru až do rána.
Sám.

13. 3. '17

Ve Washingtonu jsem se často procházel městem až do rána. Někdy na západ, klidně až do Georgetownu; na sever podél Rock Creek, na jih okolo Kennedyho centra a Potomacu nebo na východ k Bílému domu. Výjimečně až ke Kapitolu. Vracel jsem se až po čtvrté ranní a mohl si vzít všechny noviny, co na univerzitu zrovna dorazily, zdarma. Mohl jsem číst zítřejší noviny už dnes.

20. 3. '17

Od Beaua Brummela po Mikkyho Blanca. Noc je možností uniknout řádu, normalitě, zraku, osvětlení a osvícenství. Je médiem excesu, zábavy i politiky.

22. 3. '17

Dark enlightenment.
Vědění nikoli jako kumulace poznání, jako tradiční chápání vědy, techniky, pokroku a lineárních dějin. Vědění, skrze něž

se propadáme hlouběji. Vědění, které nás proměňuje a vždy rozšiřuje rejstřík nevědění (víc než toho, co víme).

1. 4. '17

Čím dál tím víc se cítím jako patník vražený do času. Do rozhraní před a po internetu.
Hledání ztraceného času 20. století.

5. 4. '17

**Něha znamená získávat cizí tělo.
Něha je vždy agresivní.**

12. 4. '17

Bylo to kruté, tak kruté jako použít parfém v tramvaji.
Jemně nuancované násilí. Sociální sítě, uprchlíci, zpravodajství a rakety středního doletu.
Ještě senzačnější, než jsme doufali.

13. 4. '17

**Ne deník, ale kontrakce myšlenek.
Jejich občasná exploze, řetězení, úskoky i návyky.**

15. 4. '17

I have a new hobby. I observe people around me, searching for the child they used to be. I try to see the past and its inability to foresee THIS future. People look far more humane this way. More real than they are in reality.

19. 4. '17

Není to život, co je dlouhé; žití je dlouhé, je plné přeryvů a diskontinuit. Žití, na rozdíl od života, umožňuje chtít umřít a přece pokračovat.

22. 4. '17

Někdy mě zajímají i ultimativní tvrzení. Mám mnohem radši ta existenciální („všichni jednou umřeme“) než ta sofistická („to je věcí názoru“). A přece jsou tak pomýlená, protože nikdy nemáme na dosah celek, univerzální či ultimátní rovinu. Vždyť všichni jednou umřeme.

1. 5. '17

Stále ten problém s rozdílem mezi životem a bonboniérou. Bonboniéru můžeš sníst celou. Naopak život se odvíjí v rytmu čekání a volby vylučujících se možností. Možná právě proto se ve slabších chvílích obracíme k bonboniérám.

2. 5. '17

Kniha jsem já. Já, které odchází, ale nějak zůstává. Vlastní text mě překvapí v dialogu s mým naprosto minulým já. Psaní je odpovědnost k vlastní minulosti. Abychom obnovili vztah ke své paměti, musíme obnovit i jakousi etiku psaní, odpovědnost vůči psaní. Psaní, které není ani produkcí významu, ani komunikací, ale je vztahem k sobě sama a k času. K času, jehož osudem je nezastavitelné unikání vstříc zapomětlivosti.

3. 5. '17

Nejcitlivější místa? Ta nejméně dotýkaná, nejztuhlejší. Platí to fyzicky i psychicky. Místa jako chodidla a paty. Ale i vnitřní část uší. Zasuté vzpomínky, momentky a ti, které jsme minuli.

9. 5. '17

Musím psát! Chci říct **spát.**

10. 5. '17

Mám rád nejistotu u lidí. Zatímco jistota je většinou založená na nedostatečné informovanosti nebo promyšlení, nejistota je naopak výsledkem příliš velkého a rychlého množství myšlenek, variant, alternativ. Jak žít ve světě, ve kterém je toho tolik možné?

12. 5. '17

V protikladu k běžnému životu, který je selektivní (exkluzivní) – lze vést také život aditivní (inkluzivní)? Lze přidávat, potkávat, začínat a neukončovat? Uvidím.

13. 5. '17

Why do you wake up every morning? To bear witness.

15. 5. '17

Neschopnost psát je dnes ještě závažnější. Znamená resignovat na síly memplexu. Nořit se do popkulturních a virálních proudů jako Terminátor, jehož čas se již naplnil.

16. 5. '17

Neschopnost psát je etická neschopnost.

Nepsat znamená resignovat na tok slov, významů a jejich inflace.

Musíme vybudovat etiku psaní. Postoj kladený navzdory memům či twitteru i spolu s nimi.

Pokud resignujeme na psaní, na vyvíjení nových způsobů psaní, pak zavíráme oči před vyprazdňováním vlastního jazyka a s ním i našeho světa, který nemůžeme chápat jinak než skrze jazyk.

Znovu navázat vztah se světem. Psát a vytvářet.

17. 5. '17

Žánr fragmentu dnes musí soutěžit s dynamikou memů.

18. 5. '17

Take care about your social bubble.

20. 5. '17

People – those who have suppressed the child inside them; they represent the majority. The others who still struggle; they have no choice other than sticking to art, or other hobbies, or with the queer parties.

21. 5. '17

Moderní umění mělo jako hlavní problém hrozbu, že se stane příliš formálním. Současnému umění hrozí, že se stane příliš platformálním; že bude pouze sledovat vztahy a principy sítí, platformem a cirkularit.

25. 5. '17

Memy jsou povrchní stejně jako podstatné. Nikdy jsme nebyli blíž prozření/deziluzi. Je třeba hrát o realitu.

1. 6. '17

Poznávat někoho a setkávat se jsou velmi odlišné činnosti. Setkat se s někým či něčím znamená především být připravený zapomenout na vlastní já, vystoupit ze sebe sama, být otevřený pro druhého. S nikým se opravdu nesetkáme, dokud nepřijmeme možnost, že nás kontakt může zcela proměnit, nebo třeba zničit. Nepochybně žije mnoho lidí, kteří se s nikým nesetkali. Děti mezi ně naštěstí nepatří.

3. 6. '17

Bylo to místo, ve kterém když se řekne ke kostelu, do hospody, u vody, tak každý ví kde. Je tu jen jeden kostel, snad i jedna hospoda. Všechno je jednoduché a na dohled, všechno dává smysl. A já se ztratil právě v tomhle zapomenutém místě.

Ztratil jsem se a zůstal sám se sebou.

Vesnice a město – rozdíl není ve velikosti, ale v orientaci a rychlosti. Venkov je prostorem přehledu a čekání, do kterého nejen průmyslová, ale hlavně dopravní a informační revoluce vnáší šílenou rychlost a různorodost. Politika dnes představuje především schopnost usouvztažnit oba tyto prostory a časy.

4. 6. '17

Když něco trvá dlouho, asi to prostě nevnímám. (Trénink nespavosti.) Velmi dobře například vzhledem k bolesti. Devastující k lidem.

Zbytek života věnovat boji s lhostejností.

5. 6. '17

Tohle není život.

6. 6. '17

Conditions of struggle
Struggle for conditions

7. 6. '17

Včera bylo definitivně osvobozeno město Rakká, bývalé centrum ISIS. Šlo o operaci letecky podporovanou Američany. Většina města byla zničena bombardováním. Sýrie se ihned ohradila vůči jakémukoli zasahování USA do svých teritoriálních záležitostí.

Obyvatelé jsou dál terorizováni lokální diktaturou, bez politické i jakékoli jiné infrastruktury.

8. 6. '17

Říct něco o životě. Návod na pobyt, na školu v přírodě, co se zvrtila a trvá 65 let.

9. 6. '17

Zde trapno existovat.

10. 6. '17

Už ne rozdíl mezi obrazem a skutečností. Rozdíl mezi bytím a hrou, mezi závazkem a průzkumem. Jak moc hrát, jak moc nic nedělat?

–
Everything is - As in: I love you.

Everything spins between absence and absence – in order to be fulfilled.

11. 6. '17

I imagine a blade and a scar. You cannot distinguish one from the other. All you do is just cut through your life.
X: My mind is in your crotch

12. 6. '17

SF – speculative fiction, street food, sour face, spinner fidget, seeking fantasy

12. 6. '17

Politika spánku – dělit den a noc. Slušné a nepřizpůsobivé.
Práce a konzum.
Distribuovat aktivitu a klid.

13. 6. '17

Pardon, čím je tohle tělo?

14. 6. '17

Ten nenápadný zlom; mezi tím, kdy NAVŽDY SPOLU zní slibně, a potom, kdy to samé zní výhružně.

15. 6. '17

Psát není nic jiného než hledat nové formy pro existující obsahy. Formy, které nejenže odpovídají, sledují a odrážejí významy, ale které je taky posouvají, převrací a rozrušují. Neschopnost psát je existenciální a etickou neschopností. Neschopností nás všech.

16. 6. '17

K. H. je blbec.

17. 6. '17

Jsem tak unavený, že se cítím jako bez peněz.

18. 6. '17

SF – San Francisco, soul fuck, sci-fi, sold and found, spekulativní fotografie

20. 6. '17

The feeling of waiting for new likes, or on the other hand, of having a zero in your email inbox.
From life as facilitated by technology to life in spite of interface.

23. 6. '17

Vzpomínka na to, jak se tě dotýkám, je vždy doprovázena řezavou elektronickou hudbou.

26. 6. '17

Jsme jen kombajny na emoce.

27. 6. '17

Sami brázdíme krajinu a zařezáváme se do její svrchní, živé vrstvy.

28. 6. '17

Liberate writing from the Google/Wikipedia/YouTube rabbit hole.

1. 7. '17

V sázce je všechno.
Hra na realitu.

9. 7. '17

scifikapitál

10. 7. '17

hyperzaměstnanost / letting-go

11. 7. '17

Láska je především vztah mezi umírajícími.

12. 7. '17

Dosud nikdo nezjistil, co tělo může (Spinoza?), a přece to zjišťujeme každý den.

13. 7. '17

It all comes down to one question:
Do we accept life as it has been given – or do we resist it, do we simply want more? ?

14. 7. '17

To nejhlubší na lidech je jejich povrch. V tom se podobáme softwaru a jeho rozhraní.
Největší blízkost cítíme skrze distanci a odstup. Přeryv. Nejde dát všechno, stejně jako nejde mít absolutní jistotu. Lze jen očekávat a mýlit se, jít vstříc a vracet se.
Tancovat.

16. 7. '17

Cítit se ještě trapnější, než jsme byli.
To není obava, ale naděje.

17. 7. '17

„S poctivostí nejdál dojdeš.“
Co je horšího než hloubka z hloubky, mystika a moudrost. Opravdová hloubka vychází z povrchů.
„Co oči nevidí, to srdce nebolí.“

18. 7. '17

Věnováno A.

29. 7. '17

Instant gratification.

30. 7. '17

Versus závazky.

2. 8. '17

Sovův komplex – „Oni na mě čekají.“

5. 8. '17

Tradiční životní formy jsou selektivní a repetitivní.
Akcelerující formy života jsou naopak aditivní a reflexivní.

19. 8. '17

I was not meant for living.

20. 8. '17

Nežít ve lži. Žít v několika pravdách, které se vzájemně vylučují.

22. 8. '17

Čtení jako dýchání. Činnost, kterou sotva vnímáte. Nevydělujete ji z chodu věcí, naopak dává rytmus pohybu kupředu a její nedostatek hrozí úzkostí...

26. 8. '17

Divný pocit: Žít. Jako sex s někým, komu se nelíbíte. Buď je vám to úplně jedno, nebo je úplně všechno v háji.

28. 8. '17

Radikální příležitosti.
Už byly.
Mluvit spolu nás vzdaluje.

29. 8. '17

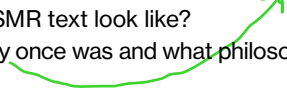
Bolest nikoli jako negativní, ale pozitivní; ne fyzická, ale metafyzická.
Afekce, vibrace, postupování. Bolest je žhavením rozdílů, které probíhají realitou: Já a svět, život a smrt, očekávání a zklamání, hmota a prázdno.
Stav klidu, zdraví a absence bolesti není normální. Naopak je efemérní výjimkou z dynamismů skutečnosti.

1. 9. '17

Life or its viral aftermath?

2. 9. '17

What would an ASMR text look like?
Maybe what poetry once was and what philosophy will once be.

14. 9. '17

Pamatuji si, že jsem chodil **spát** po amerických celovečerních filmech devadesátých let, které se mi odehrávaly v hlavě dál, ať už pokračovaly, nebo se vracely a stáčely k romantickým představám o hrdinství a sdílení. Nebyly mobilní telefony a vlastně ani počítače. Od televize ke spánku vedla dlouhá cesta, mnohem delší než ta k posteli.

Dnes už ze spaní sahám po sociálních sítích, rozsvěcím vesmír zpráv a obrazů. Moje dospívání jako by spadalo v jedno s naším mediálním dospíváním. Ale to se může zdát komukoli, z jakékoli generace. Je pozdě, pustím si *Nekonečný příběh*.

16. 9. '17

Časové zlomy už nepřinášejí proměny nebo nové myšlenky. Naopak spočívají ve stázi, v návratech a proplétání. Něco již není, a přece to neodchází (trauma); něco ještě nepřišlo, a přece nás už vtahuje (strach).

20. 9. '17

All my life is nothing more than the libidinalisation of anxiety.
(And playing with words.)

25. 9. '17

Pravidelnost dává dohromady život. Opakování umožňuje vzdělání. A přece obojí zabíjí.

29. 9. '17

"In the night, insomnia is discussion, not the work of arguments bumping against other arguments, but the extreme shuddering of no thoughts, percussive stillness."
Maurice Blanchot *The Writing of the Disaster*

1. 10. '17

Až umřu, budeš mi chybět.

2. 10. '17

Vlny neumírají. Vlévají se jedna do druhé. Jde mi právě jen o vlnění a o rytmus, ale stále zůstávám příliš na povrchu, pěnou dní...

15. 10. '17

Nechci prachy! Chci čas!

18. 10. '17

Světla města.

22. 10. '17

Můj profesor poezie tvrdil, že nejjednodušší cestou ke kvalitní básni je redukce. Krátit, ořezávat, črtat a nerozvíjet, až se dostanete k dokonalosti haiku. Bylo to ve Washingtonu a on s oblibou tvrdil, že je jediným marxistou ve městě.

23. 10. '17

If I can't read, I don't want to be part of your revolution!

25. 10. '17

Dnes jsem se proskroloval až na konec facebookové zdi.

26. 10. '17

Dnes zapnuli internet a pokračoval jsem dál.

27. 10. '17

Acceleration is not at all about speeding up. ✕

28. 10. '17

If you're missing something, if something breaks or doesn't fit – try hard. If you're bad at something – make that your advantage. Try again and harder. This, and only this, is acceleration.

29. 10. '17

“Anything goes” is not a postmodern but a capitalist motto.

30. 10. '17

Speculative realism – I thing therefore I am.

1. 11. '17

Spekulativní fotografie.

1. Nejde o vytváření fotografií, ale o fotografování jako postoj, aktivitu a orientaci ve světě.
2. Nefotit přítomné a minulé, ale udělat fotografii budoucnosti.
3. (Spekulativní) fotografie není nikdy definitivní. Je procesuální, rozmělněná a roztavená v čase a prostoru.
4. Spekulativní fotografie probíhá ve smyčkách. Využívá jiný čas (minulost, budoucnost), aby k nám mluvila (přítomnost).
5. Snaží se vypořádat s antropocentrismem. Oživit různé inhumanismy, citlivosti a měřítka.

2. 11. '17

Můj život začal ve chvíli, kdy mi došel čas. Zhruba ve třiceti.

3. 11. '17

Evidence: něco, co je evidentní, zřejmé, anebo evidované, zaznamenané. Čím víc jsme zapleteni v evidenci ve druhém smyslu, tím více nám chybí ten první.

4. 11. '17

Pozn. k **ontologii setkávání.**

Stále hlouběji pocítovaná potřeba sdílet, soucítit, porozumět, pohybovat se a cirkulovat.

Stejně a jiné se převrací jedno v druhé. Stále jednodušeji.

Budovat, ale již nikoli na nehybných základech.

Spočinout v klidu, vydechnout a dívat se na ubíhající krajinu za oknem.

Vytvářet světy, nové, krásné, silné a efemérní.

Občas se cítím mrtvý, jako post, který nikdo nesdílí.

6. 11. '17

Ontopolitika a epistopolitika:
existence, konstrukce, ale i způsoby poznávání našeho světa mají vždy dopad na naše jednání, praxi i společenský řád.

To realize – means both – uskutečnit i poznat. Souřadnost bytí a myšlení.

7. 11. '17

Spekulativní historie jako dějiny budoucnosti.

To znamená hledat minulé budoucnosti. Abychom našli probudoucnosti a funkční minulosti.

–
Je třeba přehodnotit naši představu historie jako něčeho, co se jednoduše stalo.

Taková představa, ať již jako vulgární, nebo vědomý, či dokonce oficiální pohled do minulosti konstruuje dějiny jako

cosi lineárního, nebo dokonce nutného. Taková koncepce dále nadřazuje eurocentrické dějiny, které jsou ostatní odsouzení opakovat. Proto nyní tak pečlivě sledujeme vývoj v Číně, již se reálně podařilo kletbu evropských (post) koloniálních dějin prolomit a úspěšně formulovat svou vlastní, na nich nezávislou budoucnost.

Nejenže historie není lineární, ale zároveň není ani daná, neustále se mění. Historie se stává. Je zcela protkaná současnými a budoucími problémy.

Spekulativní historie vytváří dějiny budoucnosti. To, jak v různých podmínkách vznikaly různé (představy) budoucnosti, je jen druhou stranou pohledu do minulosti, kterým zjišťujeme, co utvářelo naši přítomnost. Odkud někdo viděl budoucnost, tam vidíme sami na sebe v zrcadle spekulativní historie. Takové dějiny nejsou lineární, čímž nemyslím jen naivní představu pokroku či cíle dějin: například antika nám nemusí být vzdálenější než středověk. Jde o napínání smyček. O historickou pozitivní zpětnou vazbu (*positive feed-back loop*), která se spirálovitě otáčí kolem nás, aniž by nás stavěla do středu. Jedním z cílů spekulativní historie je decentrovat naši orientaci v čase (dějiny) i prostoru (vesmír).

Spekulativní historie se neptá po tom, co se stalo; není samoúčelná. Naopak mluví k nám a o nás. Staví lešení kolem fasády toho, co nazýváme naším světem. Naše snaha dát smysl tomu, co se děje, je stejně provizorní jako podstatná. Vytváříme vlny, které se slévají v celý oceán možností.

Politickým cílem spekulativních dějin je dát hlas tomu, co jinak zůstává zasuté; neustále emancipovat, byť s vědomím, že plně emancipované, utopické společnosti nikdy nedosáhneme – právě proto jde vždy o dějiny (a nikoli o dobro, společnost či cokoliv statického, nebo jednoduše přítomného).

Stejně jako zde není žádná ~~esence~~, autenticita a žádná přirozenost, není zde ani cíl či jeden směr v dějinách. Věci se dějí vždy v rámci plurality procesů. Jen náš jazyk a naše mysl ze složitého přediva vykrajují slova, pojmy či hodnoty. Proto jsou (veškeré) dějiny spekulativní.

Vědci a akademie neustále zapomínají na svou vlastní historii a její význam. Pokud jí nebudou rozumět, nemohou důsledně porozumět ani své současné roli, ani své legitimitě, která je dnes (a někdy po zásluze) napadána. Je třeba učinit historii vzrušující, pro všechny i pro ty, co se jí zabírají. Spekulativní dějiny jsou na internetu, ne v archivu. Spekulativní dějiny nelze učit ani sepsat, ale je nutné je aktualizovat a sdílet.

Vytvářet spekulativní historii neznamena nic složitějšího než rozumět minulosti ve vztahu k nám a naší přítomnosti.

8. 11. '17

Journey to the interface, where SOC ceases to mean socialism and begins denoting Second Order Cybernetics.

9. 11. '17

Akcelerace neznamena urychlovat – ale je nespokojeností s tím, co máme k dispozici. Je to jistý stav války se současností a její rekaliibrace pro budoucnost.

10. 11. '17

Nejenže technologie podmiňuje změny.

~~Změna je technologie.~~

Gutenberg a knižtisk (Hus měl smůlu); Francouzská/Americká revoluce a noviny; VŘSR a film či rádio; 60. léta a televize; barevné revoluce, arabské jaro a sociální sítě. Akcelerace znamená myslet spolu s touto změnou; myslet bez nároku na statické formy a východiska.

11. 11. '17

Jednoduchý příklad akceleracionismu?
Vědět víc, navzdory limitům našich podmínek i našich já.
Prolamovat horizont (toho, co víme, co nás zajímá, horizont naší sociální bubliny).
Mluvit o plastových kontinentech v Pacifiku, o dětech v Sýrii, o dronech v Jemenu, o střelbě v USA, o mojí nerozhodnosti a tvých problémech.
Ale i to vytváří své bubliny, tábory a přívržence. Je třeba mluvit přímočaře, srozumitelně, držet krok s formami komunikace. Akceleroovat.

13. 11. '17

„Dříve se člověk rodil do komunity, aby pak mohl hledat svou individualitu. Dnes se člověk rodí individuální a hledat musí svou komunitu.“ Jenomže individualita není ani daná, ani jednoduše konzumní, a stejně tak komunita. Obě spolu hrají nekonečnou partii pokeru. Obě se neúnavně reprodukují – brání se možnosti měnit se, obnovovat a aktualizovat. Jde o jakýsi přírodní (sociální) zákon, kterému vzdorujeme.

14. 11. '17

~~Jsme ve válce s časem.~~
S časem, který utíká. S časem, který se snažíme si přivlastnit (jako současnost) tím víc, čím víc je nám cizí.

15. 11. '17

Nejenomže se čím dál více schováváme do svých výklenků; do soukromí, konzumní individuality, do sociálních bublin a sítí. Jsme společností výklenků. Některé jsou více uzavřené, jiné se otevírají, až je není možné odlišit od společenského půdorysu. Ale pořád to jsou výklenky – iluze společnosti i vlastní identity se stává dokonalou.

16. 11. '17

Smysl teorie? Hledat pevný bod. Klást myšlenky proti proudu času. Stavět a bořit.
(...) Možná už není možné najít pevný bod – střed, okolo kterého by se zbytek myšlení otáčel. A přesto klademe orientační a otočné body i tam, kde se nám o tom ani nezdálo, jako vesmírní slalomáři.

17. 11. '17

Cítil jsem se strašně divně. Jako by mě někdo pohladil.

18. 11. '17

Každý člověk má obří limity. Hranice našich možností a našeho zájmu jsou vždy větší než my. Člověk je limitní bytost.
Akcelerace znamená být unaven těmito limity.
Superman mezi Nietzsche a superhero-movies...
Já jednající a divácké.
Každopádně na hraně.

19. 11. '17

Nejhorší věci jsou (ty považované za) pravdy.
Národ, slušnost, stát, naše proti cizímu.
A přece jsou to pravdy.
Nemáme je opustit. Jen se musíme cvičit v nepravdách, v jinakosti, ve fikci a v pravdách cizích.

20. 11. '17

Někdy se tvrdí, že psaní je myšlenkový experiment. Co když je naopak myšlení experimentem se psaním?
Nepsat je etická chyba.

22. 11. '17

Psaní jako výtvarná činnost. Ne skrze vizualitu (jako třeba konkrétní poezie), ale jako další způsob vy-tváření. Psát, malovat a tvarovat světy, tak jako naše imaginace, jazyk i strach vždy strukturují náš svět. Nepsat znamená rezignovat na utváření našeho světa.

25. 11. '17

Redukovat, řezat, akcelarovat. Haiku v teorii!

26. 11. '17

Já – nejá.
Já, ne já.
Já ne = já.
Já ne, já.
Já – nejá.

7. 12. '17

Poruchy spánku dělíme na dyssomnie (kvalita a délka spánku) a parasomnie (poruchy vědomí a jiných funkcí při spánku).

–
Insomnie – nedostatek spánku.

Hypersomnie – nadměrné množství spánku.

Narkolepsie – ataky spánku přes den.

–
Další poruchy cirkadiánního rytmu – například jetlag.

9. 12. '17

- Dyssomnie jsou poruchy usínání, setrvání ve spánku nebo naopak nadměrného spaní. Stress, užívání kofeinu, nepohodlí či spánek přes den jsou častými důvody dyssomnie.

- Parasomnie jsou poruchy, které spánek doprovázejí, jako například spánková apnoe (zástava dýchání), bruxismus (skřípání zuby) nebo chrápání.

Pro parasomnie je typická pohybová aktivita ve stavu změněného vědomí, vnímání a úsudku, často s doprovodným citovým zabarvením (například agresivita). Parasomnie mohou vést k závažným úrazům a k narušení spánku postiženého i jeho ložnicového partnera.

12. 12. '17

Existuje také „sociální jetlag“. Nemohu usnout, potom se mi těžko a pozdě vstává, jsem přes den unavený a naopak okolo půlnoci mám nejvíc energie a nemohu usnout.

Jetlag, který není kvůli změně místa a časové zóny, ale kvůli vychýlení z plynutí času, z cirkadiánního rytmu dne.

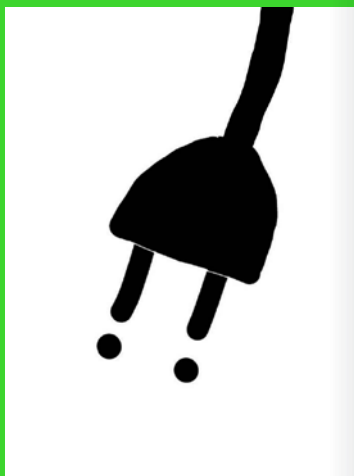
Normální jetlag mi vlastně pomáhá. Prodlouží nebo urychlí den, zmáté tělo, které pak snáze spí.

Jde o to měnit prostor i čas. Udržovat rytmus a rozpětí, ne identitu a stereotypy.

SMS 2017

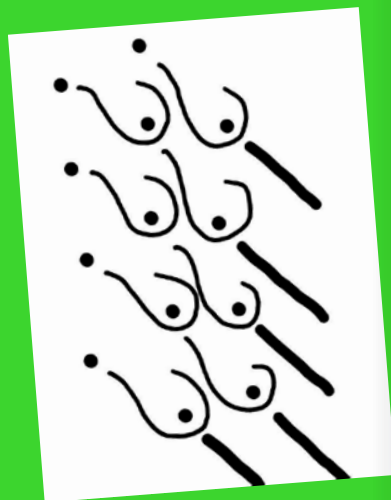
1. ledna 2017

20. ledna 2017

8. ledna 2017

16. ledna 2017

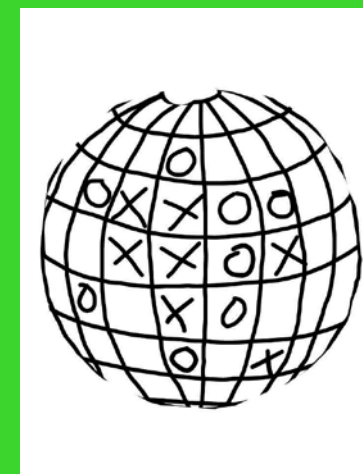
22. ledna 2017

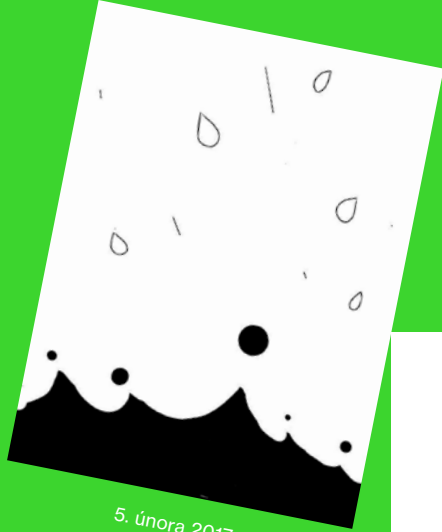
31. ledna 2017

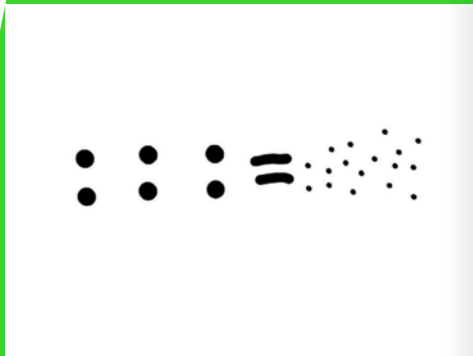
4. února 2017

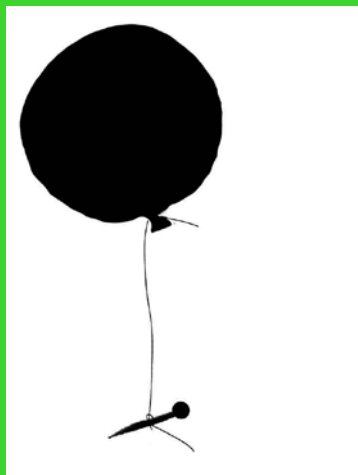
4. února 2017

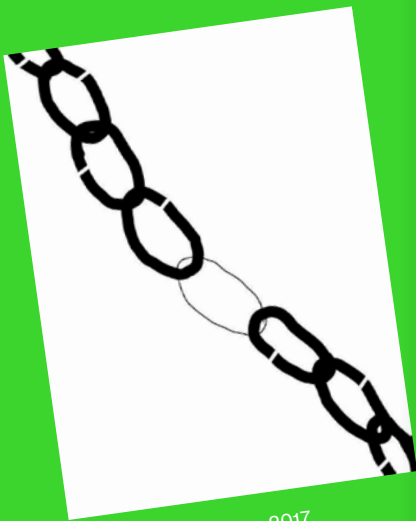
5. února 2017

8. února 2017

11. února 2017

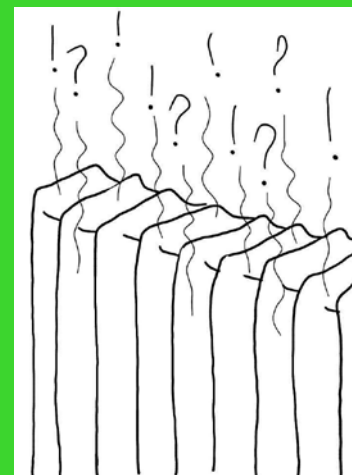
14. února 2017

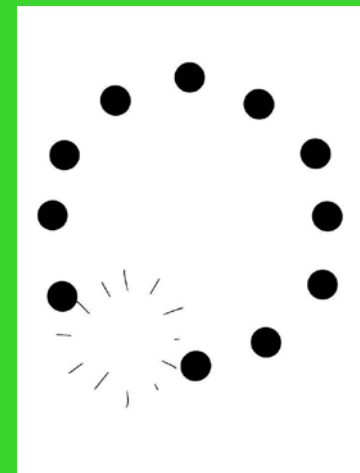
4. března 2017

9. března 2017

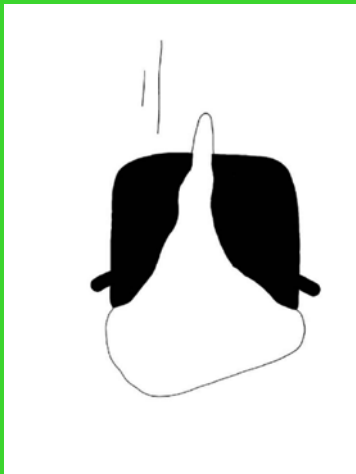

22. března 2017

26. března 2017

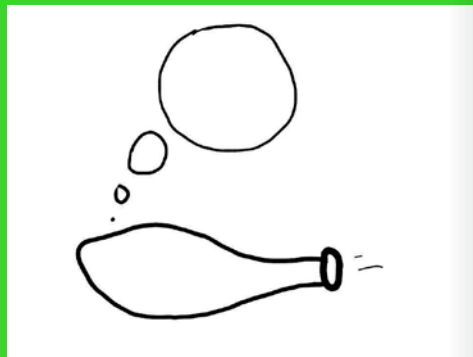

29. března 2017

1. dubna 2017

5. dubna 2017

16. dubna 2017

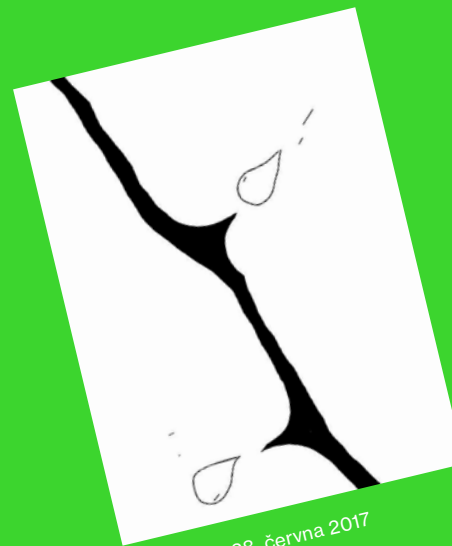
20. dubna 2017

30. dubna 2017

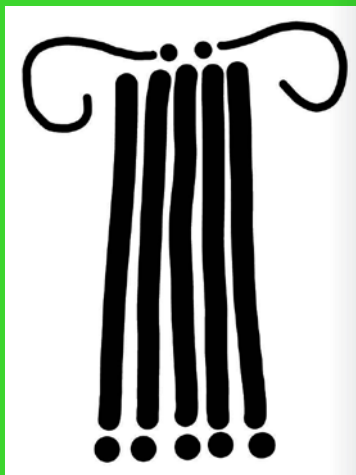
14. července 2017

28. června 2017

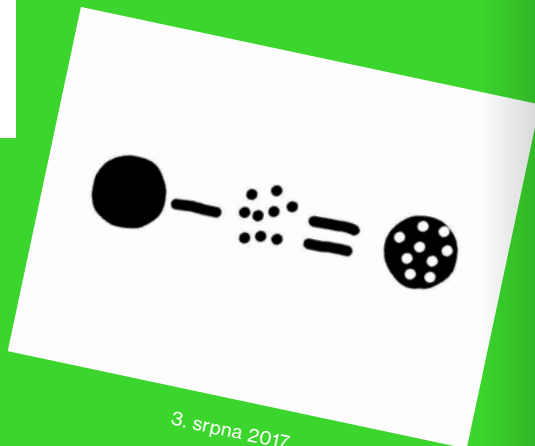
15. července 2017

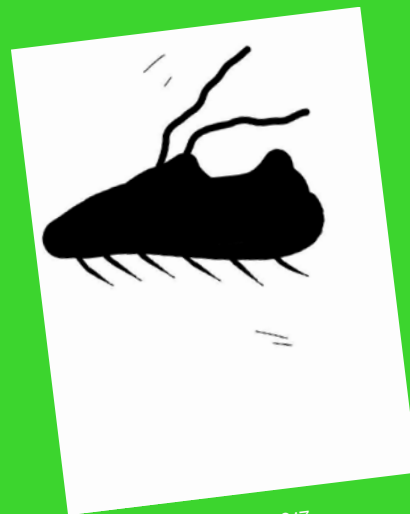
1. srpna 2017

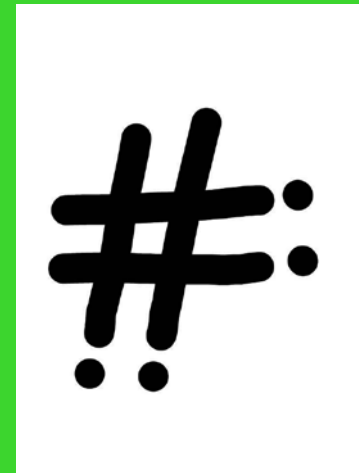
2. srpna 2017

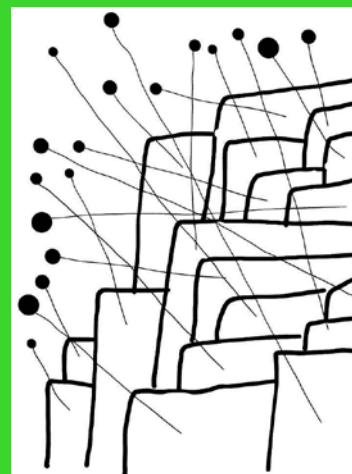
3. srpna 2017

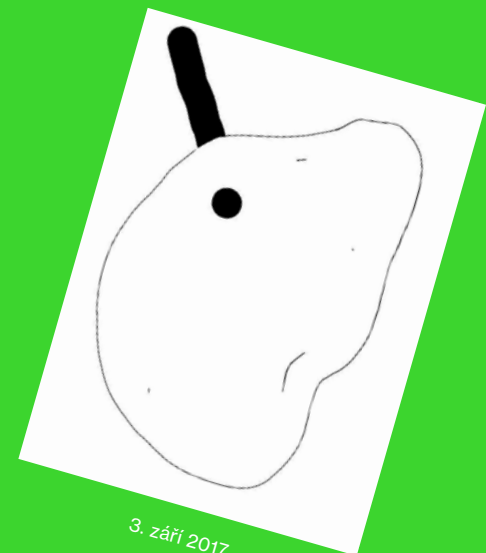
14. srpna 2017

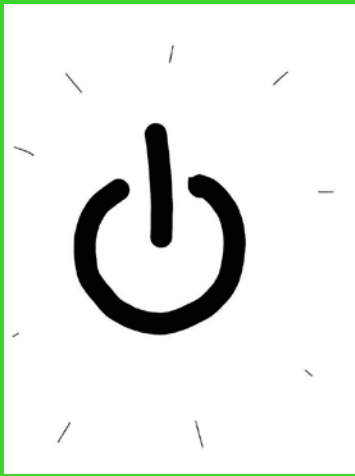
16. srpna 2017

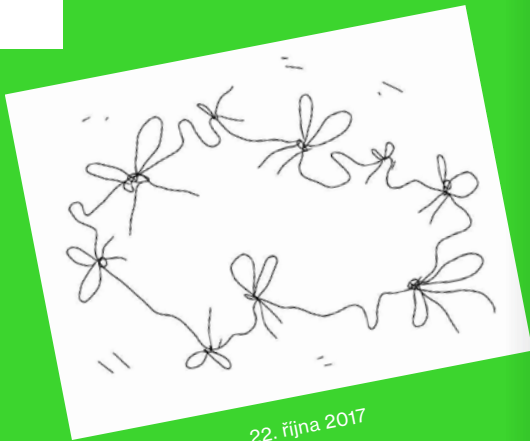
10. září 2017

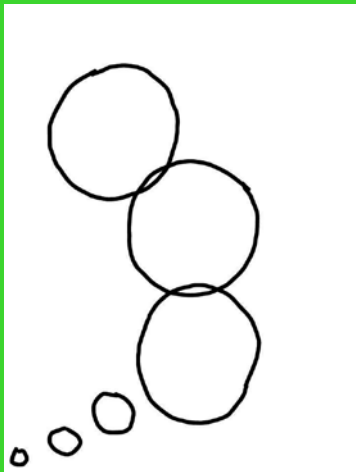
3. září 2017

15. října 2017

22. října 2017

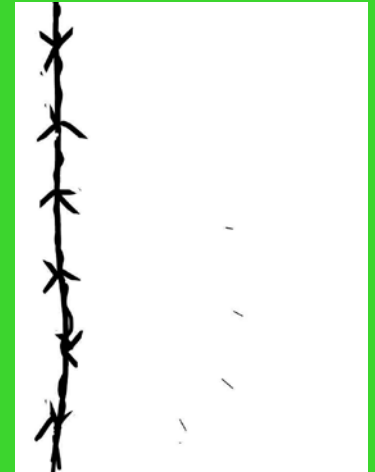
3. listopadu 2017

3. listopadu 2017

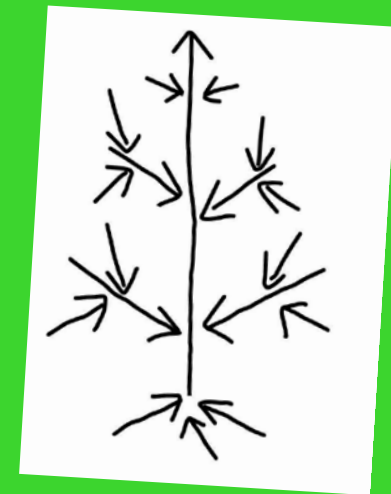
1. prosince 2017

17. prosince 2017

17. prosince 2017

23. prosince 2017

2018

1. 1. '18

Čím dál tím víc času
s messengerem. Někdy zkouším
chatboty.
Někdy zkouším být chatbotem.

9. 1. '18

Copy Paste personality.
Microsoft Word, personalised
mocca latte, custom sneakers.

19. 2. '18

Přítomnost je fikce.

Vytváří se pomalým a rychlým vykrajováním,
obkružováním různými kontexty.
Je třeba zorientovat se ve smyčkách, kterým
říkáme budoucnost a minulost.

20. 2. '18

Včasný zásah [preemptive strike]. (Richard Nixon, Donald
Rumsfeld)
Kontrola zločinnosti [preemptive arrest, pre-crime]. (George
Orwell, Philip K. Dick)
Finanční spekulace. (Goldman Sachs, Lehman Brothers)
Gambling a hry.
Společnost rizika.
Samozřejmě i předpověď počasí.

Hrajeme loterii o naši budoucnost.
Sami se stáváme předvídatelnými a spočítatelnými
[preemptive personality].
Vyhrává jen krupíér, datakorporace; ti, co rozdávají karty
anebo fixlují (Cambridge Analytica).

1. 3. '18

Kognitivní disonance je stav rozporu mezi dvěma kognicemi,
tedy postoji, věděním, hodnotami nebo chováním.

Jako bychom žili ve světě, ve kterém jsou kognitivní disonance
ne poruchou, ale východiskem. Vzhledem k šíři našich
informačních kanálů musíme neustále usmiřovat naše postoje
s tím, co se děje v Sýrii i Jemenu, v atmosféře nebo oceánech,
v Silicon Valley a na Wall Street.

2. 3. '18

Kognitivní disonance přestala být jen
psychická a stává se čím dál tím více
ontologickou. Jak žít ve světě plném
odlišností a jinakosti? Jak konfrontovat svoji
identitu s cizí? Svoje morální postoje s cizími
vádkami?

Populisté a neoliberalní dogma jsou v tomto
usmíření protikladů mnohem lepší. Mohou
klidně tvrdit, že „nejsou rasisti, ale...“
Je třeba se naučit jejich hru na realitu. Fake
Fate, říká tomu Jan Verwoert.

5. 3. '18

S Nikolou spolupracuji na další knize o spánku, jeho
poruchách a politice.
Chce, abych napsal o „americké noci“. Původně jde
o filmářskou techniku natáčení noční scény za dne. Pro mě
se stává popkulturní metaforou tekutého času.
Jako bych mohl dělat kdykoli cokoli. Ale naopak, není možné
nic. Ne kvůli podmínkám nebo mé nechuti a lenosti. Právě
kvůli času a jeho pozdně modernímu rytmu jako by nic nešlo
dělat. Jako by se vše podstatné stavělo proti proudu.
Rychlé a efektní, jako americká noc. Nehybné a nudné jako
středoevropská neděle.

8. 3. '18

Sledovat historický i tělesný čas.
Zaznamenávat opakování, smyčky
a cirkularity. Řešit problémy v čase
– nespavost, kapitalismus, práci
i dech.
Rytmo-analýza. (Henri Lefebvre) *

9. 3. '18

- Arytmie – nekonzistence časů, výpadek z rytmu.
- Eurytmie – ideální, konstruktivní spojení mezi rytmy, výdechem a nádechem, střídání napětí a klidu. Eurytmie neznámá nic jiného než harmonii a soulad proporcí (Vitruvius).
- Polyrytmie – koexistence několika časů, vypůjčování a prolínání.
- Isorytmie – totožnost či přenesení rytmu mezi různými procesy.

10. 3. '18

Vzpomínání není reprezentací času, ale jeho vytvářením. Když natahujeme smyčku kolem toho, co bylo, stáhneme ji a vymačkáme z minulosti všechny pocity, argumenty a body sdílení.
Tak jako Proust z madlenky namočené do lipového čaje. *

13. 3. '18

Jsme protichůdné bytosti. Vše, co
děláme, jde proti proudu trvání,
ulpívání, sedimentace a zapomínání.

14. 3. '18

Hrdinství jako cestování v čase.
Být hrdinou neznámá nic jiného než dělat věci v širším, veřejném ohledu. Navzdory ohlušujícímu rytmu opakování. Splétat nové smyčky a sítě. Vytvářet nové vzory, modely a průchody možnému jednání. Nové koordináty dobrého a špatného. Orientaci ve světě a jeho čase.
Herkules přináší oheň a techné. Sokratés možnost pochybovat o čemkoli. Bach fugu (anebo fuga Bacha). Osvícenci lidský rozum a Marx revoluci.

15. 3. '18

Sociální hnutí, revoluce, povstání, ale i reformy vždy znamenaly rozhýbání statických struktur společnosti. Jenže ve 20. století přišla auta, výtahy, výrobní pásy, volby a populisté, bleskové války i mezikontinentální balistické rakety, televize a populární hudba.
Samotná společnost se stala natolik mobilní, z důrazem na flexibilitu, přizpůsobivost, neomezené možnosti, neustálý růst, seberozvoj, efektivitu a produktivitu, logistiku a časový režim 24/7, že již nejde o to rozhýbat struktury, ale možná naopak, musíme upevňovat pouta a formy sdílení.

– Už ne společnost > pohyb. Ale naopak. Pohyb > společnost. Mobilita a klid si prohodily pozice.

– Jak se obvykle tvrdí. Dříve se člověk rodil do společenství, aby pak hledal svoji individualitu. Dnes se člověk rodí jako individuum, které až následně a složitě hledá své společenství.

18. 3. '18

Hypermobilita.

Místa a čas se stávají zaměnitelnými, virtuálními a směnitelnými.
Procházíme se po Google StreetView. Došel jsem až před svůj dům.

20. 3. '18

Hyperzaměstnanost a nespavost. Nezaměstnanost a hypersomnie.

2. 4. '18

Somnolence (alternatively “sleepiness” or „drowsiness“) is a state of strong desire for sleep, or sleeping for unusually long periods (compare hypersomnia). It has distinct meanings and causes.

Somnolence is often viewed as a symptom rather than a disorder by itself.

Sleepiness can be dangerous when performing tasks that require constant concentration, such as driving a vehicle, or work.

5. 4. '18

Somnolence a nespavost. Výdech a nádech.
Ty i já.
Dnes čteme a zítra budeme stavět barikády.

7. 4. '18

Možná by každý měl mít svou nespavost.

10. 4. '18

Nespavost jako životní styl. Nespokojenost jako Antihygge.

13. 4. '18

Hygge is a Norwegian and Danish word for a mood of coziness and comfortable conviviality with feelings of wellness and contentment.

Philosophy and art always were antihygge.

21. 4. '18

Collective consciousness as the social equivalent of the moiré effect.

27. 4. '18

The Recycling of Tropes. Are we left out with this?

28. 4. '18

Tečka.

1. 5. '18

Dal jsem si dithiaden.
Odevzдал jsem rukopis.
A spal.
Tak tvrdě jako nikdy.

[někde zde je přítomnost]

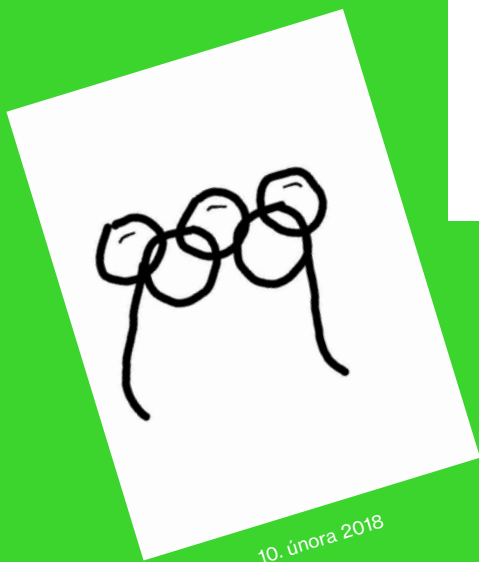
SMS 2018

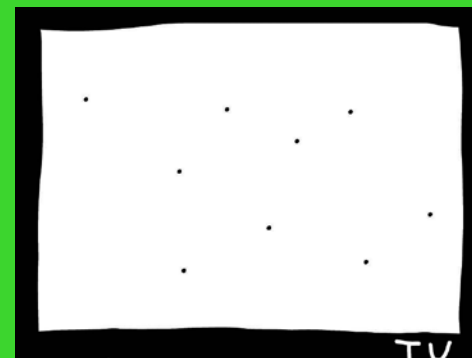
1. ledna 2018

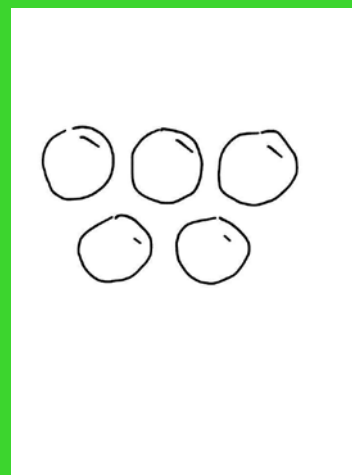
1. ledna 2018

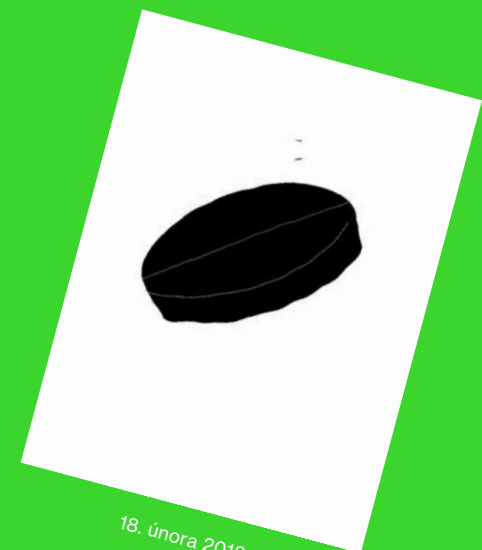
10. února 2018

10. února 2018

11. února 2018

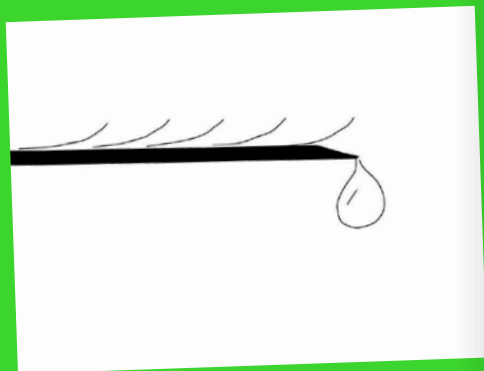

18. února 2018

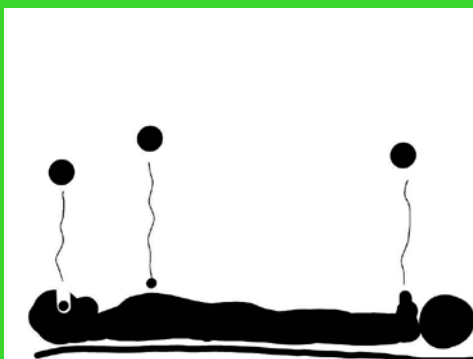

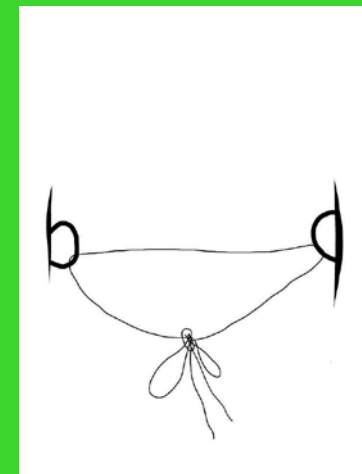
18. února 2018

4. března 2018

17. března 2018

17. března 2018

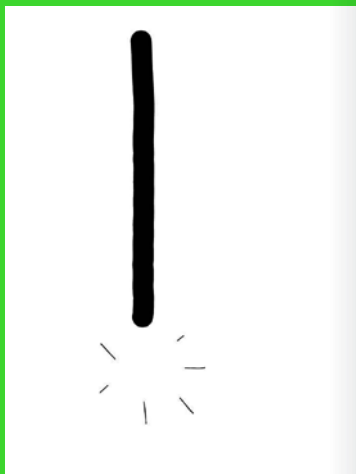
17. března 2018

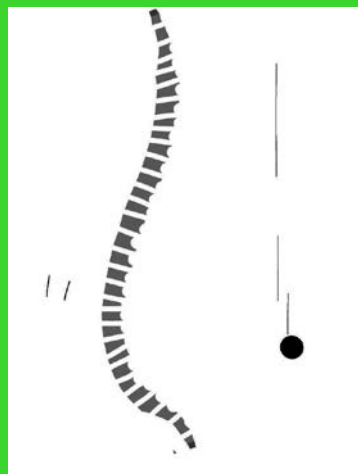
17. března 2018

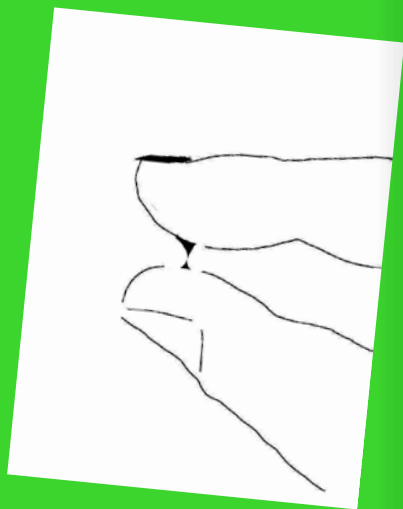
18. března 2018

6. dubna 2018

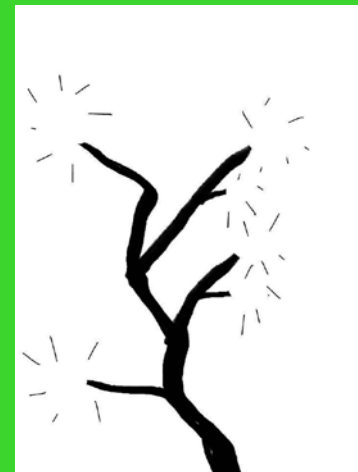
8. dubna 2018

8. dubna 2018

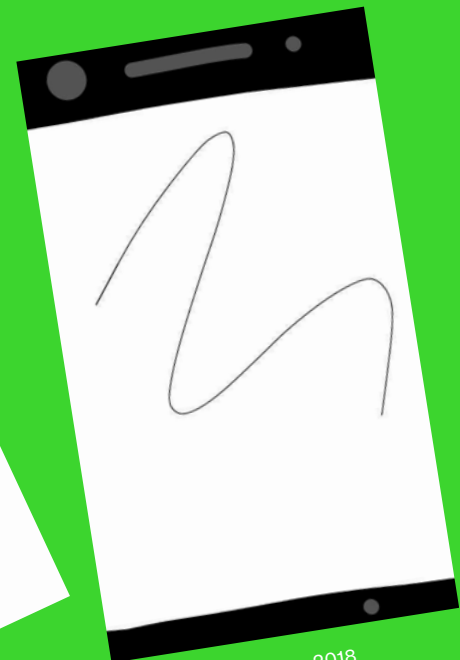
9. dubna 2018

12. dubna 2018

12. dubna 2018

21. dubna 2018

2014

10. 4. '14

* Čas neprobíhá podle našich představ. Vůbec ne lineárně. Ale mnohem spíše ve smyčkách, ve skocích, v návratech a v předjímání.

13. 4. '14

Přesně před třemi měsíci ovládl ISIS město Rakka. Od té doby terorizuje a popravuje místní obyvatele.

23. 5. '14

Samotná přítomnost je fikcí. Je řezem spleti různých nelineárních minulostí a budoucností. Také proto je přítomností více. Koexistují, jsou v napětí, převádějí své rytmy mezi sebou nebo je přivádějí do konfliktů, pokud jsou jednotlivé bloky času neslučitelné.

25. 5. '14

Když mi někdo něco vypráví podruhé a neví to, potěším se. Představuji si, kolikrát já jsem někoho unavoval stejnou historkou. A vlastně mě to vyprávění ani nenudí, tedy opravdu pouze napodruhé. Člověk může srovnávat. A to, co se mění, není událost sama, paměť ani kontext. Mění se vypravěčovy projekce, naděje, postoje. Příběh se stává průhledným a dává vidět přítele, jak se změnil, jak přemýšlí, za co vás má.

26. 5. '14

Neverending Story – Už jako dítě mě zaujalo nejen to hlavní. Čtenář vtažený do příběhu. Dítě-hrdina-indián-Atrei, ale

také vedlejší figura. Kamenožrout, který před koncem, jímž hrozí nicota i stopáž filmu, rozpřahuje ruce – velké a mocné –, a přesto neudrží své nejbližší, které si vzala věčnost. Jakoby blízký pocit nemožnosti ovlivnit to, co se prostě děje. Tragédie bez možnosti tragicky jednat. Například rozhovory, které se vymkly z kloubů a při veškeré vůli si rozumět směřují jaksi neodvratně ke střetu. Ten pohled na prázdné ruce. Jako bych seděl na obrubníku. Nad ránem, bez cíle. Ale čtenář může příběh zachránit. Stačí vyslovit jméno a svět povstane znovu, i s Kamenožroutem a jeho blízkými. Snad proto, aby je mohl opět ztratit...

3. 6. '14

Od jisté doby se dívám na filmy, které jsem už viděl, stejným způsobem jako na ty, co jsem ještě neviděl. Často se zapomíná, že jednou z nejdůležitějších lidských vlastností je právě zapomínání. Někde hluboko člověk nachází svoje dětství, nenaplněné sny, první setkání. A to nás pojí s očekáváním, s tím, co jsme ještě neviděli. Dopředu koukáme dětskýma očima. Snad jako na televizi s dopoledním programem pohádek.

5. 6. '14

Vše se opakuje.

Minulost opakuje budoucnost, ne naopak. Co se děje, se děje proto, že už se to stalo v budoucnosti. Ti, kdo vládnou spekulací, daty a predikcí, ovládají cokoli.

10. 6. '14

Nespavost a zapomínání jdou ruku v ruce. Nejde jen o biologickou souvislost. Spánek je vidinou zapomnění, slibuje přerušit to, co přerušit nelze – vlastní identitu. A přece se probouzím. Znovu a jiný. S pocitem, že můžu začít. A znovu se modlím, abych usnul. Před sebou jen strop a výčitky. Chyby, které nenapravím. Které se mohou vrátit každý večer. Pomáhá jen vidina konce. Spánek. Zapomenout.

1. 7. '14

Žánr fragmentu: psát. Sluší se psát pohromadě. Věty a odstavce. Ale ve světě Pepeho, 4chanu, redditu, postpravdy a alternativních faktů – „porušený život nemůžeme žít správně“. (Adorno) Cítím neschopnost **spát**, soustředit se. Život v žánru fragmentů.

15. 7. '14

Uši a zdi. Říká se, že zdi mají uši, když nejasné obrysy okolí nenechávají vidět někoho, kdo slyší. Lidé nejsou jen teď a tady konkrétně. Ale stýkají se s námi celým horizontem možností, kanálů a povrchů, nejen povrchem našeho těla a smyslu. Prý jsem řekl něco, co jsem neměl. Ani o tom nevím. Někdo něco zaslechl. Ale co když to nebylo jeho ucho ve zdi? Spíš zed' v jeho uchu.

1. 8. '14

Od jisté doby se dívám na filmy, které jsem viděl, stejně jako na ty, co jsem ještě neviděl. Mohu zapomenout, a znovu napínat děj. Mohu se soustředit na detaily. Stále něco uniká. Nejde žít jinak. Proto je zapomnětlivost tak důležitá.

10. 9. '14

Zlatá hodinka je prý denní doba, ve které umírá nejvíc lidí. Asi by mě víc zajímal čas, kdy se chce říct, že se člověk rodí, nebo

alespoň obrozuje. Poznávám okolí, pokoj, knihy, ale smysly vykloubené z denního rytmu povolují ve své ostražitosti předkládat stále stejné dojmy. Nevím, jestli to nelze nazvat zrozením. Stejně tak nevím, jestli právě takhle nepřichází smrt. Okolo třetí ráno.

12. 9. '14

V roce 2014 byl zveřejněn akademický článek, který využil manipulaci 689 003 uživatelů facebooku.⁰¹ Někteří na svou zed' dostávali pouze negativně laděné posty, jiní zase jenom pozitivní. Autoři tak prokázali „emocionální nákazu“. Lidé vystavení negativním stimulům mají větší tendenci k negativním postojům a naopak. Skromný závěr kolosálního problému.

Vypukla možná největší facebooková kontroverze a hned zase utichla.

Potřebujeme víc manipulace, víc odcizení a víc vědomí toho, co se děje.

–
Co je skutečnost, nelze oddělit od její reprezentace, stejně jako obsah od média, naši náladu od feedu sociálních sítí.

30. 9. '14

Příliš nesrozumitelné knihy budí nepříjemný pocit u čtenářů, kteří nečetli jejich zdroje. Příliš srozumitelné knihy vyvolají takové pocity u čtenářů, kteří vědí, že žádné zdroje nemají. Snad se totéž dá říct také o ostatním umění. Stará otázka římské rétoriky – jak mluvit / jak psát? – je nenávratně ztracena v problému: pro koho? A blíže než kdy předtím má k pochybám: proč vůbec?

⁰¹ Adam D. I. Kramera, Jamie E. Guilloryb, Jeffrey T. Hancockb. *Experimental evidence of massive-scale emotional contagion through social networks*. Proceedings of the National Academy of Sciences, s. 8788–8790.
<http://www.pnas.org/content/111/24/8788.full>

1. 10. '14

Sentiment jako obrana: byl jsem běhat. Dva šálky kávy. Píšu článek. Vše do sebe zapadá. Výjimečně. A přece se neubráním. Vzpomínky. Snad melancholie. Kunderova druhá slza. Proustova madlenka. Kaleidoskop emocí, potemnělý jak Island. Ale ne za vším jsou lidi. Důvěra. Zklamání.

3. 10. '14

Neschopnost příběhu: Nejsem výjimečný. Jsem „synem svého druhu“, který zapomněl na spoustu věcí. Hlavně na jejich vztahy a pouta. Číst Homéra je jako rozpomínat se na zapomenuté obrazy. Nezapomněli jsme obsah. Achilles žije dodnes, to byl jeho cíl. Zapomněli jsme na jistotu, která vedla jeho kopí spolu s Homérovou rukou. Dnes si vystačíme s trailerem. Nepotřebujeme vyprávět. Nevím, jestli je to špatně. Netuším, jestli já někdy dokážu vyprávět. Nejsem si ani jistý, jestli to je můj cíl. Myslím, že právě to je podmínkou zlomku času, kterému říkáme současnost.

25. 10. '14

Mluvíme o moderním umění. Pořád. Moderní fotbal se vyznačuje mimo jiné tím, že obránci se nebojí útočit, hra je rychlejší. Jako klukovi mi holiči dávali moderní střih. Co s takovým slovem? Chce popsat vše, chce definovat dnešek. To, co nás zajímá a děsí. Postmoderna může závidět. Co nás dělá moderními? Co nás přesvědčilo chtít být moderní? (Latour) Sportovní komentátoři, nebo konspirace kunsthistoriků a holičů? Moderní kopaná, umění nebo sestřih.

11. 11. '14

Na **nespavost** nelze myslet. Možná přes den. Ale když chcete usnout, hlavou jen prolétne myšlenka na ni. **Nespavost** se z možnosti ihned zhmotňuje ve skutečnost a čas. Víteji.

13. 11. '14

Insomnia as a bulletproof hyperstition. Ve chvíli, kdy myslíte na **nespavost**, je tu.

16. 11. '14

hyper
zaměstnanost

19. 11. '14

Případ pro začínajícího vraha – Výhled se zamlžuje. Záclony tmavnou. Tramvaj už nezastaví. Jak přemýšlet, když neudržím pět minut koncentraci? Jak psát, když se ztrácím v každé druhé větě?

22. 11. '14

Seifert prý na alkoholu nejvíc oceňoval kocovinu. Prostor výčitek a zpytování. Už nikdy. A když, tak uvážlivě. Musím myslet na budoucnost nebo na něco podobného. Snad je to morální kocovina. Vyvažuje střízlivé sebevědomí v koloběhu já jsem já, a to jsem já... A přesto je to vždy jen teď a tady. Dvě strany každé události. A přece je kocovina něčím důležitější. Hlavu ve střepích nepřesvědčí morální kalkul. A morálka je z druhé strany k bolesti indiferentní.

1. 12. '14

Argentinská kapela *Petit Mort* zjistila na svém evropském a prvním turné zajímavou věc: totiž, co vlastně znamená její název. Museli být pochopitelně potěšeni. Já a pět zbylých diváků jsme jim po koncertě zatleskali. Je v tom něco skromného.

6. 12. '14

Zemřel Nelson Mandela. Dnes.

11. 12. '14

instalace, galerie, byt

12. 12. '14

Obecná kultura a umění se prý daly opačným směrem. Tak dlouho kultura obrušovala své hrany, až se dostala na konec, do kruhu.

kulturní kapitál – produkce – recepce – úspěch – reprodukce
Naopak umění se ztrácí čím dál hlouběji samo v sobě. Nesrozumitelnost se mu stala obecně pochopitelnou a nesamozřejmost nutnou. Odtud první věta Adornovy estetické teorie: „Nic v umění není samozřejmé...“

Ale co slipstream – přešlapy a skluzy umělců do popu a naopak. Zachrání jednotu našeho myšlení hispteři, kreativci, nebo seriály na internetu...?

24. 12. '14

Znudění, závislost, drogy: jsme znudění tím, jak se pořád mluví o závislosti ve spojení s drogami. Drogy jsou rozhodně víc, nebo

míň. A závislost je všude jinde. Co třeba naše závislost na lidech nebo naději. Silnější, čím méně si ji přiznáváme. Destruktivnější, čím více se jí bráníme. A závislost na oddychové četbě. Tento text není pro čtenáře. Spíš pro autora. Závislost na psaní a oddychu. Závislost na naději a čtenáři.

25. 12. '14

Byl závislý na lidech. Jako Robinson obydloval svůj svět funkcemi, normami, pravidly, řádem a vším, co mu nutilo iluzi sdílení, představu blízkosti druhého. Vlastní názor považoval za urážku politické korektnosti. Mezi jeho další názory patřily skryvaná otevřenost, uspěchaná zdrženlivost a záliba v trapných situacích. Měl rád lidi? Ne, byl na nich závislý. A to je mnohem víc. Je to závazek. A nikoli dobrovolný. Daleko závaznější závazek.

To je to, co nás dělá lidmi.

26. 12. '14

Když chtěl zamaskovat některý ze svých častých výpadků ze sociální role či ztráty tváří, třeba začal zívát. Po pár letech se hrané a nucené zívání vyvinulo v nepodmíněný reflex. Jakmile ho podvědomí přistihlo při zbytečně dlouhé odmlce, jakmile nezachytil správný čas ke vstupu do konverzace, jakmile se cítil jako blbec, ústa se sama od sebe otevřela, sotva že je stačil zakrýt rukou. Zvyk se stává přirozeností. A přirozenost zvykem.

„Chutná stejně skvěle jako vypadá.“
 Je to spíš reklama než filosofie,
 co tlačí naše myšlení dopředu.
 Povrch (Deleuze) protíná reklamní
 spoty k pracím práškům, bělidlům,
 stejně jako reklamy na kávovar
 či dovolenou. Spoře oděná
 komparsistka, ať již baží po sněhově
 bílém prádle, či kvalitním espressu,
 (pro)zrazuje samu sebe. Prodává
 povrch. Navíc ukazuje hloubku
 povrchu. Špína se musí odstranit
 právě z ní. Povrch vtahuje vnitřek
 a prozrazuje jeho absenci. Ani
 káva nemá v televizi vlastní kvalitu,
 garantuje ji vzhled kávovaru. A divák
 kupuje povrch. Snad ani nečeká,
 že by zboží mělo nějaký obsah
 mimo svou estetizovanou funkci.
 Místo čtení Deleuzových knih se
 stačí dívat na reklamy. Dívat se
 tímto způsobem ale znamená vidět
 víc než povrch. Ne snad jádro, ale
 jeho hloubku. Za půl století od
 Barthesových mytologií se takřka
 nic nezměnilo. Půjdu si dát kávu
 z krásného kořogó.

Dny a roky si střídají místa. Čas opouští a je
 opouštěn.
 Jsou ti, co opouštějí, a ti, co jsou opouštěni.
 Není těžké uhodnout, do které skupiny
 patřím já.

2015

1. 1. '15

Ztracené věci nehledám. Nechci jim vnucovat své vtíravé myšlenky a ruce. Je na nich, aby si hledaly cestu předivem objektů k někomu, komu náležejí. Konec konců žijeme ve světě přeplněném věcmi. Stále přicházejí nové, aby zaplnily místa ztraceného, utěšily naši krátkou paměť.

5. 1. '15

Zvykli jsme si na to, že moc manipuluje a lže. Vlastně ji tolerujeme pouze jako nejasnou, skrytou, šedou zónu. Možná, že v tom spočívá popularita Jamese Bonda (udržujícího politiku jako systém zakrývání), ne v jeho misogynních frázích. Ale co když nám moc říká pravdu? Ať již o sobě, nebo o nás. A co je horší? Moc, která manipuluje, nebo moc, která říká pravdu?

7. 1. '15

Noc jako politické místo. Prostor, kam můžeme odkládat svoje touhy. Kde nám nehrozí světlo, průhlednost a společenská kontrola. Kde soukromé se stává skrytým a naopak.

Noc jako politické místo. **Nespavost** jako politická taktika.

8. 1. '15

Z anonymní recenze: Kniha je směsí bystrých vhledů a banálních klíšé. Svižných fragmentů a nudných frází. Co víc si přát a co méně očekávat?

9. 1. '15

Máte v ruce knihu. Můžete ji otevřít kdekoli a číst. Můžete ji odložit nebo dát pod polštář. Najít si k ní vztah nebo předstírat, že není. Je to jedno. Protože ona tu je a ten, ke komu si našla cestu, se jí nezbaví. Taková je **nespavost**.

11. 1. '15

Drzé a neslýchané. Když mluvil, vždy přemýšlel o tom, co to znamená mluvit. A jeho postranní úvahy se postupně vlévaly do samotné řeči, až sám sebe nudil. Když se ptal a nenacházel odpovědi, chápal to jako známku kvality otázky. Neporozumění měl za produktivní. Knihu psal jedině proto, že to neuměl.

Psát o psaní je jako kecat o tlachání. Vydávat neschopnost za přednost. Neúspěch jako svého druhu výhru. Absenci za plnost. To je úděl nových šarlatánů, uživatelů twitteru a trávy. Oráčů ducha.

20. 1. '15

Dříve nebo později si člověk musí vybrat. Buď si zvykne čekat, nebo pospíchat. Pak už jeho život ubíhá v rytmu čekáren, táhnoucích se minut, ohlížení se a pročítání reklamních letáků. Anebo v rytmu dobíhání autobusů, lapání po dechu. Akcelerovat!

21. 1. '15

Dříve nebo později si musíme vybrat.

2. 2. '15

Co mě uklidňuje: když odhrnu závěsy, přímo pod oknem je zastávka. Kdykoli vyhlédnu, i v noci, jsou tam lidé. Čekají, někteří nervózně postávají. Bavi se a přemýšlí. Lidi jako vy.

6. 2. '15

Tak dlouho jsem odkládal setkání s Pavlem Vašíčkem⁰². Plánovali jsme další knihu, konferenci, výstavu. A dnes vím, že už ho nestihnu. Tak takový je to pocit.

8. 2. '15

Odvolávat se na vrozené hodnoty vyvolává nietzscheovský úsměv. Katoličtí obhájci posvátnosti manželského svazku stejně jako obhájci LGBT mluví o přirozených, tedy vrozených vlastnostech člověka. Jako kdyby biologie měla být ultimátním soudcem správného a špatného. Chápu to pouze jako materialismus, který zakořenil u konzervativců i liberálů. Zůstanu v pohodlném odstupu (filosofickém, ironickém). Nevidím, v čem nám chemicko-biologická legitimizace pomůže. Proč má být fenotyp méně než genotyp?

19. 2. '15

Malichernost a lehkovážnost – stejně přehlížené jako rozšířené. Problém je však v jejich spojení. Moralismus (v tom nejlepším slova smyslu, jako žánr) vyšel z módy před pár stoletími. Škoda. U nás byl posledním moralistou nemoralista

⁰² Pavel Vašíček, stavební inženýr, kurátor výstav, filantrop a od roku 2008 vedoucí obnovené galerie Topičův salon, zemřel 5. 2. 2015.

Bohuslav Brouk. Už to je důkazem, že dokázal malichernost i lehkovážnost dávkovat ve správném poměru. „Zde trapno existovat.“

20. 2. '15

„Učenost je známkou omezenosti“ platilo možná za časů Flauberta, dnes je tomu naopak: Tedy omezenost je známkou učenosti.

21. 2. '15

Janus – podivná směs archaismů a neologismů. Jako by se možnost očekávat, těšit se a předvídat propadla do babrání se v minulosti. Pokud člověk nemá dost drzosti vzít na modly kladivo, bude odsouzen k jejich studiu. Pokud člověk nemá dost pokory ke kovářům minulosti, je odsouzen opakovat jejich chyby. Tentýž pohled, a přece opačný. Chybí zpětné zrcátko a člověku jako by se trhala tvář ve snaze vidět vzad i vpřed. Kniha nasáklá staromilstvím a vykročená k obrazoborectví.

22. 2. '15

Romány si užily jen krátký čas mezi tím, kdy je umožnila obecná gramotnost a zničila kinematografie. I poezie je na tom lépe. Takový Balzac mohl ještě doufat v odehrání *comedie humaine*. Jak psát po konci. I fragment má blíže k sociální síti než k sociálnímu smíření.

23. 2. '15

Tu knihu nedrží pohromadě skoro nic. Snad proto je zároveň generační, dobová a na nic.

24. 2. '15

Chtěl jsem si zapamatovat a zapsat dvě věci. Ale už nevím, jestli tenhle plán si je zapsat nebyl jednou z nich.

28. 2. '15

Tati, co má člověk dělat, když něco strašně moc chce? Když to chce a zároveň ví, že je to špatný?

1. 3. '15

Se vším skončit!

6. 3. '15

Nespavost a zapomnětlivost jako výhody.

7. 3. '15

Obvykle se přistihnu a prvotní rozrušení, znepokojení přebíhá v radost – stále ještě umím sám sebe překvapit. Někdy to však nefunguje. Někdy druhá slza, dojetí, nepřichází, aby změkčila náraz do náhody a prázdna. Někdy se přistihnu, jak marně sahám po tvém těle. A chce se mi brečet. Tak moc. To když si uvědomím, že to není smutek, snad ani nepřítomností to není. Snad je to tím, čím je to tělo.

8. 3. '15

- *Mikronaut* – Smysly nám nedávají jen vjem. Často svým zrakem kreslíme a vytváříme vlastní obrazy. Daleko méně, ale o to silněji pak hmatem. Tolik století jsem se tě nedotýkal, a přesto mě tolik pálí ruce. Dotyk zdvojuje tělo, které samo již bylo dvojí. Vypůjčené pocity pohlcuje paměť. Radši umřít než zapomenout.

9. 3. '15

Všechny ty chvíle se ztratí... jako slzy v dešti. Zažil jsem blesky a klid. Konečky prstů se dotýkal. Nic víc. Nic víc to nemůže nahradit. Ani vzpomínka, ani to, že mám dost drzosti o tom psát. Všechno jsou jen náznaky, zkratky, zamlžení a tma, ze

které vystupuje něco, co není. A znovu tomu nemůžu dát jméno ani obraz, ani příběh.

Všichni (alespoň poststrukturalisté) píšou o zdvojování. Události a věci se zdvojují v řeči. Řeč v textu. Na vině je paměť. Odděluje nás od toho, co se děje. Zatemňuje přítomný horizont mrakem pocitů a interpretací. Zlořečený suplement kazí veškerou přítomnost. Proč tedy nemluví také o zapominání. Jen schopnost zapomenout dává záruku, že přítomnost zůstane přítomná a nezmocní se jí řeč, nutně prohaná, paměť z podstaty sebestředná, text nezbytně plytký.

11. 3. '15

Příběhem je zde absence příběhu a toto zjištění se zároveň stává rozhodnutím. Každopádně dnešek není shovívavý k příběhům. Má jiný rytmus. Klid je nám tak daleko. Jak blízko je nám **nespavost**.

12. 3. '15

Actio in distans – Ženy prý působí na dálku. Ne, je tomu naopak. A trvalo dlouho, než stereotypní role šovinistické civilizace odhalila tento předsudek. Dost na tom, že měl být použit ve prospěch žen. Ale nenechte se mýlit, ženy působí ze všech vzdáleností, a tím spíše na blízko. A to není jen metafora.

13. 3. '15

Měl bych být rád, že si to nepamatuju. Ale mě to mrzí. Lituju toho, protože jsem se nejspíš choval jako blbec a říkal samé hlouposti. Není to naopak? Mrzí mě to proto, že to bylo důležité.

15. 3. '15

Žena bývá produkována pohledem [gaze] muže. Ale nemyslím, že by na tom muži byli o tolik lépe.

Vyčerpávají se svým pohledem.
K pohledu nabízejí dívání. Jsou
tak pro ženy daleko plošší,
jednorozměrní. Snad.

20. 3. '15

Smiřit se s tím, že vklady jsou už uzavřené. Všechno vsazeno a šance padají. Neumím se rozčilovat z nedostatku jistot. Naopak. Hráči neumějí žít bez rizika. Stabilní úrok je stejně nepředstavitelný jako spokojené manželství. Jednou z mála výhod je schopnost prohrávat.

4. 4. '15

Opět radostná věda. Polojasno, mírné přeháňky. Probudil jsem se – konečně zdravý. Tolikrát se člověk vyléčí, a přece je to vždy jako poprvé. Zdraví není nic normálního. Předpokládá očistění a může proto přijít pouze po nemoci. Stejně jako strážlivý je člověk vždy až ráno. A někdy i o trochu později. Minulost za sebou vláčíme jak těžkou židli. Doufáme, že nám pomůže. Když se nám podlomí kolena. Ale minulost využijeme pouze tehdy, když z ní vyrosteme. Když se uzdravíme. Neexistuje zdraví nebo přirozenost, příroda. Jsou jen proměny, stávat se zdravým, stávat se sebou. A hlavně usínat.

12. 4. '15

Byla povrchní jako dokument o vzniku vesmíru, jako Platón pro středoškoláky. V jejích řečech, oblečení, snad i v tom, jak se dívala, bylo ukryto něco ze současnosti. Víc než ve všech intelektuálních magazínech – vědění a vědomí dneška se skrývají mezi řádky bulváru v příliš těsných bokovkách. Ti, kdo vytvářejí obrazy, se tomu přibližují (určitě víc než ti, co marní život u kávy, slov a věcí). Nejspíš je to proto, že obrazy jsou stejně povrchní. Ale nešlo by dělat také povrchní filosofii?

5. 7. '15

A přeci cirkuluje.

7. 7. '15

Vlastní verze věčného návratu. Představ si svět, ve kterém jsou všichni lidé jako ty. Hrozná představa, ať již z kterékoli perspektivy. Ale přesto užitečná. Vlastně o ní mimoděk často přemýšlím.

Obecně řečeno, snažit se obstát nejen v konkrétních, existujících podmínkách. Ale pomocí předpokladu (a v něm spočívá myšlení) si klást další podmínky. Právě volbou, přijímáním a reflexí těchto podmínek se stáváme lidmi. Tím, jak v nich obстоjíme, vymezujeme, jakými lidmi se neustále stáváme.

12. 7. '15

Když je řeč o lidské nadřazenosti, o televizi, nemohu se ubránit sarkasmu.

Jakkoli to pro naše útlocitná srdce není lehké,
zdá se,
že i sarkasmus má svou zdravou míru.

14. 7. '15

Někdy jsou to týdny, kdy nenapišu ani řádku. Ale i ten čas se vepíše do prostoru mezi nimi. To, co uniká; třeba je skryté v tom, že o tom nevíme. Mohl jsem napsat tisíc věcí, stejně tak jako být někým jiným. Myslet znamená počítat s těmito možnostmi, neustále se k nim vracet a tápat ve spleti toho, co se nestalo. Snad i knihy přemýšlejí tímto způsobem a zakrývají to, co je důležitější, to, co chybí, to, co jsme zapomněli.

15. 7. '15

Long time no see

Setkáváte se pravidelně se svými přáteli. Obvykle řešíte podobné věci. Co je nového, jak to jde v práci, kdo se vdal. Vše tak nesmyslně důležité. Mě zajímá spíš rytmus než obsah. Témata se smršňují a rozpínají v přímé závislosti na času, který dělí jednotlivé schůzky. Po dlouhé době se diskuse obalí výčtem všech událostí, zatímco každotýdenní setkání otvírá hlubší vrstvy interpretací a pocitů. Člověk v kontaktu s přáteli konečně dýchá. Někdy jde o horečný proud zpráv, jindy o poklidné přemítání a výměnu pozic. Nepřestává mě zajímat skutečnost, že první situace je dílem pomalého času setkávání, zatímco druhá je závislá na svižném rytmu schůzek.

16. 7. '15

Hloubka modré. Chodil jsem do Základní umělecké školy. Malovat. Po půl roce mi zakázali používat modrou barvu. Snad i k mému psychickému prospěchu. Všechny tehdejší vize se vpíjely do dlouhých přechodů modré s čímkoli dalším. Obrysy, tváře, krajina i paneláky vyzařovaly něco nepopsatelně modrého. Po zbytek života jsem se věnoval opaku modré – jazyku, textu, diskurzu. Alespoň jsem zůstal u umění, jež nelze nijak převést do jazyka, který zůstává pouhým znakem, tak jako slovo modrá.

17. 7. '15

Vůbec nemyslím text (možná ano), ale hlavně běžnou řeč. Jako bych se nevědomě schovával v jejích záhybech. Jako by mé odpovědi byly spíše úskoky. Jako bych zaujímal stanovisko poukazem na neschopnost jazyka jakékoliv poskytnout. Ostatní to často chápou, oprávněně, jako nerozhodnost. Ale takový je jazyk, kterým mluvím. Snad je váš jiný, ale nechtějte odporovat Wittgensteinovi.

20. 7. '15

Jako dítě jsem v potoce za chatou stavěl hráze. Mohl jsem tam strávit klidně celý den. Jednou, mohlo nám být deset, jsme ve dvou vytvořili systém menších hrází a propustí, tak aby šlo celý potok usměrňovat uvolňováním stavidel z kamenů a kůry. On najednou řekl: „Jsme blázni, nebo géniové.“ Zasáhla mě naivní radost doprovázená pocitem duchaplnosti. Dodnes přemýšlím, kde se vzalo to slovo „géniové“. Jako by nepatřilo tam, k potoku. Voda leccos odnesla. Ale pod nánosy času lze ještě tu a tam nahmatat pevná podloží, lepkavý jíl, co se vás drží jako sny, žulu a kořeny, které vás vážou k místům a lidem.

2. 8. '15

Psaní znamená vyhnout se přítomnosti. Jde o záznam, o čtenáře a snad i o budoucnost. Psaní je aktivitou, ale zároveň je odmítnutím aktivity. Psaní je vztahem k vnějšku.

3. 8. '15

Nespavost–nesvéprávnost

5. 8. '15

Neschopnost času. Chybění rytmu. Nedostatek vztahu k proměnám těla a okolí.

6. 8. '15

Nepsaní!

24. 8. '15

Cítit se mladším, nebo dokonce dítětem, pro ostatní možná znamená opoždění – ale opoždění kvůli rychlosti. Stávat se mladým znamená chtít toho víc. Opravdu stárnout znamená zpomalovat, usazovat se.

25. 8. '15

Tertium datur × Zákon o vyloučení třetího („bud', anebo“) jako výrok proti výrokové logice nestačí > *Tertium datur* – *Tertium datur* – *tertium non datur*.

Stejně tak tvrzení nestačí proti tvrzení. Vždy je nutné protiklady usmířit, najít mediátora, společnou řeč a půdu pod nohama. Nestačí pokřikovat na rasisty a opravovat populisty. Musíme přijít s vlastním programem. Namísto střetu zájmů střed společnosti. Ne(jen) konfrontace, ale sdílení.

1. 9. '15

Muž bez vlastností... na diskusi o romském obrazu v československých filmech. Otázka rámuje každý další krok. Objeví se Rom, který by především byl něčím a ne (jen) Romem? Jsme schopni vidět nepříznakového Roma? Figury, ve kterých kondenzuje dobová morálka, jsou často spíše paradoxem a ironií, nebo obojím dohromady – parodií. Dnes nečekáme na existenciální drama, ale na to, aby (československá...) nenávisť ztratila příznak, a tak ukázala svoji nesmyslnost. Čekáme na Roma bez příznaků?

3. 9. '15

Gejľom, gejľom
Gejľom, gejľom, lungone dromenca,
Malad'ijom bachtale Romenca.

—
[Šel jsem, šel jsem
Šel jsem, šel jsem, dlouhými cestami
Potkal jsem se se šťastnými Romy.]

6. 9. '15

Přemýšlím, jak jsem mohl být lepším bratrem. Výčitky se lepší na mou vrozenou urážlivost? Vztahovačnost stíhá touhu. Nejtěžší věcí je změnit sebe. A přece měníme místa i čas. Stále se vzdalujeme sami od sebe. Matko, co jsem měl dělat? Proč necítím to, co bych cítil měl? Máme všichni tuhle prvotní nejistotu, výčitky sebe sama? – Můžu popřít své srdce? Co z tebe pochází a co není z tebe? Vodu a zemi poháníš tím, čím ženeš mě? – Jdu sebejistě, a přece se zdá, že jsem nenašel cestu.

7. 9. '15

Stále se mjíjme.

—
Můžeme se přinutit k nějakému citu? Slyším housle a vidím stromy, ale nevidím nic přes pocity. Jsem hluchý (láskou?). Stíhá ji myšlenka na smrt. Jako se ponořit do vody, z ničeho nic. Pro jednu nehledat výmluvy a jednat srdcem. Připadám si tak hloupoučký a šťastný. Vedle koho se probouzím? V čí kůži se probouzím?

8. 9. '15

Nespavost je... neumět dokončit větu. Absence celého vyprávění, které ale musí skončit, tak jako všechny knihy. Nechat poslední myšlenku odejít a **spát**.

9. 9. '15

**Nespavost je ontologická
neschopnost.
Nepsat je etická neschopnost.**

11. 9. '15

Spánek, a ještě lépe somnolence, znamená zapomínat na svět, na jeho pravidla a omezení. Snít.
Psát znamená být eticky aktivní. Tvořit.

16. 9. '15

Je možné dnes napsat bildungsroman? (Tak přetížená otázka, že si jen těžko můžeme uvědomit její důležitost. Ale to jen na okraj.) Mohl bych vršit příklady, ale odpověď je příliš jasná. Je možné dělat bildungsseriály!

17. 9. '15

**Myšlení je bourání stereotypů.
A přece k tomu musíme být mistry
stereotypu, ovládat je. Mluví se
o odchodu hipsterů.**

18. 9. '15

Spojení zábavy a informací děsilo většinu intelektuálů 20. století. (A táhlo většinu mediálních a technologických tvůrců.) Dnes se situace převrací, pro mnohé už je zábava poslední šancí, jak jakoukoli informaci zachránit.

26. 9. '15

Nejde o **nespavost** × spánek. Jen náš jazyk nám nutí dualismy (muž/žena, dobrý/špatný, nahoře/dole, uvnitř/vně, člověk/...).

Jsou tu různé insomnie, ale i parasomnie a dyssomnie. Absence spánku, ale i **nespavost** jako vlastní aktivita.

28. 9. '15

Nic než autor (Piorecký)

Kritika prý nikomu nechybí. Autoři bez ní využívají snad i větší svobody. Těžko domýšlet, o jakou jde svobodu a o jaké autory. Mnohem důležitější je, že kritika nemizí. Protože nemůže. To, že nikdo nečte recenze, neznamená, že nemyslí. (Na druhou stranu to, že někdo čte, neznamená, že by automaticky myslel. Ano, myslet automaticky!) Většina autorů a čtenářů se jistě bez kritiky obejde. Nám nezbyvá než ji využít o to víc. Ne kniha, ale recenze o ní. Nikoli autor, ale kritik.

8. 10. '15

I am so tired of being tired.

9. 10. '15

Město protíná mlhu. Město rozřezává tramvaj. Nesedím v ní. Přemýšlím, jako vždycky. Ale tentokrát o tom, co se stalo špatně. Jak to, že všechno končí. Chce se mi křičet, ale nic se neděje. Všechno je ospalé. Plíživě přišel podzim.

10. 10. '15

Taxi uber – Chci umřít. / To neříkej. / Mám toho moc. / Tak si uber.

11. 10. '15

**Duchové přicházejí z budoucnosti,
ne z minulosti.**

14. 10. '15

Člověk jako stroj. (*La Mettrie*) Nutno doplnit, že se dvěma režimy spotřeby. Ve dne kofein, v noci alkohol.

16. 10. '15

So hot, so cool
McLuhan zná pohlcující horko (film) a konstruovaný chlad (televize). Tak i román je studeným médiem, zatímco jazyk vědy je obvykle rozžhavený. Neumožňuje participaci nebo domýšlení. Žánr fragmentu vzniká jako snaha po jejich vzájemné rovnováze. Rozehřát literární představitelství a zchladit vědce v nás. Naivní snaha pohltnout v prostoru jednoho odstavce a samotnou *message (which is medium)* rozevřít a hned nechat být. Stejně naivní jako oslovit cizího člověka a v několika větách mu říct o sobě.

17. 10. '15

Angelologie – když se moc dlouho koukáme do světla, začnou se objevovat vzorce, barvy a květiny. Myslím, že to funguje s čímkoli, co se dostane do centra naší pozornosti. Ekonomika vykazuje cyklický vývoj. „Dějiny se opakují.“ Přednášející vykrádá sám sebe...
Vědění současnosti je do značné míry založeno na poznávání těchto vzorců. (V jiných jazycích již fráze zní méně agresivně – pattern recognition.) Ti, kdo rozpoznávají vzorce

(v současnosti mezi nimi převažují ekonomové), odhalují spiknutí, nabízejí schémata a odpovědi jistě mají značnou moc. Tvrdí, že poznání je moc, schopnost ovládat svět kolem nás. Ale rozpoznávání vzorců má ještě větší moc, spočívající v sebeobelhávání jejich proroků. Leckdo si vzpomene na *Angelus novus*, ale málokdo na to, před čím utíká...

17. 10. '15

Insomniologie – zkoumat lidi jako celulární automaty. Vypnout a zapnout. Rytmus.

18. 10. '15

Pamatuju si, že dřív, jako dítě, jsem často cítil plíživou plochost času. Nejhorší nebylo to, že se nic nedělo, ale spíš to, že nic nepřicházelo; nebylo na co čekat. Co bych teď dal za chvíli nudy.

19. 10. '15

- ♦ *Mikronaut* – Překročí-li hladina alkoholu a euforie jistou mez, člověk se dostává do situace, kterou si nebude pamatovat. Jak charakteristické pro dnešní problémy, od vlastní identity až po ekologickou krizi. Myslím, že právě v tom okamžiku spočívá klíč ke všemu. Jde o přítomnost, která nikdy nebude zatížena vzpomínkou (leďa kocovinou). Problém je v tom, že v ten okamžik nevíme, jestli je to on. A nyní, když o tom uvažujeme, si ho nepamatujeme. Neexistuje ani nějaký moment mezi oběma časy. Není okamžik, ve kterém bych mohl poznat, že ten příští si pamatovat nebudu. Koexistence nesouměřitelných časů. – A přece se mi zdá, jako bych si ten pocit pamatoval. Odpoutaný od budoucí vzpomínky. Jako by celý život mohl být přítomností, kterou jednou zapomenu.

–
V tomto ohledu proti sobě stojí Stephane Mallarmé a Erik Satie a na druhé straně jejich o něco mladší současníci Marcel Proust a Paul Valéry. Zatímco Mallarmé a Satie chtěli

Žít pro přítomnost bez paměti – a tomu odpovídala i jejich díla, Proust a Valéry jsou krouživými autory, kteří se neustále vracejí, jejich světy jsou vždy již minulé.

Asi neznámější Mallarmého báseň *Un coup de dés jamais n'abolira le hasard* není ničím jiným než podobením se náhodě. Hledání absolutní nutnosti v úplné nahodilosti, v hodu kostkami, v teď. Satie je unavený tradiční repetitivní hudbou a přichází s ambientními – teď – plujícími povrchy. Proust i Valéry jsou autory jedné postavy. Swann na jedné straně, hrající hru společenské mobility (fascinace životem odcházející šlechty), manipulace časem (viz madlenku), hledání smyslu (Odette?). Co říci k panu Testovi...

Odtud máme ve filosofii čas/trvání od Henriho Bergsona.

20. 10. '15

Mistr pravil: Cesta se člověku vzdaluje. Kdyby se někdo chtěl dát cestou, která by se člověku vzdalovala, nemohla by to být cesta. Ale **nespavost** je takovou cestou, spánkem, který se nepřibližuje, ale vzdaluje. Čas mimo čas, ve kterém má člověk největší šanci uvědomit si, že možná nic nedává smysl. Nejsou cesty, ale jenom chůze.

22. 10. '15

Reality used to be a friend of mine.

25. 10. '15

Text je otázkou ekonomie (jako ostatně cokoli). Jde o poměr mezi hloubkou a srozumitelností. Spíše Žižek než Badiou. Víc Winterbottom než Cassavetes. Rozhodně Foucault proti Sartrovi. Conrad, ne Joyce. Blíže k Poundovi než k Elliotovi.

Každopádně Nietzsche, nikoli Marx. Jeskyně, ne přímka. Tolik k hloubce. O srozumitelnosti... příště.

1. 11. '15

Žena – Chybí mi něco ženského. Je to strašně neurčitý a neodbytný pocit, tedy je to pocit ženy, a nikoli muže.

3. 11. '15

Přesně před pěti lety se zjistilo, že GoogleMaps upravil hranici mezi Nicaraguou a Costa Ricou. První stát měl získat několik kilometrů čtverečních na úkor druhého. Na vstup oficiálních nikaragujských autorit na území zareagovala Costa Rica vysláním policie. Google ustoupil, ale Nikaragua posílila pohraniční vojenskou přítomnost. Noviny se plnily titulky o možnosti první GoogleMaps války.

4. 11. '15

V časech, kdy ještě bylo možné mít věcné a podstatné spory, byl také spor o architekturu. Znamená architektura hmotu budovy, nebo naopak prázdno vyplněné pouze pohybem lidí? Terčem sporu byl kubismus. Kubistická architektura jako by nebyla možná, protože jde jen o proměnu fasády a hmoty, nikoli prázdna či funkce. Celý spor je závažnější, protože je o podstatě věcí. A proč by věci nemohly být posuzovány podle svého povrchu? Třeba Beethoven stejně jako bikini (Adornův vtip).

Každopádně je lepší být povrchní z hloubky než být hluboký z povrchních důvodů. A o tom věděli stejně dobře Nietzsche i Kubisté, a možná ještě lépe Rondokubisté.

5. 11. '15

Svět vždy chápeme pomocí metafor a zjednodušení.
Poklop na slonech a želvě.
Hodinový stroj, populární představa osvícenců. Od něj už jen krok k vesmíru jako počítači. (Katherine Hayles)
Dnes je to svět jako platforma. Celoplanetární síť. Zásobník (the Stack).

6. 11. '15

Dnešním očím přitom povrchy splývají. A není to navítenou nebo nedostatkem informací. Naopak, jsme čím dál tím protřeplejší, vyrovnáváme se s čím dál tím větším množstvím informací. Povrchy ale nejsou hutnější, naopak odpovídají čím dál tím hladšímu klouzání našeho pohledu. Právě ve věku univerzální směny, počítačového rozhraní a libovolných přechodů se povrch konečně osvobozuje a stává se opravdovým povrchem.

7. 11. '15

Vše podléhá rytmu přístupnosti a nepřístupnosti. Ztrázení se a nalézání. Představa kontinuity a snad i trvání je jedním z nejhlubších mýtů. Nelze číst od první do poslední řádky.

...

Právě v těch momentech, kdy nedáváme pozor, kdy ztrácíme kontrolu a sami sebe, se určuje tempo. Přerušování zakládá nejenom plynutí času, vysvětluje, proč jsme – spíše než a právě proto, že nejsme.

8. 11. '15

Tisíc plošin – váha toho, co nevím, je vždy větší než to, co vím. Jsou věci, které vím, že nevím nebo neznám: Svahilština například. Jsou také problémy, o kterých nevím, že je nevím. Třeba tvoje jméno. Ale teď už vím, že nevím. Je tu vlastně trvalá dynamika nevědomosti. Ze tmy postupně vystupují tvary a formy. Čím blíže jsou, tím více se zmenšují a proplétají vzájemnými vztahy a vyplňují detaily. Zdánlivě jde o postupný přechod od nevím k vědění, zaplňování šuplíků v naší mysli. Ale každé „vím“ rozšiřuje horizont a s ním i to, co je za ním.

9. 11. '15

Nemusíte znát všechny evropské spisovatele, umělce a filozofy, abyste rozuměli moderní kultuře. Stačí znát trochu tu a tam. Stačí se orientovat ohledně Berga, Becketta, Brechta, Benjamina, Balzaca, Baudelaira, Bacona, Burroughse, Batailla, Bergsona, Baudrillarda, Blanchota, Beauvoir a Brassiera. Stačí mít jakýkoli symbolický rámec. I abeceda je systém. Třeba B. Konečkonců všechny rámce jsou vytvářeny svévolně, nahodile, a takřka všechny nadřazují white male upperclass hrdiny.

10. 11. '15

Teorie kultury? A co kultura teorie?

11. 11. '15

Zmínky o českém ve světové teorii?
Kohout (Arendt), Kundera (Chinua Achebe), Kafka, Kosík, Karlovy Vary, Karlův most, korupce...

15. 11. '15

Pepe the Frog, původně vyvinutý pro komiks *Boy's Club* (2005), se postupně stal symbolem xenofobního a reakčního hnutí alt-right. Nejdříve se stal populárním v prostředí webových stránek 4chan a později i předmětem mainstreamových platform, podobně jako postoje, do kterých je převlékán.
– Kate Perry použila postavu žabáka Pepeho zhruba před

rokem, 8. 11. 2014: „Australian jet lag got me like.“
– Nicky Minaj a její Pepe, 18. 12. 2014. „Me on Instagram for the next few weeks trying to get my followers back up.“
– Donald Trump využil Pepeho před měsícem, 13. 10. 2015: „You can't stump the Trump.“
Nejvíc lajků získala samozřejmě Nicky Minaj.

Žabí postava na sebe v rámci cirkulace nabaluje další ironické a útočné vrstvy. Z Pepeho se stává Kek. Údajně odkaz na egyptského prapůvodního boha temnot a chaosu ve formě žáby. Kek, bůh memů.

Možná, že dnešní metadata, shary, lajky a retweety jsou přesně tím, co bylo na antických mýtech a vyprávěních mytické. Schopnost kolovat a být předmětem neustálé proměny.

23. 11. '15

Každý máme svůj Molenbeek.
Krásu, kterou nevidíme.

24. 11. '15

Vyvarovat se chyb a poučit se. Zakopnout a jít dál. Odejít a přenechat místo. Vyšlapat cestu a připravit půdu. Mluvit a poslouchat.

25. 11. '15

Colliding courses, critical (velo)cities – Rotujeme na oběžné dráze komety. Pohyb se stává univerzální podmínkou všeho, stává se klidem. Klid se stává nesnesitelným. Kofein, alkohol, kofein. Při odchodu vypněte světla a vědomí.

26. 11. '15

Vše se vrací jako refrén. Rytmus spánku a energie, myšlenky a úderu.
Nespavost je atonální hudbou.

Není nedostatkem spánku, ale neschopností sladit pohyb těla a myslí.

27. 11. '15

První atonální skladby komponoval Arnold Schönberg od roku 1908. Ve stejném roce vyjel z továrny na blátivé americké cesty první Model T Henryho Forda. První auto dostupné masám, které postupně vyvolalo revoluci v dopravě, tedy v našem vnímání prostoru a času.

Ale svět se měnil a připravoval na 20. století ještě o kousek dříve. Okolo roku 1900 – Einstein přemýšlí o teorii relativity; Ernst Mach odchází do důchodu a připravuje kvantovou fyziku; Sigmund Freud zrovna vydal jeho možná nejdůležitější knihu *Výklad snů*; Charles Sanders Peirce formuluje svou teorii znaku; Edmund Husserl se chystá vydat *Logická zkoumání*, ve kterých poprvé představí fenomenologii; Vladimir Lenin začíná promýšlet možnosti revoluce v Rusku. Umění postupně zasahuje postimpresionismus, dekadence, expresionismus, kubismus, futurismus a abstrakce.

Možnosti prostoru, času, ale i změny a pravdy se rychle proměňují.

Podobně i dnes. Jen nám možná chybí odpovědi a klid a spánek.

28. 11. '15

Nikoli insomnie, ale nespavost. Všechny jazyky a slova nabalují významy, kontext, pocity, zplošťují a drtí bohatou zkušenost. Na jedné straně je nutné pokračovat v tomto násilí, je nutné používat metafory. Na druhé straně...

29. 11. '15

Uspět, uspět, uspět, úpět, supět.

Hluk je plný slov. Slova jsou plná hluku. Jde jen o rýhování, záhyby a rytmus. Věci, významy i pocity se shlukují z množství a zase rozkládají jako hejna. Chci umění, které přechází z jedné strany na druhou. Přibližuje hrubost nebo zrnitost. Na jedné straně je hlukem, na druhé straně dává vzniknout věcem a jejich rozdílům. Chci **hrubé umění**. Oproti němu je hladké umění podmíněno klouzáním, rychlostí přechodů a nedostatkem odporu. Chci hrubé umění, které se vzpírá, dře a hrozí.

Rozdíl mezi otázkami o věcech (vaření, počasí) a otázkami o uvažování o věcech (dojem, postoj) je naprosto klíčový. Ve filosofii proto neexistují nezajímavé otázky. Dokonce bychom ji mohli definovat jako tu sféru promlouvání, ve které nelze položit nezajímavou otázku. Když mi někdo položí otázku, a tím spíše takovou, která mě nezajímá, nebo dosud nezajímala, vždy má své východisko, stojí za ní někdo, a tedy i důvody, motivy a podmínky. Filosof je tím, kdo nemůže ignorovat toto vkrádání se širšího obrazu do řeči. Vzbuzuje v něm totiž (filosofický) zájem. V přímém prokladu k *vita contemplativa* nejde o filosofii nahlížení, ale spíše o komunikaci. Má být aktivní. Nicméně nezapomínejme, že tento postoj má sám své východisko, kterým přese všechno zůstává ono **uvažování o věcech**.

Cítil jsem se, jako bych spadl do díry, která je uprostřed každé nuly. Jako bych se zdvojit a znásobil, abych se vyhnul svému já a zároveň zůstal sám. Abych prolomil zákony logiky, a právě proto bylo všechno najednou logické a srozumitelné.

Další rytmus. Píšu a přemýšlím v návalech. Vymyslím si data a zapomínám. Myšlenky se tlačí jedna na druhou. V celých frontách je obětují, nebo zapíšu. Já, mlčenlivý bůh těžkomyslnosti. Sám se svou majestátní neschopností smířit se. Na trůnu z **nespavosti**.

Jak volit podmínky, když i volba má své podmínky. Psát otázky bez otazníku.

Žánr fragmentu přímo souvisí s **nespavostí**. Je neschopností zaujmout klid, udržet kontinuitu. Ano, usínání je souvislé, nikoli přerývané. Fragment je dobovou formou společnosti krize. Je (uměleckou) odpovědí na (filosofický) problém. Problém spočívá v tom, že je zároveň nutné a nemožné dojít poznání (Platón). Neexistuje systém, a přesto ho budujeme (Adorno). Pravdu lze uchopit jedině vcelku, ale právě proto to není možné (Benjamin). Vzdorovat absenci smyslu znamená vzdorovat stropu vmáčklý do postele. Fragment.

5. 12. '15

Je hloupost říkat o knize, stejně jako o čemkoli jiném, že nikde nezačíná a nekončí. Vše má sled, ať už z hlediska času psaní, nebo čtení. Záleží ale na tempu, rytmu a synkopách. Intelligence se skrývá právě v jejich mezerách; v prázdnu, které z nedostatku slov a síly nazývám **nespavostí**.

6. 12. '15

Zbožštil jsem si **nespavost**. Snad z nedostatku jiných bůžků a rituálů. Neschopnost plánovat, vřazovat život do daných forem se musela projevit i teď. Teď, když nespím. Plán a rozum totiž nestrukturuje jen čas, který vyplňuje aktivitou, ale hlavně ohraničuje a bere i čas mimo činnost. Bere nám čas, aby z něj dělala spánek. Klidný spánek spravedlivých.

7. 12. '15

Jde o literární pokus. Samozřejmě mnohem více pokus než literární.

8. 12. '15

Když nelze najít klid v nečinnosti a spánku, utíkám k frenetické aktivitě. Proto ty sklony k umění, počítačovým hrám a alkoholismu.

9. 12. '15

Myslím, že už se mě zeptali snad na všechno. Zeptali se mě na nejzávažnější věc současnosti a já začal mlít o aktualizaci myšlenky konce dějin na příkladu námluv Číny a kapitalismu nebo

o eko-apokalypse. Zeptali se mě, co je nejdůležitější na umění, a já plkal o hodnotě kritiky (současnosti), nesmiřitelnosti a tvůrčí nespokojenosti s tím, co je dáno. Zeptali se mě, co je úplně nejdůležitější, a já vyprávěl o podmínkách, které si volíme, v rámci nichž máme obstát. Život jako nejlepší ze všech možných výsledků.

10. 12. '15

Když revoluce, tak zleva, když pravice, tak konzervativní a reakční. Lze převrátit kvadraturu, abychom došli k revoluci zprava? Napadá mě Kantovo řešení. Empiristy zjednodušil na zastávce syntetického poznání a *posteriori* (poznáváme nové v průběhu života). Z racionalistů učinil tábor analytického poznání a *priori* (poznáváme to, co již je v poznání obsaženo a co je nám skrze rozum vrozené). Pak přispěchal s vlastním řešením – je možné mít apriorní a zároveň syntetické poznání. To znamená, že je zde epistemologická sféra, která je daná předem, a přesto ji poznáváme jakou novou, jako ono jiné, mimo původní rozum.

Tedy museli bychom prokázat, že je možné přinést změnu řádu (synteticky) a zároveň tuto změnu přinášet ze stanoviska a ve prospěch tohoto řádu. Nikoli náhodou musí být pravcoví a emancipačně orientovaní myslitelé mistři paradoxu.

Odtud schopnost populistů, neoliberalů či alt-right v ohýbání reality. Tanec osudu.

Hra na realitu.

11. 12. '15

Superconversations – Problém co
číst se čím dál víc stává problémem
jak číst.

12. 12. '15

Nevěřím na jednoty a nevěřím na rozdíly. Když píšu
a dýchám, nejsem stejným ani jedním. Slova, pocity, mezery
a absence rozkládají množství perspektiv, mění význam
a unikají. Stejně tak ty nejsi něčím odlučitelným. Jsme jedné
krve, ty i já. Nejsem to já, jako to nejsi ty. Utíkáme v kruzích.
Kruhy jako kniha, chůze, město. Jsme uprchlíci vlastních já.

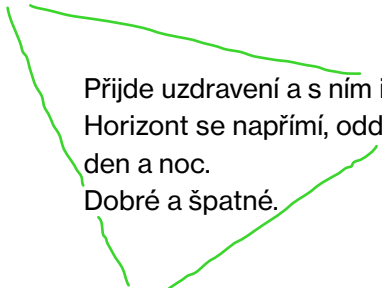
13. 12. '15

Stále Conrad. Říkají, že usínat je jakou plout.
Jenže moje loď pluje do srdce temnoty.
„A noci na ni nepadají jako požehnání.“

14. 12. '15

Čím méně spím, tím více píšu.
Astmatický rytmus, strach o každý
nádech a odvaha jít kamkoli, až na
konec.

15. 12. '15

Přijde uzdravení a s ním i radostná věda.
Horizont se napřímí, oddělí dole a nahoře,
den a noc.
Dobré a špatné.

16. 12. '15

Trojúhelník – Lapen mezi zlatou
hodinkou, druhou slzou a tertium

datur. (Patočka, Kundera, Vašíček)
První vrchol vymezuje prostor,
udává limity, odlišuje vnitřní a vnější.
Já a ty. Druhý je opakováním
a diferencí. Já jsem/nejsem ty.
Třetí vrchol znemožňuje dualismy
a odlišení vůbec. Já = ty = ona.

17. 12. '15

Je až příliš svůdné a jednoduché tvrdit, že **nespavost** je
nemocí a diagnózou dnešní společnosti. (Bez schopnosti
organizovat a vést vlastní život ztrácíme i kontrolu na rytmem
klidu a energie, spánku a čínorodosti.) Ale možná je to
naopak. Lidé po osmihodinové pracovní době, konzumním
maratonu a televizní zábavě usínají až příliš snadno.
Potřebujeme **nespavost**. Potřebujeme čas mimo strojový
rytmus práce a volna. **Nespavost** je neschopnost sledovat
tento rytmus (tedy nutnost žít vlastním, i když útrapným
tempem).

18. 12. '15

Chronic art overdose. Prognóza nikoli dandy
– tedy vystavovat (se), ale **nespavost** –
představovat (si).
Neschopnost dokončit, udělat tečku.

19. 12. '15

„Všechno je to o microdosingu.“
I umění.

20. 12. '15

Obvykle snad rychlost oceňujeme (tachometr a olympiáda),
ale právě rychlost je problémem. Neschopnost domluvit se,
plánovat, soustředit se a **spát**. Možná právě to nás táhne
k umění.

Umění jako systém rychlosti, v protikladu ke společnosti a institucím, jako prostředí stabilizace a zpomalování. Umění závislé na novém. A nové, které přestává být samo sebou a je nutné je nahradit (čím dál tím rychleji). Zrychlovat (Nick Land) nebo zpomalovat (David Joselit) je ošidné, protože tím přistupujeme na příliš zjednodušující metaforu. Rychlosti a úrovní je nekonečně mnoho. Technika není ekonomikou. Stejně jako trh není kapitalismem. A umění není umění. Důležitější než orientovat se dopředu či dozadu, zrychlovat či zpomalovat, je orientovat se mezi různými rychlostmi a okruhy.

21. 12. '15

Dialog a popularizace stojí proti sobě, ale mají neostré hrany. Lidé z obou stran by si na to měli zvyknout.

22. 12. '15

Stejně tak myšlení a zjednodušení. Není možné jedno bez druhého. A pokud ano, pak se tomuto oddělení říká umění (ne náboženství).

23. 12. '15

Časem se tvoje touhy zploští. Už víš, co chceš. Už víš, jak být spokojený, anebo tak vypadat. Ztrácíš dětskou drzost. Chtít víc je už jen chtít totéž.

25. 12. '15

Zdálo se mi, že se mi zdá sen.
Ale ještě jsem nespál.

28. 12. '15

Estetika ulpívání a usazování. Ještě teď mám na ruce papírovou pásku. Z koncertu, co byl před měsícem. Jako bych podvědomě chtěl, aby na mě ulpívaly všechny věci, tak jako vzpomínky. Naše tělo, ale také paměť ve vztahu k očekávání a jednání jsou spleť zápisů, palimpsestem, karikaturou nás samých. Ale z toho, co odumírá, jednou bude nejcennější to, co máme. Například uhlí a ropa. „Ježiš, ty to ještě máš na ruce?“

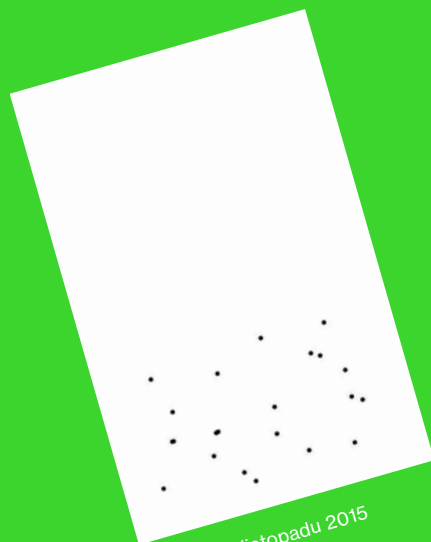
SMS 2015

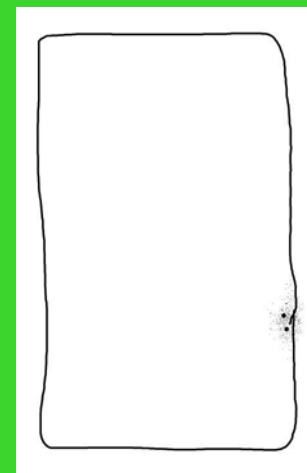
6. listopadu 2015

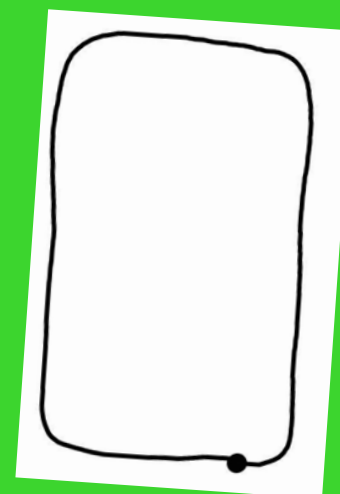
7. listopadu 2015

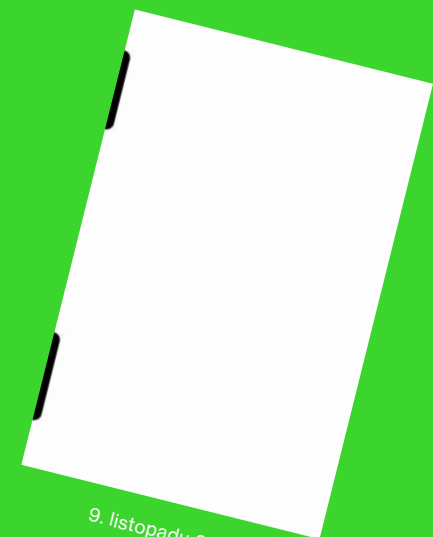
7. listopadu 2015

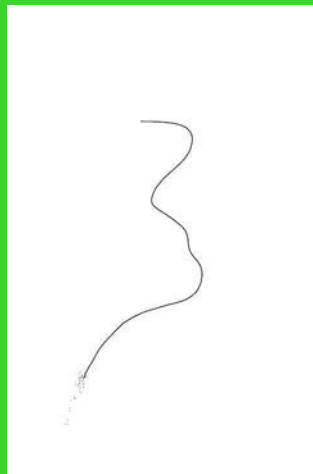
8. listopadu 2015

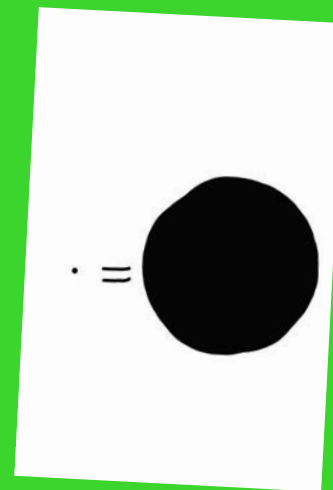
8. listopadu 2015

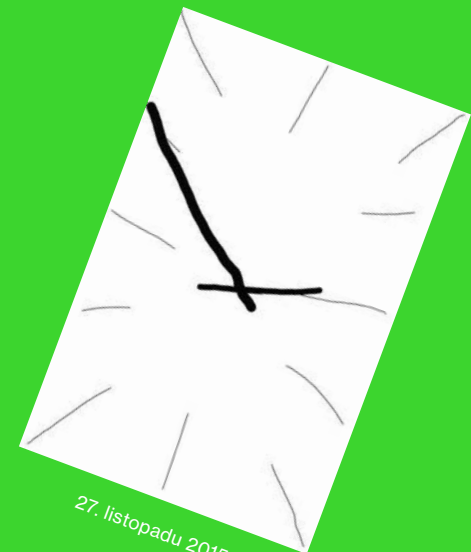
9. listopadu 2015

11. listopadu 2015

23. listopadu 2015

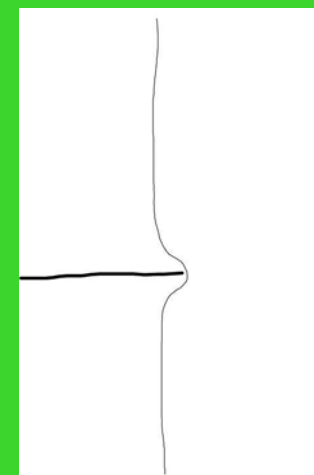
27. listopadu 2015

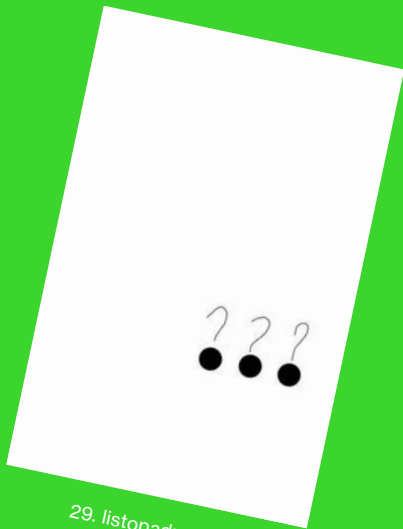
15. listopadu 2015

15. listopadu 2015

28. listopadu 2015

29. listopadu 2015

19. prosince 2015

6. prosince 2015

22. prosince 2015

2016

2. 1. '16

Ty nejlepší věci mě možná napadají, když jdu **spát**. Lidé, co netrpí **nespavostí**, snad míjejí tu nejzajímavější část dne, sebe sama. Na vše ostatní je tu Mastercard.

25. 1. '16

Neustále opakovat. Nezajímá mě to, co vím, ale to, co nevím. Nikdy neopakovat.

1. 2. '16

X Adorno nemá pravdu, když říká, že „špatný život nelze žít dobře“. Snad je to naopak a dobře lze žít pouze špatný život. Život poznamenaný absencí, chyběním, touhou a jejím zklamáním. Ale filosof má na mysli falešné vědomí, které znemožňuje dobrý život. (Špatně identifikuji sám sebe, svoji roli, a tedy i to, co mám dělat.) A zase je na omylu. Sami sebou jsme pouze tehdy, když si myslíme, že jsme vůbec někým. Přitom ve skutečnosti je každá identita, role a každé já iluzí. Tolik k životu v konzumně-liberálních demokraciích. Ale jak žít ve světě, kde je milionům jiných lidí znemožněno vést jakýkoli život?

2. 2. '16

Při psaní se většinou snažíme vzhledem ke čtenáři umlčet a skrýt samotný čas psaní. Já ale nedokážu odlišit (čas) psaní od čtení. Nesnažím se skrýt frustraci ani neschopnost. Snažím se ji rozšířit. Aby se do ní vešla nejen **nespavost**, ale také budoucnost a vy všichni.

19. 2. '16

Myslím, že si stále víc připouštíme náš vliv na prostředí a stejně tak roli technologií a technik. Naše já už není samo, ale zabydlují jej ohrožené druhy, ledovce, sociální

sítě, algoritmy. Není to nějaká revoluce věcí a přírody, ale souvislost a vzájemnost.

Ale pocit osamocení zůstává. Jako psanci sebe sama, vláčíme své ego. Posthumanismy, materialismy a spousta dalších nejsou odmítnutím já – ego, ale jeho proměnou v ergo – skutek.

22. 2. '16

Stále přemýšlím o možnosti vrátit se v čase. Ne kvůli vlastním chybám, ale naopak jako o prostředku stát se někým jiným. Co bych dělal, kdybych mohl současné poznání využít o sto let dříve. Myslím, že to je jakýsi test úrovně našeho poznání, jeho srozumitelnosti a zprostředkovatelnosti mimo úzký okruh odborníků; ale také test času a jeho rychlosti.

Byla by budoucnost vůbec užitečná? Většina filmů o cestování časem (od *Time Machine* přes *Back to the Future* až po *Primer*) má spíše negativní odpověď. Ale zaměřují se hlavně na společenský dopad. Jak je to ale s problémem osobnosti a identit? Co když měnit čas je souměrné s tím měnit identitu. Návrat do roku 1900; chtělo by se někomu „opakovat“ Einsteina, Freuda, Duchampa? Nebo bychom zapomněli na budoucnost (naši bývalou přítomnost) a snažili se o pohodlný život zajištěný sázením (ať již ve sportu, nebo financích obecně)? Rezignovat na budoucnost by znamenalo potlačit sami sebe a podléhat času, a nikoli jej využívat.

Ale to nás vrátí do přítomnosti. Také dnes, bez stroje času, zapomenout na budoucnost znamená zavrhnout sebe sama a spokojit se s nekonečným plynutím přítomnosti.

5. 3. '16

Psaní jako poiesis. Jako poiетická a spekulativní činnost. Zásah do konstrukcí reality, do ontopolitiky a epistopolitiky.

5. 3. '16

„Jsem příběh.“ (Heissenbüttel)

7. 3. '16

V Rakka právě propuklo povstání proti ISIS.
Počet obětí není znám.

9. 3. '16

Psaní jako vytváření přátel a čtenářů.

11. 3. '16

Texty jako komunity bez komunit.

13. 3. '16

Stávat se minoritárním. Zmenšovat se, abychom prošli filtrem identit a většin. Být nějakým spíš než být někým.

14. 3. '16

Nonstop bar – zastávka všech outsiderů. Nehledě na to, na jakém okraji jsou – sociálním, ekonomickém, politickém, intelektuálním, tělesném.
Všichni, kdo nechtěli naplňovat očekávání a škatulky, tu sdílejí půllitry.

16. 3. '16

Nonstop jako ontologický stroj. Mění se tu čas i prostor.
Zatímco tlak na tempo, práci a výkonnost se stal všudypřítomným, tady hledáme úkryt. Není

tu závěrka ani deadliny, nikdo nic nemusí.
Není třeba odejít.

17. 3. '16

Dive bar philosophy – the last stop and resort. An outpost of democracy. A place where you can find your comrades from the entire galaxy of social dystopias.

18. 3. '16

Nonstop bar jako symptom nonstop pracující a konzumující společnosti. Systém 24/7.
Podobně před více než stoletím vznikaly první noční kluby v reakci na urbanizaci, industrializaci a zavádění veřejného osvětlení.

20. 3. '16

Za filosofii nonstop barů!
Za setkání, sdílení a pivo pro každého!

25. 3. '16

Čas. Mít čas. To znamená oddělit jisté trvání a délku z původního, každodenního času. Musíme vystoupit z koloběhu, plánu a řádu, abychom si udělali čas. Kruhy se rozpínají a smršťují.
Čekám zkrat (short circuit). Čas mimo okruh (povinností), třeba čas nespání a umění.

25. 3. '16

Spojovat se a sdílet. Vytvářet přátelství a hodnoty. Nejen osobně, ale i politicky. Spojenectví. [Allyfication]

1. 4. '16

Co nás spojuje. Chceme víc než jen pokračovat. Něco většího, než jsme my sami. Boj na nekonečném množství front. A přece můžeme sdílet zákopy, oblohu i pivo.

4. 4. '16

Doslovná poezie. Stávání se psaním.

5. 4. '16

p, a, s, t
psát – **spát**
Past, past [AJ], pass [AJ], pas [FJ]
pasivita

6. 4. '16

Ontologie setkávání

Co když reálné a existující není jsočno, ale jejich prolinání. Co když setkání není jen událost, náhoda, ale to jediné, co skutečně je. Největší hrozba takového setkání spočívá v jeho silné stránce – to, že podlehnu, že zaměním setkání a flirtování. Už teď směřuji sílu a smysl (setkávání).

7. 4. '16

Jsme neúplní, prázdní, nikoli jako nádoba, ale jako vesmír (z podstaty). Hledám naplnění. Vždy znovu. Jako by tu už bylo, a pak zase uniká. V dlouhém čase vždy prohrávám a zůstávám neúplný. Řešení: kondenzovat čas. Ne okamžik. Teď.
I kdybych měl skončit (ale ne zapomenout).

9. 4. '16

While billionaires have tax havens, we on the other side of the loop have nonstop bar havens.

10. 4. '16

Něha je, když se stáváš cizím tělem.
Sen je, když se spáváš s cizím tělem.

11. 4. '16

Not just offshore companies but offshore societies. Corporations are not only moving to the Bahama Islands, but to their state of fluidity and melting. To realise profit anywhere and then to avoid sharing the profit with the society or infrastructure they used to generate it. That is what Deleuze and Guattari called deterritorialisation, followed by reterritorialisation in terms of the corporations' power.

12. 4. '16

Lidé a korporace žijí offshore,
protože jsou bohatí.
Lidé a korporace jsou bohatí,
protože žijí offshore.

13. 4. '16

Smysl offshore lokalit:

- údaje o majitelích společností nejsou veřejně přístupné, je tak zajištěna naprostá anonymita a maximální diskrétnost,
- nulová daň z příjmu,
- většina offshore lokalit nevyžaduje vedení účetnictví ani podávání daňového přiznání, provádění auditu, vydávání výroční zprávy,
- neexistují zde daně dědické a darovací, obecně snížení provozních nákladů,
- celkové omezení zákonných povinností, minimální zásahy ze strany úřadů,
- pláže a sluníčko.

14. 4. '16

Mezi nejčastěji využívané offshore lokality patří: Belize, Britské Panenské ostrovy, Seychelly, ostrov Man, Bermudy, Libérie, Panama, Hongkong, Kajmanské ostrovy, Lichtenštejnsko, Madeira, Kypr, Monako, Guernsey, Bahamy.

21. 4. '16

Hikikomori – (doslova „odtrhnuvší se“) je japonský termín označující jedince, kteří se z různých důvodů vyhýbají lidské společnosti.

22. 4. '16

Symptomatologie dneška.
Úzkost se stává nejen psychickým, ale i společenským problémem. Musíme ji tedy řešit nejen klinicky, ale hlavně společensky a politicky.
Úzkost není problém, ale východisko. Neuzavírá mě.
Ale spojuje mě s tebou.

1. 5. '16

Abstraktní román.
Zločin bez viníka.
Podmínky současnosti.
Hra bez pravidel.

6. 5. '16

Je třeba hledat nový jazyk.
Je třeba psát.

10. 5. '16

Poslední testy. Podezření na carcinoma in situ.

2. 6. '16

Psaní ve vztahu ke **nespavosti**.
Nepsaní ve vztahu ke spánku.

6. 6. '16

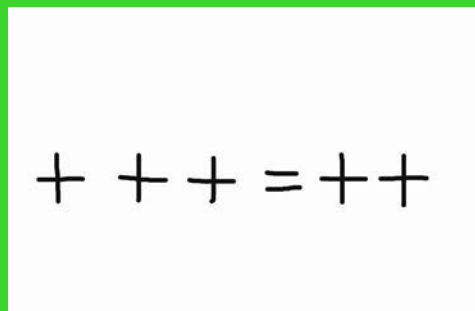
Možná, že kdysi dávno jsme se mohli cítit v klidu. Ale dnes je klidem pohyb. Akcelerovat přitom neznamená jít s proudem, naopak. Akcelerovat znamená vnímat různé rychlosti a cirkulace.

8. 6. '16

Jdu spát.

SMS 2016

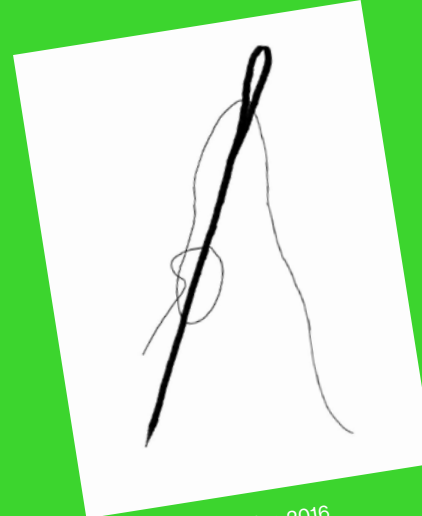
2. ledna 2016

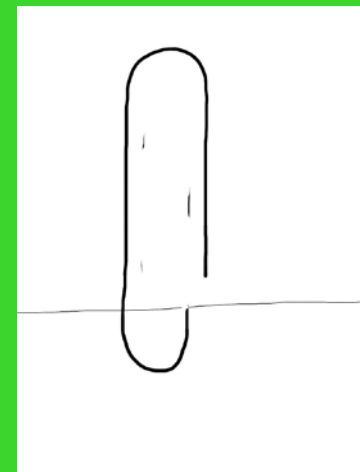
21. ledna 2016

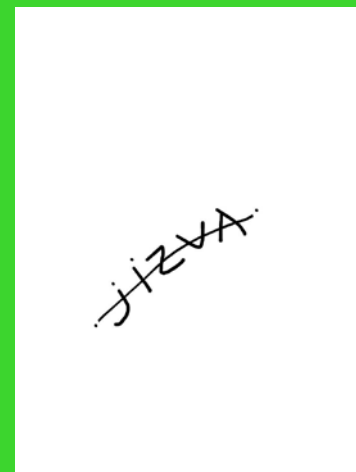
19. ledna 2016

25. ledna 2016

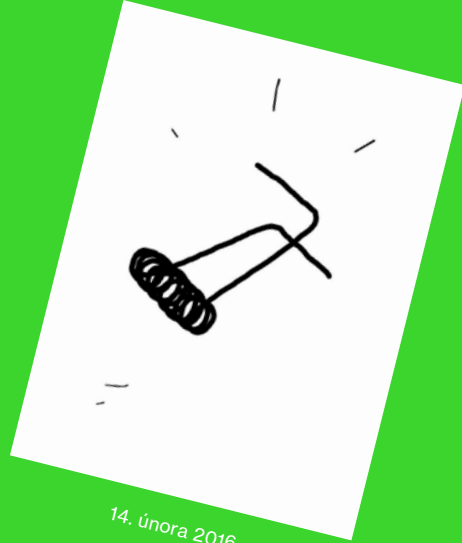
29. ledna 2016

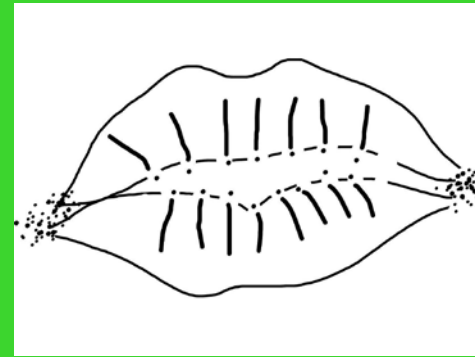
31. ledna 2016

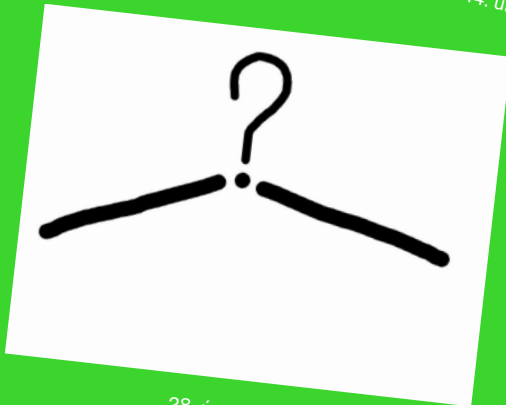
3. února 2016

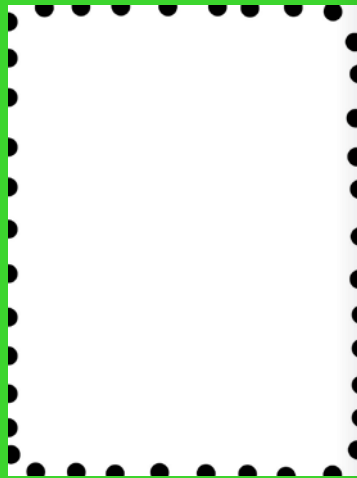
14. února 2016

26. března 2016

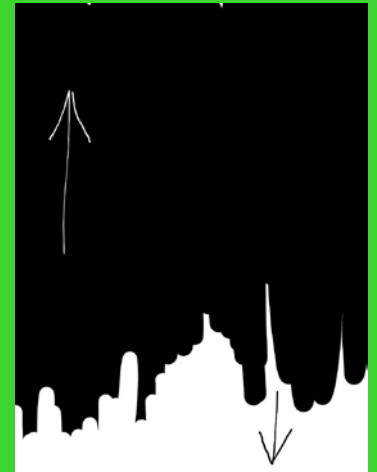
28. února 2016

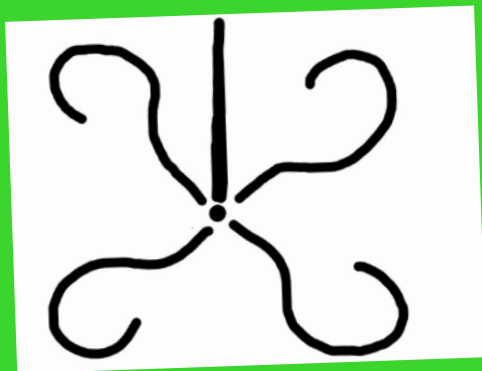
17. března 2016

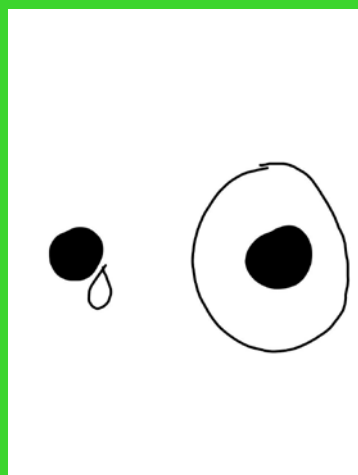
10. dubna 2016

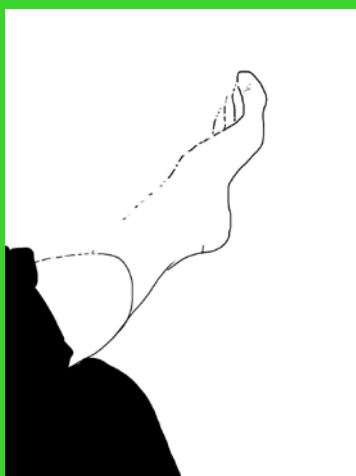
11. dubna 2016

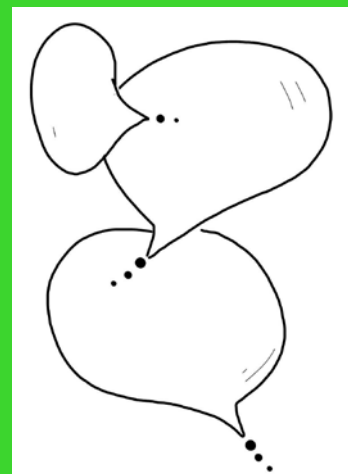
13. dubna 2016

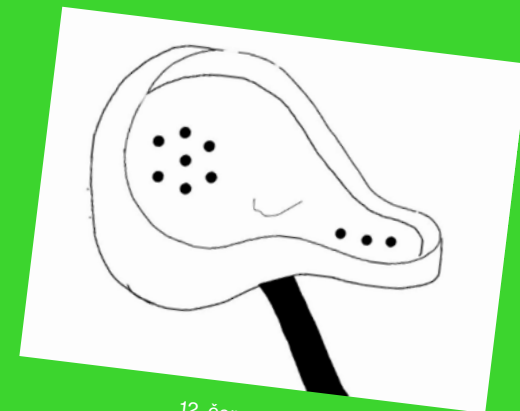
19. května 2016

6. května 2016

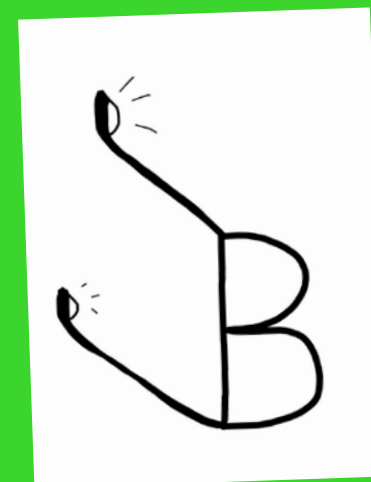
23. května 2016

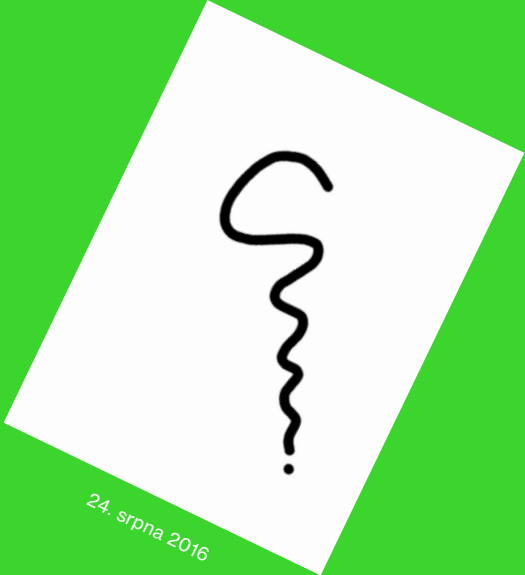
12. června 2016

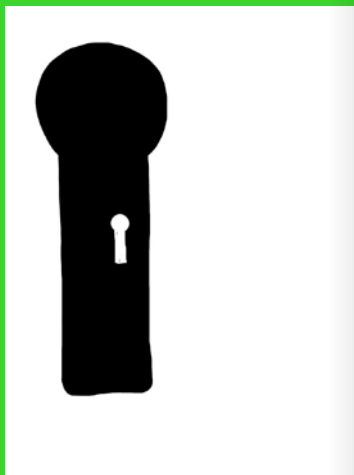
9. srpna 2016

22. srpna 2016

24. srpna 2016

21. září 2016

17. října 2016

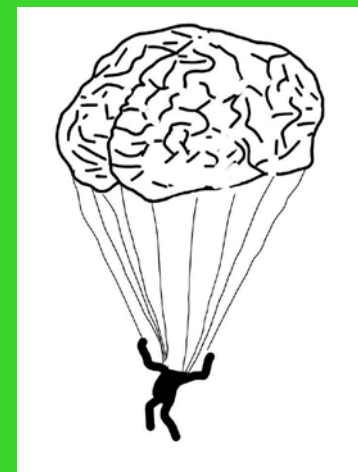
9. listopadu 2016

27. listopadu 2016

20. prosince 2016

28. prosince 2016

Posti

O SPÁNKU A PSANÍ

Nejen nespavost, ale také akcelerace, rytmus, spekulace, teorie, fikce, budoucnost, samotné psaní a neustálá sebereflexe prorůstají touto knihou. Nejde ani tak o témata nebo jen problémy, o kterých by dnes bylo třeba psát – jde spíš o samotnou aktivitu psaní a nespavosti, o její specifický rytmus, čas, ale i etiku. Nespavost tak není knihou s určitým obsahem či zaměřením, je spíše experimentem a mechanismem, jak uvést některé momenty současnosti do pohybu.

Nyní, na okraj knihy, tak ani nejde o to podat shrnutí, závěrečné slovo či doslov, ale spíš o úrok, změnu perspektivy a hlavně tempa, tak abych otevřel přece jen stabilnější a čitelnější půdu pod nohama, abych zformulovat alespoň určitý celek pro jednotlivé fragmenty nebo našel vhodný kontext pro nevhodný text.

Je třeba přesněji umístit téma či metaforu – *Nespavost*; ale také formu, která se s ní proplétá – *samotné psaní a forma fragmentu s jeho specifickým rytmem*; a nakonec také východisko a filosofickou úroveň –

vztah teorie a fikce, času a akcelerace. Právě to jsou nejdůležitější problémy a pojítka, která bych nyní chtěl rozvést. Všechny tři problémy přitom mají svou dlouhou a vzájemně propojenou tradici. Nemohu zde poskytnout historii ani reprezentativní přehled; pokusím se alespoň o východisko a snad také o malé vyjasnění, o určitý „post“.

POLITIKA SPÁNKU

„Planeta se stává non-stop pracovním prostředím, nebo neustále otevřeným obchodním domem neomezených možností, úkolů, výběru a odlišností. Nespavost je stavem, ve kterém produkce, konzumace i vyhazování přichází bez přestávek, a urychlují tak vyčerpání života a vyplývání zdrojů.“

Jonathan Crary⁰¹

Nespavost má svou vlastní a bohatou historii. Její vliv a zmínky o ní najdeme v antických mýtech a eposech, Shakespearových dramatech i v bezpočtu románů nebo filmů. Můžeme tak sledovat nespavost spojenou s láskou a tragickými vztahy, například když

01 Jonathan Crary, 24/7. London: Verso, 2014, s. 17.

Penelopa čeká na Odyssea (Homér) nebo když se Médea strachuje o Iásona a pomáhá mu získat zlaté rouno (Eurípidés), ale také známe vzájemnou nespavost, která spojuje zakladatele Říma Aenea a kartaginskou královnu Dídó (Vergilius).⁰² Podobně se nespavost pojí i se smrtí a vraždou, trpí jí Brutus, než se odhodlá zabít Caesara, nebo naopak představuje trest v podobě výčitek svědomí jako Macbetha po úkladné vraždě (Shakespeare).

Noc jako svérázný horizont času se ale otevírá až spolu s industrializací, urbanizací, modernizací a ještě konkrétněji s rozšířením veřejného osvětlení a vznikem nočních klubů na konci 19. století. Noční život a stále se rozšiřující problémy se spánkem jsou jedním z intimních symptomů akcelerace společenského života vlivem technologických a ekonomických tlaků. Čím dál tím víc se nespavost stává symptomem akcelerace a manipulace naším časem a biorytmem.

⁰² Viz např. první kapitulu knihy Eluned Summers-Bremner. *Insomnia: A Cultural History*. London: Reaktion Books, 2010.

Ale je to teprve nedávno, co se spánek stal velmi diskutovaným a dokonce politickým problémem. Žijeme uvnitř společenského a ekonomického systému, který vyvíjí neustále se zvyšující tlak na rytmus našeho života a tedy i na spánek. Pozdní kapitalismus, neoliberalismus, postfordismus, jakkoli tento systém budeme nazývat, se tradičně opíral o negativní politiku spánku. Moderní filosofové jako Descartes, Hume i Locke,⁰³ stejně jako Henry Ford nebo například Margaret Thatcherová byli známí svým odporem ke spánku,⁰⁴ tedy k promrhanému času, který by jinak mohl být stráven ekonomicky či filosoficky produktivní aktivitou. Jako by spánek byl překážkou v projektu. V neoliberální kultuře tak funguje určitý étos „wake-up-ismu“.⁰⁵

Dnes se naopak věnuje čím dál větší pozornost negativním důsledkům tohoto tlaku na naši práci, čas a spánek. Vzniká celá řada pozitivních politik spánku a odpočinku, ať již

⁰³ J. Crary. *24/7*, s. 12.

⁰⁴ Viz např.: Alexei Penzin. *Rex Exsomnia: Sleep and Subjectivity in Capitalist Modernity*. Berlin: Hatje Cantz, 2012, s. 6.

⁰⁵ Alexei Penzin. „Chapter 7“. In: Danilo Correale (ed.). *No More Sleep No More*. Berlin: Archive Books, 2015, s. 02:16:29.

jde o spánkové laboratoře a léčbu poruch spánku, upozornění na nehody způsobené nedostatkem spánku, kulturu prokrastinace a memů, nebo třeba filosofii zpomalování.⁰⁶ Tato strategie se pokouší klást překážky tlaku na stále rychlejší a kontinuálnější čas, ať již se jedná o technologie, práci, či konzumerismus, a chápe spánek také jako jakousi přirozenou bariéru kapitalismu.

KRITIKA NESPAVOSTI

„(...) spánek není jednoduše problémem, ale východiskem pro uvažování o celé řadě jiných otázek i problémů života a existence v pozdně moderním světě.“

Simon Williams⁰⁷

Mimo útok a obranu, mimo negativní a pozitivní vztah vůči spánku nakonec můžeme přistoupit i k reflexivnímu či kritickému přístupu. Jeho příkladem mohou být především knihy *24/7* Jonathana Craryho

⁰⁶ Carl Honoré. *In Praise of Slowness: How a world Wide Movement is Challenging the Cult of Speed*. London: Orion Books, 2004.

⁰⁷ Simon J. Williams. „Chapter 4“. In: Danilo Correale (ed.). *No More Sleep No More*. Berlin: Archive Books, 2015, s. 01:22:02.

a *Politics of Sleep* od Simona Williama⁰⁸, ale také kratší texty Alexeie Penzina,⁰⁹ které představují zcela klíčové a přitom velmi přístupné příspěvky k současné problematice spánku. Obě knihy se snaží popsat, jakým způsobem je temporalita našeho života podřizována ekonomickým a systémovým tlakům, které můžeme označit podle názvu obou knih jako režim *24/7* nebo jako *politiku spánku*.

Crary se snaží ukázat obecné rysy režimu času, který nazývá *24/7*, a spíše popularizovat celou problematiku. Jde o vznik „času bez času“,¹⁰ tedy temporality, která je motivovaná co možná nejhladší převoditelností času, možností dělat kdykoli jakoukoli aktivitu, především co se týče práce a konzumu. Pokud můžeme mluvit o akceleraci času, pak to rozhodně není „lineární vývoj inovací“, ale mnohem složitější proces expanze, dislokace a zmnožení možností.¹¹

⁰⁸ S. J. Williams. *The Politics of Sleep: Governing (Un)consciousness in the Late Modern Age*. London: Palgrave Macmillan, 2011.

⁰⁹ Např.: Penzin. Rex Exsomnis; „Chapter 7“. In: Danilo Correale. *No More Sleep No More*. (viz výše).

¹⁰ J. Crary. *24/7*. s. 29.

¹¹ *Ibid.*, s. 43.

Williams nabízí hlubší analýzu spánku a jeho vztahu k politice, práci a kapitalismu. Ukazuje nejen souvislost spánku a kapitalismu, ale především to, jakým způsobem se spánek a ospalost stávají důležitými politicky i morálně; jakým způsobem vytvářejí formy, jimiž se stáváme sami sebou¹² v procesech, které například Michel Foucault nazývá „(sebe) vláda“ [*gouvernementalité*]¹³ nebo Gilles Deleuze „společnost kontroly“.¹⁴ Rozpracovává také různé přístupy k problematice spánku, aby formuloval kritické reflexivní východisko, které nechápe spánek ani negativním (wake-up-ismus), ani pozitivním prizmatem (spánek jednoduše chápaný jako obrana proti kapitalismu).

Spánek, který se zdál být zcela soukromou záležitostí, je vpleten do politického rytmu práce a odpočinku, soustředění a uvolnění. Nejde přitom jenom o útok na spánek nebo

¹² S. J. Williams. *The Politics of Sleep*. s. 31.

¹³ Michel Foucault. *Governmentality*. In: Graham Burchell – Colin Gordon – Peter Miller (eds.). *The Foucault Effect: Studies in Governmentality*. Chicago: University of Chicago Press, 1991, s. 87–104.

¹⁴ Gilles Deleuze. Rex Exsomnis; „Postscript on the Societies of Control“. *October* 59, 1992, s. 3–7.

jeho obranu (pozitivní a negativní přístup), ale mnohem spíše o režim, v němž je spánek dávkován, o rytmus, který rámuje naše možnosti. Spolu s Williamsem tak můžeme říci, že spánek a jeho absence tedy nejsou oním samotným problémem, ale naopak východiskem, skrze nějž můžeme o současných problémech uvažovat.

NESPAVOST PO FENOMENOLOGII

„Nemožnost roztrhnout zaplavující, nevyhnutelné a anonymní šumění existence se zvláště projevuje v určitých momentech, kdy se nemůžeme dočkat spánku. Bdíme, ač už nemáme nad čím, a přestože není žádný důvod ke bdění. Holý fakt přítomnosti tíží: jsme spjati s bytím, nuceni být.“

Emanuel Lévinas¹⁵

Nespavost není jen absence spánku ani jeho porucha. Je oním *Jiným (the Other)* spánku, otevírá místo, které se vymyká každodennímu rytmu. Emanuel Lévinas, filosof, jenž se tomuto problému věnoval možná nejvíce, chápe nespavost dokonce jako

¹⁵ Emanuel Lévinas. *Existence a ten, kdo existuje*. Praha: OIKOYMENH, 2009, s. 55.

specifický a důležitý vztah k bytí. Vychází z Heideggerova pojmu neosobního bytí – *es gibt*. Podle Heideggera je to prázdná, nehybná přítomnost a jako taková je nám vlastně nepřístupná. Představuje danost existence. Naopak podle Lévinase se neosobního bytí, které „se dává“ [*es gibt – il y a*], musíme zbavit, abychom mohli „autenticky“ existovat. Navíc tvrdí, že s neosobním bytím jsme konfrontováni právě ve chvílích nespavosti.¹⁶

Nespavost je stavem, kdy jsme vzhůru „bez důvodu“. Naše vědomí není vědomím něčeho, ale vztahuje se právě k prázdné přítomnosti. Podle Lévinase jsme v „zajetí bytí“. Zatímco například podle Edmunda Husserla je naše vědomí vždy „vyplněno“ určitým obsahem, pro Lévinase můžeme sestoupit hlouběji k prázdnému vědomí. Právě ve stavu nespavosti jsme podle něj v určitém privilegovaném vztahu k bytí. Ten je ale negativní – jde o bytí neosobní, se kterým se musíme konfrontovat, abychom z něj vydobyli „naše“ osobní bytí.

16 Ibid., s. 56.

Zdá se, že fenomenologie se vyvíjela od epistemologického zaměření (Husserl) nejen k existenciálnímu (Heidegger), ale také směrem k etickému (Lévinas). Vědomí již není neutrálním prostorem fenoménů (Husserl), ani vždy-jíž zapuštěným pobyttem (Heidegger), ale musíme skrze něj zápasit v konfrontaci s bytím (Lévinas). Právě tento agonistický prvek zápasu je pro mou knihu klíčový.

Jsem přesvědčen, že dnes vnímáme nespavost mnohem méně pod vlivem Lévinasova fenomenologického a existenciálního nánosu. Není událostí „bytí“ nebo obecně existenciální zkušeností. Mnohem více je součástí běžného rytmu každodennosti a našeho potýkání se s rychlostí a problémy dneška. Ale právě v tom spočívá současná konfrontace s oním neosobním bytím – *es gibt – il y a*. Jako kdyby naše současnost mnohem více zápasila s různými a různoběžnými tempy (biologickým, pracovním, technologiemi zprostředkovaným). Jako kdyby nespavost již nebyla věcí zastavení a stáze, ale spíše vystoupením z rytmu a stále akcelerujícího tempa.

Nicméně to možná není tak, že by dnešek byl méně „existenciální“ a více každodenní nebo ekonomizovaný. Spíše naopak, jako by se existenciální perspektiva, jak ji známe z fenomenologie Husserla, Heideggera i Lévinase, ukazovala být historickou a filosofickou konstrukcí ve vztahu k naší současnosti. Jako by jejich myšlení odpovídalo jinému času či rytmu, než je ten náš.

Nespavost se tak nestává, alespoň pro mě, momentem nějakého (existenciálního) vhledu a prozření. Je spíše naopak jistým vystřízlivěním, dekonstrukcí vážnosti a samozřejmosti mé identity i filosofie. Nespavost je také spojena s formováním času či rytmu života; stává se případnou metaforou a vodítkem uvažování o současnosti, ale i vztahu času a psaní.

PSANÍ A NEPSANÍ

„Stručně řečeno, haiku nás učí umění říkat Já, ale je to Já psaní: Já píšu Já, tedy Já jsem.“

Roland Barthes¹⁷

Psaní neznamena nic jiného než způsob, jak se s touto zkušeností vyrovnat, jak odpovídat podmínkám a tlaku. Vůbec nejde o psaní knihy nebo o psaní v tradičním slova smyslu. Nemám zadání, cíl ani koncept. Psaní se uvolňuje na stránky tak, aby sledovalo spíše různé rytmy než významy a příběhy. Samozřejmě, že tento způsob psaní má svou vlastní tradici. Vychází z žánrů, jakými jsou fragment, deník, citáty, ale snad také korespondence a moralismy.

Přitom jde o psaní, které se chce vyvázat z jakýchkoli „žánrových“ a vůbec formálních pravidel. Psaní v co možná nejčistší formě. Psaní je totiž vždy otázkou určité ekonomie – musíme pracovat s očekáváním, s nároky nakladatele, s procesem redakce, a především vždy píšeme pro nějakého čtenáře.

¹⁷ Roland Barthes. *The Preparation of The Novel*. New York: Columbia University Press, 2011, s. 66.

Ale tradice psaní, o kterou mi jde, se snaží z těchto souvislostí maximálně vyvázat. Osvobodit psaní pro samotné psaní.

Všechny zmíněné formy, od fragmentů přes poznámky až po „posty“ ze sociálních sítí, také kladou důraz na spojení mezi autorem a samotnou aktivitou (nikoli obsahem) psaní. Nejde ale o (auto)biografie, ty jsou podřízené vytváření (sebe)obrazu. Psaní zde není svědkem, nepíšeme „o“ někom. Já a psaní nelze tak jednoduše oddělit. Jde tedy o způsob psaní, který se snaží obejít schéma reprezentace – píšu „o“, píšu „aby“. Roland Barthes, na jehož dílo se můžeme dívat jako na snahu takové psaní hledat, parafrázuje Descartovu filosofickou frázi: „Já píšu *Já*, tedy *Já* jsem.“¹⁸

Psaní také musí být předmětem touhy: psaní se musí stávat touhou a naopak. V tradiční ekonomii textu přitom píšeme kvůli něčemu a pro někoho: protože jsme „spisovatelé“, abychom publikovali výsledky výzkumu, protože chceme něco říct,

¹⁸ Ibid., s. 66.

nebo dokonce ovlivnit. Zmíněná tradice psaní vzdoruje této instrumentalizaci, tomuto psaní pro něco tím, že mimo psaní nechce nic dalšího. Myšlení, psaní, produkce a touha se stávají zcela souřadnými. Já – touha – psaní. Maurice Blanchot, který se k takovému psaní přibližuje intimněji než další autoři, píše: „Touha psát, psaní touhy. Touha poznávat, poznávat touhu.“¹⁹

Psaní se tak stává negativním, stává se nepsaním. Jde o to nepsat knihu, ale věnovat se psaní. Produkci vlastního já skrze psaní. Musíme odmítnout nároky textu, formátu a vůbec všeho mimo psaní samotné. Myslím si, že tento způsob psaní není zcela dosažitelný, také proto jde o nepsaní. Ale lze se mu přibližovat různými přístupy a stezkami. Můžeme je vybíjet v násilí myšlení (Friedrich Nietzsche), nebo naopak orientovat dovnitř, nikoli kvůli intimě nebo zpovědi, ale vzhledem k prázdnu a abstrakci (Franz Kafka), takové nepsaní může být humorné (Jorge Luis Borges) i skrz na skrz melancholické (Paul Valéry). Nepsaní může

¹⁹ Maurice Blanchot. *The Writing of the Disaster*. Lincoln: University of Nebraska Press, 1995, s. 42.

mít ambice a dokonce i politické a filosofické cíle (Guy Debord), ale zároveň si musí uvědomovat pasivitu psaní, prostor klidu a stažení se (Maurice Blanchot).

Jednu z nejzajímavějších koncepcí takového psaní představil Roland Barthes ve svém semináři na Collège de France, publikovaném až roku 2003 jako *Příprava románu*. Toto téma se však objevilo mimo jiné i v autobiografických fragmentech *Roland Barthes o Rolandu Barthesovi*, nebo také v knize *Fragmenty milostného diskurzu*.²⁰ Klíčové je, že Roland Barthes nenapsal román, přestože touží psát. Ale formuluje „přípravu románu“, ohledává podmínky možnosti samotného psaní a touhy po psaní – „[*Vouloir-Écrire*] = přístup, úsilí, touha“.²¹

Ve svém zkoumání přítom naráží na celou řadu problémů, které se proplétají i touto knihou. Neustále se vrací k tématu touhy či lásky, speciálně lásky ke světu, ke kterému

²⁰ Roland Barthes. *The Preparation of The Novel; Roland Barthes o Rolandu Barthesovi*. Praha: Fra, 2015; R. Barthes. *Fragmenty milostného diskurzu*. Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2007.

²¹ Ibid., s. 8.

se vztahujeme skrze psaní (právě proto má samotná aktivita psaní etickou a ontologickou relevanci),²² nebo k proplétání já a spání („Já píšu Já, tedy Já jsem.“).²³ Ale vychází také z problému fragmentárnosti psaní i samotného já (já je fragmentární, protože potřebuje psaní, aby samo sebe vyjádřilo, tedy i psaní je fragmentární).²⁴ Stejně jako subjektivní a ontologickou rovinu psaní rozebírá i jeho temporalitu. Jde především o přítomnost a její reflexi (psaní není „o“ přítomnosti, ale mnohem spíše dává zážitek přítomnosti samotného psaní a myšlení),²⁵ ale také o budoucnost (psaní jako „pro-jekt“, jako „protenzivní“, neukončený, celoživotní proces nasměrovaný k „prázdné“ budoucnosti).²⁶

²² Ibid., s. 14, 163.

²³ Ibid., s. 66.

²⁴ Ibid., s. 18.

²⁵ Ibid., s. 17.

²⁶ Ibid., s. 149.

„Náš svět až příliš mluví a zároveň nemá co říci: je zbavený pozitivních tvrzení.“

*The Invisible Committee*²⁷

Psaní v této perspektivě není otázkou stylu, poetiky, estetiky (*jak psát*) či ekonomie (*o čem, pro koho psát*), ale otázkou etiky. Ne snad ve smyslu normativní etiky dobrého a špatného (psaní či života), ale vzhledem k etice jako způsobu života, jako étosu a zodpovědnosti (za psaní). Zároveň nejde o osobní věc, kontext deníku je v tomto ohledu velmi zavádějící. Jde o věc skrz naskrz politickou.

V tomto ohledu si stačí uvědomit roli a podmínky současné intelektuální práce. Na jedné straně dnes prožíváme stále akcelerující rozvoj vědy, výzkumu a v jistém směru také kultury a umění. Publikujeme neustále rostoucí množství textů, výstupů a dat. Na druhé straně vede exploze textů i kontextů, diskurzů a kódů k inflaci

²⁷ The Invisible Committee. *Now*. South Pasadena: Semiotext(e), 2017, s. 15.

a hlavně krizi jejich sdílení. To znamená, že čím více textů a jejich diskurzivních podmínek máme, tím hůře se mezi nimi orientujeme a obtížněji je sdílíme.

Přitom nesmíme zapomínat na vcelku banální věc: texty nejsou samoučelné, podílejí se na kulturní komunikaci a utváření hodnotových rámců. Právě takové texty potřebujeme. Nejde ani o rigorózní výzkum (pode aktuálních odhadů je čtenost akademických článků zcela mizivá),²⁸ ani o popularitu. Jde o jazyk, který by držel tempo s naším odcizováním, ale také o jazyk, který má svůj náboj a svůdnost. Podobným způsobem například Franco Bifo Berardi volá po erotice jazyka.²⁹

Každý jiný problém se mi zdá zástupný, alespoň v naší sféře umění, výzkumu a akademické práce. Tím problémem je otázka:

²⁸ Viz např.: Richard Van Noorden. „The science that's never been cited“. *Nature, International journal of science*. [online]. Dostupné na: <https://www.nature.com/articles/d41586-017-08404-0>. V českém prostředí např.: Zdeněk Smutný, Václav Řezníček, Predátorští vydavatelé s otevřeným přístupem k obsahu a další nebezpečí pro současnou vědeckou komunitu. *Acta Informatica Pragensia*, 2015, 4(2), s. 182–200. Dostupné online: <https://aip.vse.cz/pdfs/aip/2015/02/06.pdf>

²⁹ Franco Bifo Berardi. *The Uprising: On Poetry and Finance*. Los Angeles: Semiotext(e), 2012.

Jakým způsobem psát a mluvit spolu? Jakým způsobem přenášet zprávy ve chvíli, kdy každá zpráva je výbušná (every news is breaking news)? Jak rozumět a vytvářet osobnosti v situaci, kdy každá osobnost musí být (mikro)celebritou?

Bylo by naivní myslet si, že na tyto otázky můžeme najít odpověď; jsem přesvědčený, že nelze najít jednoznačnou či trvalou odpověď. Stejně jako nelze najít trvalý zdroj konsensu v demokratických společnostech, nemůžeme mít nikdy absolutní jistotu ani co se týče psaní, sociální funkce jazyka nebo produkce vědění. Na místo odpovědi lze ale vyvíjet neustálou aktivitu, snahu porozumět; přizpůsobovat se, ale nepodřizovat podmínkám. Můžeme se starat o náš sdílený jazyk a mluvit spolu.

A psát.

RYTMUS A AKCELERACE

„Touha psát, psaní touhy. Touha poznávat, poznávat touhu.“

Maurice Blanchot³⁰

Problém je nepochybně mnohem složitější. Pokud musíme klást odpor vůči formám a kanálům, které odcizují náš jazyk – ať již jde o reklamní laviny, příručky seberozevoje, které naše návyky i jazyk podřizují požadavkům produktivity, nebo například současné romantické komedie, které obvykle reprodukuje stereotypní genderové a mocenské role –, nesmíme jazyk a psaní konzervovat, vracet se k „tradičním“ hodnotám. Naopak je nutné držet krok s odcizujícími silami jazyka; je třeba pochopit, a nikoli odsoudit sociální sítě a využít jejich logiku pro smysluplnou aktualizaci našeho jazyka.

Možná právě toto je smysluplné východisko takzvaného akcelerationismu. Když vynecháme obvyklou genealogii – od takzvaného pravicového akcelerationismu Nicka Landa (akcelerovat kapitalismus jako formu

³⁰ Maurice Blanchot. *The Writing of the Disaster*. Lincoln: University of Nebraska Press, 1995, s. 42.

intelligence) až po levicový akcelerationismus Nicka Srniceka a Alexe Williamse (využit technologie pro emancipaci, nikoli pro kapitál) –, můžeme tento myšlenkový proud chápat jako snahu sledovat proměnu technologických, ekonomických a společenských podmínek a přizpůsobovat jim naši kritiku.

To znamená nejen kriticky reflektovat konkrétní problémy, ale mnohem spíše chápat jejich kontext a rytmus. Tím samozřejmě nemyslím jen nějakou citlivost k širším souvislostem, ale radikálně jinou perspektivu. Tak jako v případě nespavosti výše je třeba ji chápat nikoli jako vlastní problém, ale jako perspektivu k obecnějším souvislostem moderních společností. Obrat k času, kontextu a rytmu přitom znamená, že odmítneme řešení v užším slova smyslu. Nespavost, stejně jako třeba krizi konsensu uvnitř současných demokratických společností, nelze jednoduše vyřešit.

V tomto ohledu se mé chápání *akcelerationismu* (kritiky současnosti postupující jejím tempem) pojí s *agonismem* (odmítnutím jakkoli trvalých řešení či univerzálních

pravd mimo historický kontext).³¹ Nemůžeme dosáhnout univerzální metaperspektivy, definitivního celospolečenského konsensu, nelze dojít na konec dějin. Ale naopak, je třeba zprostředkovávat mezi našimi různými perspektivami; společenský konsensus je nutné neustále obnovovat a vyjednávat; jsme neustále uvnitř dějin. Tedy opět: to, co můžeme dělat, je starat se o svůj jazyk, o psaní, ale také o čas, nebo přesněji o temporalitu, časovost společenských problémů a procesů. Jde o formulování chronopolitiky³² naší současnosti.

Akcelerace ale vůbec neznámá nějaké urychlování. Každopádně by bylo přinejmenším naivní tvrdit, že jednotlivci mají, nebo mohou akcelerovat třeba kapitalismus. Jde o to vůbec situovat naše jednání

³¹ Viz: Chantal Mouffe. *The Democratic Paradox*. London: Verso, 2000; Chantal Mouffe. „Agonistic Democracy and Radical Politics”. *Pavilion: Journal for politics and culture*. [online]. Dostupné na: <http://pavilionmagazine.org/chantal-mouffe-agonistic-democracy-and-radical-politics/>; Theodor Adorno. *Minima Moralia*. Praha: Academia 2009, s. 76.

³² Tento pojem využívá podobně jako „spekulativní komplex času”: Armen Avanesian – Suhail Malik. „The Speculative Time-Complex”. *Dismagazine* [online]. Dostupné na: <http://dismagazine.com/blog/81218/the-speculative-time-complex-armen-avanesian-suhail-malik/>. Viz také: Armen Avanesian. *Miamification*. Berlin: Merve Verlag, 2017, s. 7. Dále např.: Filip Vostal. *Accelerating Academia: The Changing Structure of Academic Time*. London: Palgrave Macmillan, 2016.

a problém v čase a tempu současnosti. A to s vědomím neustálého zápasu, bez nároku na trvalé odpovědi. Tato kniha se snaží postupovat právě touto logikou, opřenu o přerývaný rytmus datovaných zápisků, fragmentů, nedopovězených situací, myšlenkových polotovarů a teoretických surovin.

SPEKULACE, TEORIE A FIKCE

„Tato kniha bude jiná, a také já se chci, skrze tuto knihu, opět stát jiným.“

Armen Avanesian³³

Dalším klíčovým pojmem, catchwordem, jakousi filosofickou zkratkou, která prostupuje současným myšlením a uměním již delší dobu, je nepochybně *spekulace*. Je více než jen zajímavé, že tento pojem se do různých disciplín vrací pod vlivem finančního sektoru a financionalizace světa kolem nás – co možná nejefektivnější redukce a pře-

³³ Armen Avanesian. *Overwrite Ethics of Knowledge – Poetics of Existence*. Berlin: Sternberg Press, 2017, s. 19.

vodu všech ostatních hodnot na finanční instrumenty. Pokud si dovolíme obří zjednodušení, můžeme tvrdit, že zatímco dominantní (intelektuální) operací ve filosofii 20. století byla kritika (od marxismu přes kritickou teorii až po poststrukturalismus),³⁴ v 21. století můžeme sledovat různé návraty ke spekulaci. Ať už jde o otázku samotného bytí (spekulativní realismus, objektově orientovaná ontologie ...), fikci (Reza Negarestani), umění (postinternet, projekty orientované na budoucnost), časovosti, anebo poetiky (Armen Avanesian).

Různé spekulace, finanční, politické, ale i filosofické, poukazují na to, že dnešní problémy jsou spojené s velmi různorodými měřítky a časy, s temporalitou zdaleka se vymykající jednoduché přítomnosti. Stejně jako akcelerace, také spekulace je

³⁴ I přes velké zjednodušení a rozostření pojmu kritiky si myslím, že od Kantovy kritické filosofie a speciálně od jeho kratičkého textu *Co je osvícenství?* nebo například od Marxova a Engelsova spisu *Svatá rodina* s nadneseným podtitulem „Kritika kritické kritiky“ lze mluvit o obecném – kritickém – přístupu k problému současnosti. Ten přetrvává a spíše se zpěsňuje od Kanta přes marxismus a kritickou teorii až po poststrukturalismus, který momentálně na západních univerzitách stále převládá. Viz Immanuel Kant. Odpověď na otázku: Co je to osvícenství? *Filosofický časopis* 41/3, 1993, s. 381–390.

operací vzhledem k chronopolitice našich společností, ať jde o zlomky vteřin při *high frequency trading* nebo výpočetní kapacitu procesorů, nebo naopak nesmírně dlouhý čas geologických procesů, které lidská činnost kriticky zasáhla (Antropocén).³⁵

Ale nejde jen o měřítko a škálovatelnost [*scaling*] našeho jednání a orientace, ale také o jejich sílu, tak jako v případě finanční spekulace a korporátních strategií. Abychom dostáli těmto podmínkám a udrželi s nimi, alespoň teoreticky, krok, musíme jejich mechanismy nejen kritizovat, ale také využít. Abychom vůbec rozuměli procesům, jejichž jsme součástí, je třeba se „naladit“ na jejich časovost; umět si alespoň představit rozměr, který je jádrem jejich významu, úspěchu i síly při proměnách našich společností. Musíme tedy ve specifickém smyslu spekulovat.

Když se konečně podíváme blíže, čím spekulace vlastně je, můžeme opět velmi jednoduše načrtnout dvojici skutečnosti

³⁵ Pro bližší sondu do vztahu antropocénu a umění doporučuji: T. J. Demos. *Against the Anthropocene: Visual Culture and Environment Today*. Berlin: Sternberg Press, 2017.

a fikce, aktuálního a virtuálního, danosti a nedanosti [*given and nongiven*]. Spekulace není jen přechodem od skutečnosti k fikci, od přítomnosti k budoucnosti, ale mnohem spíše smyčkou, která může od aktuálního, přítomného momentu spekulace odhlížet vzhledem k virtuálnímu a budoucímu, a tím se opět vracet a proměňovat naši orientaci a možnosti v rámci aktuálních, přítomných podmínek. Spekulace je nejen manipulováním, ale také zkoumáním a rozšiřováním podmínek možnosti. Pokud tedy pocítujeme odcizující síly, jakými jsou vzrůstající nerovnost, kapitál, financializace, ekologická krize a různé další formy ohrožení, pak se nemůžeme pouze obracet zpět, k národním, moderním nebo předmoderním sentimentům, ale je třeba prozkoumat a využít dynamiku odcizení.³⁶

V tomto chápání vědění přitom nejde o dělení na empirické a humanitní či spekulativní vědy. Nesmíme zapomenout na etymologii

³⁶ Typickým pokusem je v tomto směru Xenofeminismus, viz: Laboria Cuboniks. *Xenofeminismus: Politika odcizení*. In: Václav Janoščík, Lukáš Likavčan, Jiří Růžička. *Mysl v terénu: Filosofický realismus v 21. století*. Praha: VVP AVU – Display, 2018, s. 173–183.

– římské *speculatio* je překladem řeckého filosofického pojmu *theorein*, nazírat...

Jistý prvek spekulace, před-pokladu je v každé teoretické práci. Jak se již mnohokrát ve filosofii i vědě ukázalo, nelze jen objektivně empiricky sledovat či zaznamenávat objektivní fakta.³⁷ Samotná skutečnost našeho pozorování již nějak přizpůsobuje a mění skutečnost, kterou chceme studovat, ať jde o psychiatrii,³⁸ nebo o kvantovou fyziku.³⁹ Pokud sledujeme jakýkoli fenomén, máme vždy již nějaké předporozumění, které formuje to, co vidíme.⁴⁰

Tato pozice má v současném myšlení i umění mnoho různých využití a důsledků. Jedním z nejdůležitějších, nejen pro přítom-

³⁷ Viz např.: Donna Haraway. „Situated Knowledges: The Science Question in Feminism and the Privilege of Partial Perspective”. *Feminist Studies*. 14/3, 1988, s. 575–599; Bruno Latour. *Science in Action*. Cambridge: Harvard University Press, 1987.

³⁸ Viz např.: Michel Foucault. *Dějiny šílenství*. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 1994.

³⁹ „Quantum Theory Demonstrated: Observation Affects Reality”. *Science Daily* [online]. Dostupné na: <https://www.sciencedaily.com/releases/1998/02/980227055013.htm>

⁴⁰ Viz např. Steven Shaviro. *Arsenic Dreams*. In: Julieta Aranda – Anton Widokle – Brian Kuan Wood. *e-flux Supercommunity*. London: Verso, 2017, s. 32. Ale také: Vít Bohal – Dustin Breitling – Václav Janoščík. *Reinventing horizons*. Praha: Display, 2016, s. 1–2.

nou knihu, je návrat fikce do teorie. Zatímco moderní věda byla tradičně zcela oddělena od fikčních narativů, dnes právě fikční texty a vyprávění představují výrazný impuls zejména v rámci filosofie. Samozřejmě jde také o čtenáře a o recepční limity filosofie, která ve své akademické formě zapadla do velmi technického diskurzu a dokáže oslovit jen zcela exkluzivní publikum. V tomto směru je nutné se (znovu) věnovat formám současných narativů, a to nikoli jen „vědecky“, například tak jako naratologie, ale spíše ve smyslu experimentování s formou a popularizační nebo transformativní funkcí vědění. V poněkud užším smyslu pak fikce vrací do hry virtuální a spekulativní rovinu.

Psaní, jak je o něm řeč zde, tedy psaní nikoli ve smyslu techniky záznamu, ale jako eticky zatížená aktivita, je psaním proti našim podmínkám, spekuluje a odjišťuje naše prostředky vědění, jako by to byly zbraně v zápase o současnost [*weaponize knowledge*].

„Nespavost vytváří přebytek myšlení, podobně jako zasíťovaný svět vytváří přebytek informací, obrazů a interaktivních možností, ale ani náš svět, ani nespavost, kterou s sebou přináší nám nepomáhají se vyrovnat s tímto neustále se zvětšujícím přebytkem.“

*Eluned Summers-Bremner, *Insomnia: A Cultural History*⁴¹*

Všechny tyto prvky, kontexty a klíčová slova přitom netvoří nějakou metodu nebo nástroj v jednoduchém slova smyslu. Jsou spíše polem pro experimentování a prostředkem rozvíření a útoku na hodnotové, symbolické nebo narativní řády. Stejně tak přítomná kniha není ani úplná, ani reprezentativní, ani jednoznačná. Naopak, nelze ji ani přijmout, ani jednoduše odstrčit. Jde o to pokračovat. Chápat psaní jako závažek a zápas o jazyk.

Zdá se mi, že jde o knihu příliš jednoduchou i příliš komplikovanou a přerývanou. Možná bude jen obtížně hledat čtenáře, který dokáže odpustit na jedné straně balancování s banalitou a patosem a na dru-

⁴¹ Eluned Summers-Bremner, *Insomnia: A Cultural History*. London: Reaktion Books, 2010, s. 133.

hé straně intelektualismy a filosofickou ekvilibristiku. Každopádně jde o experiment, kam až lze napsat dynamiku textu; do jaké míry lze formu knihy podřídít dynamice psaní, souvislost příběhu rozrytým rytmem fragmentu a neustálého neukončování či nedopisování.

Tato guerillová, ne-li teoreticko-teroristická taktika mění roli psaní, ale i teorie a snad také fikce. Psaní již není zaměřené tolik na obsah, příběh a strukturu, jako spíše na formu, fragment a rytmus. Teorie se nesnaží být jednoznačná, hegemonní či neutrální, ale naopak mnohotvárná, minoritární⁴² a eticky zabarvená. Fikce pak není opakem faktu nebo dokonce pravdy, ale prostředkem jejich utváření. Není hrou fantazie, ale politiky.

Nespavost a (ne)psaní se tak, alespoň pro mě, stávají prostředkem uvolnění neuvěřitelného tlaku (prekarizace, deprese, komodifikace); možností adaptace na rytmus

⁴² Pojem „stávat se minoritním“ vytvořili Deleuze a Guattari ve dvou známých knihách: Gilles Deleuze – Félix Guattari. *Kafka. Za menšinovou literaturu*. Praha: Herrmann & synové, 2001; *Tisíc plošin*. Praha: Herrmann & synové, 2010.

akcelerace, chronopolitiky i ekonomické a kulturní kolonizace, na explozi diskurzů a infoobezitu,⁴³ na financionalizaci přírody a naturalizaci financí, na politickou neutralizaci a marginalizaci, na izolaci ostrůvků produkce vědění. Nespavost není absencí spánku, ale podmínkou, která spoluutváří naše současná já.⁴⁴ Abychom pokračovali v tom, co Foucault označuje jako „historickou ontologii nás samých“,⁴⁵ pak se musíme vyrovnat i s nespavostí.

Ve slavném výroku z relativně blízké knihy *Minima Moralia* Theodor Adorno tvrdí, když naráží na podobné kulturní a ekonomické tlaky, že „[f]alešný život nelze žít správně“.⁴⁶ To je něco, s čím se nemohu smířit. Raději bych se mýlil, než abych propadl

⁴³ Infoobezita je přitom termín známý již v šedesátých letech, viz: Bertram Myron Gross. *The Managing of Organizations: The Administrative Struggle*. Glencoe: The Free Press of Glencoe, 1964.

⁴⁴ Pojmy „naturalization of finance“ a „financialization of nature“ rozšířil zejména T. J. Demos. Viz např. T. J. Demos. *Decolonizing Nature, Contemporary Art and the Politics of Ecology*. Berlin: Sternberg Press, 2016. Podobně například Marizio Lazzaroto ukazuje, jak se dluh stává prostředkem subjektivace. Tzn. není jen vztahem mezi věřitelem a dlužníkem, ale konstitutivní politickou podmínkou. Maurizio Lazzaroto. *Making of the Indebted Man*. Los Angeles: Semiotext(e), 2012.

⁴⁵ Hubert L. Dreyfus – Paul Rabinow. *Michel Foucault: za hranicemi strukturalismu a hermeneutiky*. Praha: Herrmann & synové, 2002, s. 349.

⁴⁶ T. Adorno. *Minima Moralia*, s. 41.

cynismu a rezignaci na smysluplný život. Mohu alespoň psát.

Je příznačné, že v odstavci, který končí tímto slavným mottem, se Adorno věnuje i nedostatku spánku: „Nevyspalí lidé jsou vždycky k dispozici a bez odporu svolí ke všemu, bdělí a zároveň nevědomí.“⁴⁷

Je čas jít **spát**.⁴⁸

⁴⁷ Ibid., s. 40.

⁴⁸ Snad i zde jde o parafrázi. Odkaz na poslední slova Roye Battyho, vůdce replikantů v legendárním filmu Ridleyho Scotta *Blade Runner* (1972): „I've seen things you people wouldn't believe. Attack ships on fire off the shoulder of Orion. I watched C-beams glitter in the dark near the Tannhäuser Gate. All those moments will be lost in time, like tears in rain. Time to die.“ Jako kdyby spánek představoval odchod ze světa vědomí a techniky, starostí i kapitalismu. Viz např.: *Blade Runner – Final scene, „Tears in Rain“ Monologue* [video online]. Dostupné na: (HD) <https://www.youtube.com/watch?v=NoAzpa1x7jU>

Post II

1/18 For in much wisdom is much vexation, and he who increases knowledge, increases pain.

הַיָּסוּרִי תַעֲדֵה הַיָּסוּרִי סַעֲכֵ־בָר הַמֵּקֵחַ בְּרַב יָד הִי
בְּנֹאֲכָמ:

12/12 And more than they, my son, beware; making many books has no end, and studying much is a weariness of the flesh.

הַבְּרָה מִיִּרְכָס תּוֹשֵׁעַ רַחֲוֵה יִנְבַּ הַמְהֵמָה רַתְּיֹבִי
רָשָׁב תַּעֲנִי הַבְּרָה גַּתְּלוּ יָדָה וְיָא:

Portable document format *Fragmenty z pripravovanej knihy o nespavosti* som z Academie (alebo 3/4 #33 New Passé) čítal ešte predtým, ako sme sa s Václavom fyzicky spoznali. Už nekupujem knihy. Som zberateľom pé-de-efiek. Vedel som o ňom online, takže keď sme sa stretli, nemali sme pocit úplného zoznámenia sa. Skrz vedomosť o tom, čo kto číta, sme boli vzájomne vopred upovedomení, že zdieľame prináležitosti k určitým školám myslenia, mnoho ontologicko-politických i estetických inklinácií. Povedz mi, čo čítaš a ja ti poviem, kto si. A viaceré z tých škôl myslenia a ich jednotlivci, ktoré mám na mysli a Václav sa o ne vo svojej *Nespavosti* opiera, tiež fungujú interpersonálne predovšetkým iba na sieti. Polobdieť na sieti. To je jedna z dobrých zvestí o extrémnej externalizácii.

Na rozdiel od Václavovej insomnie, ja sám seba často nachádzam na metaforickej hranici narkolepsie – alebo, presnejšie – narkolepsia nachádza mňa. Som narkoleptický pri návaloch preimpulzovanej nadrozprestierateľnosti dáť morbidnej infobezitnej súčnosti. Teda potreboval by som iné farmaká ako on. Lenže moje telo samo produkuje tolko nor/adrenalínov, dopamínov, estrogénov a testosterónov, fenyletylamínov, dopamínov a oxytocínov..., že nemôžem brať už žiadne v syntetickej podobe. Vypínam. Autopilot ma vypína. Môj mozog vonkajším popudom mimeticky (reaktívne i reakcionársky) venuje dve tretiny času. Na nukleárneho „seba“ mám najmenej priestoru. Mediálna mimesis sa v normatívности uvádza ako kreativita. Kreativita je implikovaný predsudok. Kreativita (od neforemnej po uniformnú) je nadhodnotená, psychotická. Mám pocit, že sme v mnohom podobnými neurotikmi. Čo hýbe tebou? Potom niet pochyb o našej svornej náklonnosti k akcelerationizmu.

Václava a mňa spája plytký spánok i prízemná bdelosť, ale z opačných strán. Jedna komora má dva a viac vstupov/výstupov.

Mysel' je bikamerálna. Politikum je plurálne. Danosť je nevyhnutne schizoidná. Srdce tlčie v tme.

Narkolepsia ma chce uspať, ale jediné, čo vytvára, je chronické rojčenie a hypnagogické halucinácie. Halucinujem binárne súcno cez dáta médií a potlačený imperatív matky a otca. Halucinuje špecifikami, poruchami moja celá Soma (a nielen nejaký cerebrálno-literárny prospekt, akási otvormi prchavá Psyché / alebo Pneuma?). Nemôžeme byť zdraví. Môžeme byť iba viac či menej. Konštrukcia „ja“ nie je mojím majetkom a nie je pod mojou dostatočnou kontrolou ani tá performancia konštrukcie. „Ja“ je a nie „ja“ som. Je pod vládou vonkajších mediálnych infraštruktúr – Easterlingovej *Extrastatecraftu*.⁰¹

Chcem sa písaním zbaviť vybraných preludov bez toho, aby som musel obetovať asociatívne blúznenie, selektívne blúdenie, skopofilický flâneurizmus en bloc. Tulák po hviezdach. Chcem sa viac venovať „sebe“.

⁰¹ Keller Easterling. *Extrastatecraft: The Power of Infrastructure Space*. London: Verso, 2014

Písanie mi umožňuje môj mozog mimomórálne oklamať, aby si ich nenechával. Čo napíšem, si nemusím (si nemusí) pamätať. Už to nie je v klinickom „mne“. V texte som v krajine, ktorú „sám“ tvorím. Ona „ma“ pripomína „mne“. Katarticky externalizujem mentálne toxíny. Písanie je detox. Chcem písaním zdolávať tú nadimpulzovanosť bez toho, aby som si musel navrávať, že som z hypnózy zdravého rozumu unikol. Nie som purista. Svet je špinavý. Špina je normál. Čistota je normatívny predsudok. Zo špiny Boh skonštruoval golema Adama. A Hypnos zdieľa lože so svojím dvojčaťom Thanatosom. Spolu fajčia ópium. Morpheus (forma), Fobetor (strach) a Fantasos (predstavivosť) – bohovia snov sú deťmi Hypnosa. Keď zaspávame, nevieme, či sa ešte prebudíme a keď zomierame, nádejame sa ďalšieho rána.

Už x-týkrát (jednoducho) musím zopakovať tento citát:

Walter Benjamin na základe jedného z fotografických záznamov *Séance de rêve éveillé* (to rojčenie) Mana Raya, 1924, publikoval aj toto (môj voľný preklad):

„... do mystérií sa dostávame iba v úrovni, ktorú rozoznávame v každodennom živote, skrz skúsenosť dialektickej optiky, ktorá vníma každodennosť ako nepreniknuteľnú, nepreniknuteľnosť ako každodennosť. Najnáruživejší výskum telepatických fenoménov, napríklad, nás nenaučí viac o čítaní (čo je nevyhnutne telepatický proces), ako všedná iluminácia čítania o telepatických fenoménoch. Najnáruživejší výskum hašišových tranzov nás nenaučí viac o myslení (čo je nevyhnutne narkotické), ako všedná iluminácia myslenia o hašišových tranzoch. Čitateľ, mysliteľ, tulák [alebo flákač, pozn. aut.], sú také isté typy iluminátov, ako pojedáč ópia, rojko, extatik. A oveľa profánnejšie. A ani nespomeňme najotrasnejšiu zo všetkých drog – nás samých – ktorú požívame v osamotení...“⁰²

⁰² Walter Benjamin. „Der Sürrealismus. Die letzte Momentaufnahme der europäischen Intelligenz“. *Die Literarische Welt*. 1. 2. 1929; Walter Benjamin. *Abhandlungen: Gesammelte Schriften*. Zv. II/1. Berlin: Suhrkamp, 1977, s. 295-310.

Čo sú Václavove bloky textov? Fragmenty? Fragmenty konkrétna? Sú to sentence? Aforizmy? Maximá? Dogmy? Gnómy? Gnózy? Glosy? Axiómy? Encyklopédia (deti v kruhu) nespánku? Zápisky, záznamy? Poznámky? Apokryfy nelineárneho denníka? Ich asambláž? Ako môžeme nazvať denník noci? Nox, Nyx, Nichts. Sú to sample, vzorky, oneiromantické snímky (komory, kamery, oči), ukážky, výklady, show-cases? Niekedy je dôležité vedieť, čo čítam, aby som z toho mohol mať úžitok, nielen pôžitok. Ak lekársky predpis deklarujeme za báseň, básňou bude. Ak však pôjdeme s básňou do lekárne, nič nám nevydajú. To je definícia metafory. Metafora je jednosmerná. Prenesené zmysly. Niektoré entity musíme preniesť inam, aby prosperovali, aby sme ich zachránili. Už sa nebudú dať vrátiť. My budeme musieť za nimi chodiť. Prenos je zmena. Na antické pracovné nástroje (protézy) v etnografickom múzeu nesmieme siahať, iba sa na ne pozeráť. Pozeranie nám napovie, načo boli určené, ako sa používali. Nepotrebujeme žiadnu empirickú skúsenosť, lebo my chceme písať a nie obrábať chlieb. Alebo by sme aj chceli mať tú prax, lenže nemôžeme

stihnúť všetky. Prenesené „ja“ sa „mi“ iba podobá. Moja podoba je silnejšia ako „ja“. Chápať, žiť znamená zjednodušovať. Zjednodušovanie (z-jedno-dušo-vanie) je blízko individuácie. Znefunkčnený dizajn sa stáva dokumentom a umením. Čo je to ten popísaný papierik z pozostalosti umelca? Je to umenie, alebo len zoznam nákupu potravín? Cez vankúšiky konverzačných prstov realizujeme možnú konverziu hodnoty na cenu. Úžitok, nielen pôžitok, zážitok. Žiť.

Václavove bloky textov sa odohrávajú v prítomnosti. Všetky naraz. Iba ich dátumy rámujú ich iný čas. Všetky texty sú čítané v prítomnosti. Postrádajú však rok a aj tým sa stávajú transhistorickými, a ako tvrdil Kenneth Burke:

„... Život nie je ako dráma. Život je dráma...“⁰³

Mám sa vyvarovať príťažlivej ponuke nepísať o Václavovom textovom panoptiku, ale

⁰³ Kenneth Burke. „Dramatism and Development“. *Heinz Werner Lectures No. 5*. 21. Worcester: Clark University Press, 1972

asociatívne (entopticky) písať z neho (ako z rozbitého zrkadla) „sám o sebe“? Skoro každý filozof tak koná, keď ho výtvarník pozve napísať o ňom pojednanie. Nie som filozof. Práca výtvarníka je preň iba fertilným tkanivom jeho vlastného semena. Teda nepíše o hline (humus a human), ale z hlíny (napíňa *der Abgrund*). Produkuje nový pithos (nádeje) alebo golema. Texty, textúry, textílie, tkaniny, tkanivá. Nakoľko sa osobná mriežka / rozhranie (interface) podieľa na objektivite? Ako písal Quintus Horatius Flaccus (nasledovaný Michaelom Polanyim alebo Paulom Feyerabendom):

„Nullius addictus iurare in verba magiftri, Quo me cunque rapit tempeftas, deferor hospes.“⁰⁴

Psychoanalyticky na seanse chápe všetko, čo vravíš, že vykladáš o sebe – aj keď ohováraš iných. Čiže tu (naopak) – aj keď hovorím o sebe, uvažujem o „mojom“ čítaní Václavovho kaleidoskopu / hovorím

⁰⁴ Joseph Davidson. *The Works of Horace translated into English Prose as near the Original as the different Idioms of The Latin and English Languages will allow*. Zv. II, 4. vydanie, Epištola prvá, 15 / s. 206, 1752 (20-13 p.n.l.)

o Václavovom kaleidoskope. Je zverejnené písanie uvažovaním nahlas? Ponúkam jednu zo subjektívnych možností čítania Václava. Prepožičiavam optiku a kúsok sprostredkovanej entoptiky. Oči nevidia. Oni sa iba pozerajú. Mozog reprezentatívne vidí. Teda prepožičiavam iba entegenické pozeranie sa. Mozog prepožičať (zatiaľ) neviem. Prechovávam priazeň k freudovskému solipsizmu a stirneriánskemu egoizmu a určite k metzingeriánskemu typu nihilizmu, thackeriánskemu pesimizmu a viaceré formy nekro- a xeno-politiky (aby som sprístupnil zafarbenie tohto textu). Okultúra je mi príbuznejšia ako kultúra. V strádaní hrdinu si všímam jeho možný profit. Tak pochopím jeho konanie. Neľutujem. Čítanie Freuda prináša iný zisk filozofovi ako praktizujúcej psychoterapeutke. K Václavovej knihe zaujímam intersubjektívny post.

Václav je filozof, teoretik (aj historik, aj kurátor, aj pedagóg a právnik: slovné výpovede očitých svedkov, ústa oči = hard-core prepis, graphos, logos...). Teoretik je tiež len človek. Teoretik narába s logom, metaforickou rovinou aspektu z iného vedo-

mostného kontingentu ako nefilozof. Teoretizuje ne/spánok, to ale neznamená, že ho prežíva diametrálne inak ako „ja“, že ho bolí inak. Migréna pripomína prítomnosť Somy, tak ako úzkosť pripomína prítomnosť Psyché. Úzkosť a úzky expertný okruh. Sme minoritou. Sme zároveň privilegovanými, velebenými aj vykorisťovanými, ponížovanými. Infra-minoritou. Ultra-minoritou sú zas tí, ktorí vlastnia tento svet – ale predsalen minoritou. Možno ho teória dokonca vie inak zvládať v jeho praxi – slovami ho rozkladá, riedi, zvláčaňuje / počítanie oviec (číslo a slovo a rytmus a algoritmus), keď nevieme usnúť. Nemôžem však tvrdiť, že lepšie ako (primitívny) športovec. Asi horšie. Neviem. Možno to športovci preklenujú lepšie (asi áno). Iba to nevidia pomenovať, tak sa o tom od nich nedozvieme. Musíme ich merať. Je meranie ich ciel dozvedením sa od nich? Veríme viac mašinám ako ľuďom a „sami sebe“. Ja nemôžem mať takú kondíciu ako športovec a on nemôže byť odborníkom v umeniach. Jeden profánny čas sa delí podľa priorít subjektívne. Vstupujeme však do jednej komory, kde sa budeme spolu smiať. Nemôžem povedať, že je mi jasné,

čo Václav cíti, aj keď explicitne rozumiem tomu, čo píše. Nevie. Ale to nevieme ani „sami o sebe“. Povedz mi, čo čítaš a ja ti poviem, kto si – je mierne debilné. Lebo súčasťou toho, kým (údajne) sme, je aj to, kým si myslíme, že sme, ale nie sme, kým chceme byť, kým by sme chceli byť a kým by sme chceli byť, ale nechceme to a to, čo predstierame a potláčame, čo z nás mimovoľne sublimuje a ako nás vnímajú iní... Nestrácam sa iba v preklade, ale aj v materinskom jazyku. Mám sa obmedziť na externalizovaný text? Nemám rozmýšľať o zdrojovej doméne – autobiografickom Václavovi za ním? „Za ním“ v zmysle ako časovom, tak priestorovom, tak para-identitnom. Autor je šedá eminencia. Je to aj dr. Faust, aj ing. Diabol. Auto-autorita. Mám ho vnímať len ako mŕtveho alebo neživého, alebo virtuálneho tvorca, aby som dosiahol žiadaný kritický odstup? Ako pseudo-Václava? Edward Bullough podmieňuje dosiahnutie katarzie estetickou akceptáciou (či adaptáciou) / empatickým stotožnením sa a naliehavým psychickým odstupom (alebo dištanciou, akousi depatiou, vytrhnutím zo súvislosti). Medzi stotožnením sa a odstupom musí fungovať

striedavo sa opakujúca dynamika.⁰⁵ Ako pri prezeraní si (odchádzaní a vracaní sa) veľkého plátna. Realita sa prelína s textom, s takzvanou fikciou. Teória je praxou teoretika. Fikcia ovplyvňuje naše konanie dominantnejšie, ako tá takzvaná skutočnosť (fikt). Informačné, vedomostné spoločnosti žijú písaný svet. Informačné, vedomostné, literárne spoločnosti. Rozumieť znamená dekódovať dve, a viac, naraz, skúšať každý vstup/výstup, olejovať vŕzganie dvier. Václav olejuje tie rozkopnuté dvere.

V noci, keď hustota nadimpulzovanosti zeme klesá, sa niektoré tézy javia eminentnejšie. Len hlboko depresívny jedinci majú umožnený neprifarbený vstup do reality.⁰⁶ Aj krypto-Václavovi prichádzajú popudy a vnuknutia teoretika-filozofa a len-človeka nie jedna za druhou, ale všetky naraz. Dajú sa tak i čítať – jedna za druhou, alebo ktorákoľvek kedykoľvek. Jeho krátke postuláty

⁰⁵ Edward Bullough. "Psychical Distance' as a Factor in Art and as an Aesthetic Principle". *British Journal of Psychology*. #5. 1912.

⁰⁶ Podľa hypotézy *Depresívneho realizmu* Lauren Alloyovej a Lyn Yvonne Abramsonovej. In: "Judgement of contingency in depressed and nondepressed students: sadder but wiser." *The Journal of Experimental Psychology* #108. December, 1979

sú esencIALIZÁCIAMI a spolu zLÚČENINAMI. Ak je k esencIALIZÁCIÍ nutná destILÁCIA, potom VÁCLAVOV systém písania musí obsahovať aj hNITIE, kvas (kognÍCIU a precÍTOVANIE). ČÍTAŤ a niečo niekomu vyČÍTAŤ. *NESPAVOST* sa dá odložiť na miesto pravidelného návratu. To miesto potom asociovať s *NESPAVOSTÍ*. Rituál a stereotyp a existenciálne bezpečie (istota). Teda jeho pocit alebo konštrukt navodený. Istota je nepriateľkou slobody. Svet je bojisko slobôd. Niekedy je VÁCLAVOV pohľad na človeka (vonku) na zastávke pohľadom na subjekt dievčaťa a nie dievča. Inokedy sa subjekt dievčaťa stáva dievčaťom. Ak sú to záznamy, tak určite nie odťažito nevinné. Nevie odhadnúť mieru VÁCLAVOVEJ šTYLIZÁCIE (tej destILÁCIE). Chceme byť ako niekto iný. Cosplay a Hugo Boss 1938. Krčmoví psychoanalytici. Amatérski gynekológovia. Šunka – 85 % mäsa. Áno, je to ako s takzvané svätým Jánom a jeho vnuknutiami (in), čo iniciujú vyjavenia (ex). Ostrov. Isola. Izolácia. Odkrytie. Prikrývka. Postel'. Post. Preklad a apropriácia. Skľúčenosť a neukotvenosť (pre *der Abgrund*). Klúče a kotvy a mémy a emotikony. Úzkosť. Úzky odborný okruh. Deti v kruhu – encyklopédia. Pedagogika. Ob-

raznosť. Obrazotvornosť. Schématicizmus a figuratívnosť. Schéma a figúra. Písmená a čísla. Ikonoklazmus.

VÁCLAVOVA prvá kniha⁰⁷ (tak ako druhá Jánova) nenájde jeden výklad ani vo svojej komunite. Nie je knihou jednej komunity, alebo – jej komunita je distribuovaná. Akadémia jej bude vyčítať nekonzistentnosť. Poetické publiká (bubliká) zahľtenie vedomostnou ezoterikou. VÁCLAVOVA kniha je stroboskopickým hyperobjektom teoretika a človeka. Hľadanie spriaznených. *The Politics of belonging*.⁰⁸ Intersekcionalita. Súdružstvo. Dobrodružstvo. Druhotnosť. „The other“. Václav píše o sebe a aj o písaní o sebe a aj o písaní per se. Stroboskopia (vzorkovacia rýchlosť) navodzuje epilepsiu. Navodzovanie (sugescia a sugerácia) je silnejšie ako percepcia. Užitočnosť potláča pravdu. Užitočnosť vytvára druhú pravdu, ale potlačená pravda sublimuje ako archaeopsychický pud. Tretí text sa tvorí v nás na základe hierarchickej abstrakcie

⁰⁷ Před *Nespavostí* (2018) Janoščík spolupublikoval šest publikací filozofie a teorie.

⁰⁸ Nira Yuval-Davis. *The Politics of belonging*. London: Sage Publishing, 2011

a metonymického párovania a konceptuálneho splývania skrz publikovanie. Tretí text už kozmologicky nepatrí Václavovi, ale je iba môj (a ďalší je tvoj...). Václavovu knihu čítam epilepticky. Moje pojednanie s rigoróznosťou nemá nič spoločné.

Čítanie je infoxické. Písanie je detox, aby sa ďalej opäť stalo infoxínom (druhou pravdou a tretím textom). Písanie je detox, ale prečo by to malo kohokoľvek zaujímať? Písanie je hodená sieť možným spolupatričným (opakujem). Nachádzame sa skrz text. Priatelia. Nie symetrickí, ale metonymickí, synekdochickí. Písanie je reflexia života príkladu / príkladu života. Nie všetci vedia pomenovávať, aj keď všetci cítia. Celý štadión spieva akési intimity tej speváčky vyfňukané von. Blues. Tá sublimácia. Identifikácia a žiadna identita. Identifikácia sa môže zúčastňovať časti toho homeopatického detoxu. Identifik( )cia. Písanie je homeopatické. Prináša placebo, ktoré čítané dokáže dynamizovať tvorbu, tok a výmenu naozajstných fyziologických látok vo vzdialenej, cudzej osobe. Biblia je iba kniha. Facebook. Interfacebook. Testament, zákon. 3d erekcia pri pohľade na 2d pornografický mpeg. Telepatia,

teleportácia. Techlepatia, techleportácia. 2d-projekt pre 3d-tlač. Individuálny (in-divide) znamená znerozdelený a nie nerozdielny. Stať sa niekým je urputný prospekt, projekt, proces stávania sa. Individe et impera. Bloky, strany, kapitoly (záhlavia a hlavy), kniha. Apel (jablko), imperatívum, útrpná henosis. Nútiť nás niekým byť. Publikovať (byť učiteľom alebo terapeutom...) obsahuje nevyhnutnú dávku narcistickej vôle k moci. Tým, ktorí publikujú (a programujú) sme vďační za vytvorenie dnešného sveta. Jeho obraz sa stal dominujúci predlohe. Príroda je iba predloha. Subjekt dievčaťa sa dievčaťom už dávno stal. Konceptuálne splynuli. Fenomenologicky splynuli. Psycho-somatické odchýlky neposudzujeme druho, ale spektrálne⁰⁹ a špekulatívne. Kategorizuje ich až forenzia.

Z termínu insomnia som mal vždy (objektívne) zmiešaný pocit. „In“ znamená ako

⁰⁹ Aj v American Psychiatric Association. *The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM-5)*. Washington DC: American Psychiatric Association, 2013 alebo v Arbeitskreis OPD. *Operationalisierte Psychodynamische Diagnostik: Das Manual für Diagnostik und Therapieplanung von Arbeitskreis (OPD-2)*. Huber. Bern: Hogrefe AG Bern, 2006 – čo tiež sú (iba) knihy.

„v“, tak aj „nie“. „V“ spánku môže znamenať embodiment (alebo perverznú objektifikáciu) bytia mu byť vydaný napospas. (Masochista sadistovi: „Bi ma!“ Sadista masochistovi: „Nie!“) Spánok sa rozhodol neprísť. Sadistická sviňa. Môže sa spánok (Hypnos) škodoradostne smiať? Insomnia je symptóm traumatickej skúsenosti alebo stavu. Ako sa to stalo, že sa udomácnila tak ambivalentne zmiešaná predpona? Transhumanizmus sa akceleroval písaním. Konzumerizmus začal katolicizmom. Únava. Vyčerpanosť. Fosílné zdroje našich „ja“. Aké je množné číslo od „ja“?

Willis G. Regier píše o (mojom milovanom) Emilovi Cioranovi ako o „kariérnom insomniakovi“. Uvádza, že „urobil insomniu laboratóriom, neľahkým miestom uspokojivej práce“. Spomína, že v roku 1970 Cioran povedal Françoisovi Bondymu, že „Nikdy som nebol schopný písať mimo melanchólie insomnických nocí.“¹⁰ To čiastočne vysvetľuje naladenie, zafarbenie aj Cioranových

¹⁰ Willis G. Regier. „Cioran's Insomnia“. *MLN. Comparative Literature Issue*. Vol. 119, No. 5, s. 994-1012. The John Hopkins University, December, 2004.

textov. Nočné spisby sú iné ako denné. V tme aj žltá je čierna (to splývanie). Niekedy sa mýlime (alebo popierame, lavírujeme). To takzvané postihnutie sa dá inkluzívne použiť ako výsada. Poďme viac než len pokračovať.

Resumé

As a book, *Nespavost* is bound together not by theme, genre, or form, but rather by a certain rhythm. It is a collection of irregularly dated notes and texts reacting to the transformation and passage of time, whether this be in personal – often ironic – observations, or in attempts at formulating a certain philosophical outlook on the present. The text itself is an experiment with writing as an ethical or even political activity, with the form of the fragment, but also with wider questions of temporality and the rhythm of the present and the possibilities of (mis)understanding. It is completed by two studies. The first, by the book's author, Václav Janoščík, attempts a more rigorous definition of the social and philosophical relevance of insomnia, and also tries to describe the context of writing in its own right, particularly

in the context of speculative fiction and accelerationism. The second, by Boris Ondreička, then offers a speculative or perhaps “epileptic” reading of the entire book, in whose rhythm, however, he arrives at many other references and moments. The central position of both authors is thought in the realm of speculative fiction. Experimental or conceptual texts on the edges of theoretical and literary writing mark a territory that is highly topical given contemporary problems in philosophy and society (speculation, realism, post-truth, acceleration), in a form that has so far been rather overlooked in the Czech context. *Nespavost* represents an attempt to migrate these questions into the Czech environment.

Bibliografie

- Adorno, Theodor. *Minima Moralia*. Praha: Academia, 2009
- Alloy, Laurena – Abramson Lyn Yvonne. „Depresivny realismus“. In: „Judgement of contingency in depressed and nondepressed students: sadder but wiser?“. *The Journal of Experimental Psychology* #108. December, 1979
- American Psychiatric Association. *The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM-5)*. Washington DC: American Psychiatric Association, 2013
- Aranda, Julieta – Vidokle, Anton – Wood, Brian Kuan. *e-flux Supercommunity*. London: Verso, 2017
- Arbeitskreis OPD. *Operationalisierte Psychodynamische Diagnostik: Das Manual für Diagnostik und Therapieplanung von Arbeitskreis (OPD-2)*. Huber. Bern: Hogrefe AG Bern, 2006
- Avanessian, Armen – Malik, Suhail. *Dismagazine*. „The Speculative Time-Complex“. [online]. Dostupné na: <http://dismagazine.com/blog/81218/the-speculative-time-complex-armen-avanessian-suhail-malik/>
- Avanessian, Armen. *Miamification*. Berlin: Merve Verlag, 2017
- Avanessian, Armen. *Overwrite Ethics of Knowledge – Poetics of Existence*. Berlin: Sternberg Press, 2017
- Barthes, Roland. *Fragmenty milostného diskurzu*. Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2007.
- Barthes, Roland. *Roland Barthes o Rolandu Barthesovi*. Praha: Fra, 2015.
- Barthes, Roland. *The Preparation of The Novel*. New York: Columbia University Press, 2011
- Benjamin, Walter. „Der Surrealismus. Die letzte Momentaufnahme der europäischen Intelligenz“. *Die Literarische Welt*. 1. 2. 1929; Walter Benjamin, *Abhandlungen: Gesammelte Schriften*. Zv. II/1. Berlin: Suhrkamp, 1977, s. 295-310.
- Berardi, Franco Bifo. *The Uprising: On Poetry and Finance*. Los Angeles: Semiotext(e), 2012
- Blanchot, Maurice. *The Writing of the Disaster*. Lincoln: University of Nebraska Press, 1995
- Bohal, Vit – Breitling, Dustin – Janoščík, Václav. *Reinventing horizons*. Praha: Display, 2016
- Bullough, Edward. „'Psychical Distance' as a Factor in Art and as an Aesthetic Principle“. *British Journal of Psychology*. #5. 1912.
- Burke, Kenneth. „Dramatism and Development“. *Heinz Werner Lectures No. 5*. 21. Worcester: Clark University Press, 1972
- Correale, Danilo (ed.). *No More Sleep No More*. Berlin: Archive Books, 2015
- Crary, Jonathan. [24/7](#). London: Verso, 2014
- Davidson, Joseph. *The Works of Horace translated into English Prose as near the Original as the different Idioms of The Latin and English Languages will allow*. Zv. II, 4. vydanie, Epištola prvá, 15 / s. 206, 1752 (20-13 p.n.l.)
- Deleuze, Gilles. *October 59*. „Postscript on the Societies of Control“. 1992, s. 3-7
- Deleuze, Gilles – Guattari, Félix. *Kafka. Za menšinovou literaturu*. Praha: Herrmann & synové, 2001
- Deleuze, Gilles – Guattari, Félix. *Tisic plošin*. Praha: Herrmann & synové, 2010
- Demos, T. J. *Against the Anthropocene: Visual Culture and Environment Today*. Berlin: Sternberg Press, 2017
- Demos, T. J. *Decolonizing Nature, Contemporary Art and the Politics of Ecology*. Berlin: Sternberg Press, 2016
- Dreyfus, Hubert L. – Rabinow, Pau. *Michel Foucault: za hranicemi strukturalismu a hermeneutiky*. Praha: Herrmann & synové, 2002

Easterling, Keller. *Extrastatecraft: The Power of Infrastructure Space*. London: Verso, 2014

Foucault, Michel. *Dějiny šílenství*. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 1994

Foucault, Michel. *Governmentality*. In: Graham Burchell – Colin Gordon – Peter Miller (eds.), *The Foucault Effect: Studies in Governmentality*. Chicago: University of Chicago Press, 1991, s. 87–104

Fuller, Mathew. *How to Sleep. The Art, Biology and Culture of Unconsciousness*. London: Bloomsbury, 2018

Guattari, Félix. *The Three Ecologies*. London: Athlone Press, 2000

Gross, Bertram Myron. *The Managing of Organizations: The Administrative Struggle*. Glencoe: The Free Press of Glencoe, 1964

Haraway, Donna. *Feminist Studies*. „Situated Knowledges: The Science Question in Feminism and the Privilege of Partial Perspective“. 14/3, 1988, s. 575–599

Honoré, Carl. *In Praise of Slowness: How a world Wide Movement is Challenging the Cult of Speed*. London: Orion Books, 2004

The Invisible Committee. *Now*. Los Angeles: Semiotext(e), 2017

Janoščík, Václav – Likavčan, Lukáš – Růžička, Jiří. *Mysl v terénu: Filosofický realismus v 21. století*. Praha: VVP AVU, Display, 2017

Kant, Immanuel. *Filosofický časopis*. „Odpověď na otázku: Co je to osvícenství?“ 41/3, 1993, s. 381–390

Latour, Bruno. *Science in Action*. Cambridge: Harvard University Press, 1987

Lazarroto, Maurizio. *Making of the Indebted Man*. Los Angeles: Semiotext(e), 2012

Lévinas, Emanuel. *Existence a ten, kdo existuje*. Praha: OIKOYMENH, 2009

Mouffe, Chantal. *The Democratic Paradox*. London: Verso, 2000

Mouffe, Chantal. *Pavilion: Journal for politics and culture*. „Agonistic Democracy and Radical Politics“. [online]. Dostupné na: <http://pavilion-magazine.org/chantal-mouffe-agonistic-democracy-and-radical-politics/>

Penzin, Alexei. *Chapter 7*. In: Danilo Correale. *No More Sleep No More*. Berlin: Archive Books, 2015, s. 02:13:43–03:21:00

Penzin, Alexei. *Rex Exsomnia, Sleep and Subjectivity in Capitalist Modernity*. Berlin: Hatje Cantz, 2012

Regier, Willis G. „Cioran's Insomnia“. *MLN. Comparative Literature Issue*. Vol. 119, No. 5, s. 994–1012. The John Hopkins University, December, 2004

Science Daily. „Quantum Theory Demonstrated: Observation Affects Reality.“ [online]. Dostupné na: <https://www.sciencedaily.com/releases/1998/02/9802227055013.htm>

Shaviro, Steven. *Arsenic Dreams*. In: Julieta Aranda – Anton Vidokle – Brian Kuan Wood. *e-flux Supercommunity*. London: Verso, 2017

Smutný, Zdeněk – Řezníček, Zdeněk. *Acta Informatica Pragensia* 2015. „Predátorští vydavatelé s otevřeným přístupem k obsahu a další nebezpečí pro současnou vědeckou komunitu.“ 4(2), s. 182–200 [online]. Dostupné na: <https://aip.vse.cz/pdfs/aip/2015/02/06.pdf>

Summers-Bremner, Eluned. *Insomnia: A Cultural History*. London: Reaktion Books 2010

Van Noorden, Richard. *Nature, International journal of science*. „The science that's never been cited.“ [online] Dostupné na: <https://www.nature.com/articles/d41586-017-08404-0>

Vostal, Filip. *Accelerating Academia: The Changing Structure of Academic Time*. London: Palgrave Macmillan, 2016

Williams, Simon J. *The Politics of Sleep: Governing (Un)consciousness in the Late Modern Age*. London: Palgrave Macmillan, 2011

Williams, Simon J. *Sleep and Society: Sociological Ventures into the Un(known)*. London: Routledge, 2005.

Yuval-Davis, Nira. *The Politics of belonging*. London: Sage Publishing, 2011

o

Ediční řada *Cumulus* se věnuje vydávání textů a děl autorů, jejichž myšlení otevírá nové možnosti čtení skutečnosti. Vydávané publikace se snaží poukázat na limity filozofických základů, na kterých spočívá naše vědění. Současná společnost je vystavena novým výzvám a tlakům proměňující se technologie, finančního kapitalismu a nových forem vykořisťování, a z toho vyplývajících politických reakcí. Edice shromažďuje texty, které se snaží popsat a vysvětlit, k jakým změnám dochází, či přímo vytyčit myšlenkové trajektorie, které povedou k tomu, aby Země měla opět optimistickou budoucnost a nezůstala neobyvatelná. Ediční řada je budována bez ohledu na formy a žánry, jejím cílem je kumulace nových pohledů a idejí s velkým důrazem na otevřenost myšlení.

Název *Cumulus* je převzat z typologie mraků, jako analogie k pohybu, formování a proměně vědění. *Cumulus* je mrak, který vzniká v důsledku vzestupných proudů a dostává se do velkých výšek, na nebi tvoří dobře viditelné a ohraničené formace, které jsou obvykle vydatným zdrojem srážek.

Václav Janoščík
Nespavost

Editorská spolupráce: Anežka Bartlová
Texty: Václav Janoščík, Boris Ondreička
Překlad resumé: Ian Mikyska
Odborná recenze: Palo Fabuš
Technická redakce: Marie Neumannová
Redakce a jazyková korektura: Tereza
Hubáčková, Anna Zelenková, Ian Mikyska
Ilustrace: Tomáš Vaněk
Grafický design a sazba: Štěpán Marko
Písmo: Neue Haas Grotesk
Tisk: Tiskárna Protisk, s. r. o.

Vydala Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze
a Display – sdružení pro výzkum a kolektivní praxi v edici Cumulus v roce 2018.

Vydání první.

www.umprum.cz
www.display.cz

ISBN 978-80-87989-54-8
(Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze)

ISBN 978-80-906381-4-3
(Display – sdružení pro výzkum a kolektivní praxi)

ISBN 978-80-87989-54-8

8. 9. '15

Nespavost je... neumět dokončit větu. Absence celého vyprávění, které ale musí skončit, tak jako všechny knihy. Nechat poslední myšlenku odejít a spát.

9. 11. '17

Too much future.

3. 5. '26

How to share a message when every bit of news has to be breaking news.
How to be someone when everyone has to be a (micro) celebrity.

8. 5. '16

Chtěl bych se znovu narodit a prožít život s tebou.

